ZECE MAI

Daniel ORDEANU

Poporul român a trebuit să reziste cu înverșunare și să lupte eroic dealungul a multor și amarnice secole, ca să se poată desrobi de sub stăpânirea și jugul puterilor dușmane învecinate, pentru a-și împlini visul și țelul de libertate și independență națională.

O parte din acest țel al tuturor românilor, s'a împlinit în ziua de 10 Mai, 1877, când Principatele Române Moldova și Muntenia, după războiul victorios purtat contra turcilor s'au proclamat libere și independente. De atunci ziua de 10 Mai a rămas înscrisă în calendarul național al țării românești, ca ziua de sărbătorire a independenței.

In tragedia istoriei care l-a ținut în lanțuri, poporul român a avut parte de împilarea a mai mulți cotropitori și stăpânitori, care i-au rupt trupul țării, după provincii, și i-au separat pe români într'o parte și alta.

La apus și nord, ungurii și austriecii au ocupat Ardealul, Banatul și Bucovina.

La sud și răsărit au năvălit și stăpânit turcii. Iar tot în răsărit, românii din Basarabia au avut parte de 12 ocupații rusești.

Cu țara ruptă și separată, în trei și patru părți, românii n'au mai putut trăi și lupta împreună. Fiecare parte a trebuit să țină piept și să-și înfrunte dușmanul stăpânitor numai cu puterea și vitejia ei. Din această cauză procesul marilor și separatelor eforturi românești de desrobire, unitate și independență națională, a fost încet și extraordinar de greu.

Ziua de 10 Mai, 1877, a fost răsplata năzuințelor necurmate și a întregului sânge vărsat, în toate luptele purtate în decursul veacurilor de românii moldoveni și munteni, pentru desrobire și independență.

Această zi a fost începutul ruperii lanțurilor de robie pentru toți românii. Zece Mai este data care leagă faptele dintâi ale întemeierii României libere. Proclamarea independenței și apoi a regalității sunt, desigur, actele esențiale ale întregii istorii care culmină în 1918, în unirea tuturor Românilor între hotarele României celei adevărate.

Sărbătoarea zilei de 10 Mai, se înalță cu o deosebită măreție, și ea nu trebuie să fie umbrită de falsificatorii, istorici comuniști.

Ne doare inima că bucuria întregirii și independenței României Mari n'a durat mult. Si că astăzi trebuie să sărbătorim această zi, cu gândul la provinciile românești Basarabia și Bucovina, care au fost din nou răpite din trupul țării, fiind anexate de Rusia. Pe lângă această răpire, guvernul comunist din Moscova mai exercită dreptul de control asupra întregii Tări românești.

Astăzi avem datoria sfântă: Să demascăm impostura guvernului dela București, să sărbătorim Independența românească de la lo Mai și să contribuim cu toții la eliberarea Basarabiei, Bucovinei, cu ținutul Herței și a Cadrilaterului dobrogean. Uniți, să ne rugăm pentru propășirea neamului nostru, și a independenței întregii Tării românești de sub jugul despotismului comunist.

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 25 MAI 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

LĂMURIREA LINIEI

Eugen BÂRSAN

Este vorba de linia acestei gazete. In decursul apariției ei de până acuma, care cu ultimul număr din Aprilie a împlinit doi ani, pe lângă o apreciabilă masă de cititori care ne-au tratat de la început cu încredere și susținere în postulatele pentru care militām, au mai fost și unii care în chip direct sau indirect și-au manifestat părerea că Cuvântului Românesc i-ar lipsi o linie precisă.

Si nu ne mirăm deloc de acest lucru. Pentru simplul motiv că, vedem un Exil închistat în mai multe linii, fără puncte de atingere și coordonare a elementelor comune din ele. Intr'o atare situație e pur și simplu firesc ca să existe și oameni care să privească la Cuvântul Românesc cu rezervă, atâta timp cât el nu se plasează pe punctele lor de vedere exclusive. Pentru aceștia o gazetă care vorbește de toți și nu exclude pe nimeni din lumea politică românească cu poziție anticomunistă, e o publicație cu linie confuză, ori chiar lipsită de linie.

Când suntem confruntați cu asemenea păreri, socotim că este cazul să încercăm să ne lămurim. Pornind de la teribila situație a închistărilor amintite și a unei lipsite posibilități (într'un sens mai larg și mai mare) de expresie și comunicare românească, Cuvântul Românesc s'a născut pentru a apuca și promova drumul sufletului și datoriilor comune românești, ca oameni și ca luptători ai idealurilor și imperativelor cu care suntem datori față de Tara de acasă, subjugată de comuniști.

Urmând drumul înfrățirii în datoriile comune românești, dictat de comandamentele Tării robite, care ne vrea uniți cel puțin în acțiunea de salvare a ei, n'a fost în preocupările noastre să facem politică de partid. De aceea vorbim în chip egal de toate organizațiile politice, care își însușesc datoriile exilului.

Din nefericire sunt unii care nu văd cu ochi buni un asemenea lucru. Un sens românesc de mai bine, ne face să-i invităm ca să se elibereze de prejudecăți, și totodată să-și lărgească orizontul înțelegerii până la linia la care pot să-și dea seama că, oarbele și pătimașele discriminări nu ne duc înainte, ci ne țin pe loc.

Continuare in pag. 3

GENERAȚIA LUI 15 MAI

Zahu PANA

Se împlinesc anul acesta 30 ani, de când în România a fost declanșată cea mai crâncenă prigoană împotriva românilor. Pentru a cuprinde pe toți cei care au fost victimele acestei prigoane, îi vom numi pe scurt: "Generația lui 15 Mai". Poate cuvântul "generație" este învechit sau iritant pentru unii, dar toate caracteristicele celor arestați în această perioadă sunt atât de unitare, încât este singurul termen care îi definește.

Este generația despre care nu s'a vorbit aproape deloc, pentrucă întreaga ei activitate poartă pecetea tăcerii. Erau alții care vorbeau și se vorbea prea mult. Oratoria ei, a fost oratoria faptei!

Se credea, că va fi generația vremurilor de aur. La început, toate semnele îi erau favorabile. Apăruse imediat după primul război și a deschis ochii în România Mare. De la Tudor la pașoptiști și de la Alexandru Ion Cuza la Ferdinant I, numai trepte de glorie. Cu asemenea predecesori, viitorul îi apărea în culori trandafirii. . . . Când a ajuns la vârsta grădiniței de copii sau a claselor primare și-a avut reprezentantul ei pe Tronul Tării. Ce-și putea dori mai mult? . . .

Nu apucase însă să-și termine cursul primar și regele ei a fost tras de urechi de pe Tron! Intoarcerea tatălui risipitor, a trezit-o brusc și brutal din reveria în care se legănase.

DESCĂTUSATI-VĂ MÂINI, LIBEREAZĂ-TE MINTE!

Acest tată-rege aventurier își cunoștea bine gospodăria și nu s'a mulțumit numai cu vițelul cel mai gras. In locul lui, a luat întreaga cireadă și pământul și via și pătulele- întreaga avere- și tot. . . Palatul Regal - altar al năzuințelor celor mai curate - a devenit bordel și tripou. Lumea vorbea pe șoptite de orgiile de acolo și veștile ce ajungeau în țara nemulțumită nu scăpau perceperii nevinovaților copii. . Au aflat și știau tot. . .

A fost târâtă această generație prin fel de fel de organizații care îi asaltau candorile. In locul Cercetășiei a apărut sinistra "Straje a Tării", unde își arăta impudic picioarele păroase regele în pantaloni scurți. Scene grotești care lezau puritatea adolescentului. In moara politică a vremii, acești tineri s'au văzut stâlciți, umiliți, mințiți, până s'au ridicat ei singuri și au spus: Ajunge!

De la frații mai mari, au aflat că în țara lor, stăpânii sunt robi pe propriile pământuri, iar în cutia de aur a propagandei politice se află pâinea neagră de tărâțe a românului. Au început să învețe și să muncească! Să se cunoască frate pe frate ca în primele începuturi ale creștinismului. Vedeau mascarada politică și se duceau să se purifice în duh, în codrii și munții țării. Acolo, în mirosul reavăn, își lipeau urechea de pământ și ascultau din adânc vocea străbunilor.

La vârsta primelor iubiri, au văzut oameni nevinovați împușcați, aruncați la

Continuare in pag. 4

editorial

DUPĂ DOI ANI DE APARIȚIE

Au trecut doi ani, de când am pornit la drum, cu ziarul nostru. Am întâmpinat greutăți de tot felul, inerente unui început, în acest domeniu. Dar, am fost depășiți, în așteptările noastre, de ecoul pe care l-a avut ziarul în rândurile românești din lumea liberă.

In jurul "Cuvântului Românesc" s'au adunat toți cei ce au vroit să contribuie la alcătuirea unei documentări românești, toți cei ce se simt în stare să lupte pentru lămurirea opiniei publice, toți cei ce simt românește, și nu au alt loc de exprimare a vederilor lor. Nu am urmărit să luăm locul nimănui, ci am căutat să oferim un nou "forum" de desbateri, un nou loc de întâlnire românească.

Dacă au existat, și vor exista și în viitor, articole în care au apărut poziții contradictorii, aceasta se datorește faptului că, ziarul nostru, este un centru liber de exprimare a părerilor, atitudinilor și orientărilor. Prin asta, am înțeles să fim un centru de polarizare, de unire a forțelor românești, în fața spiritului destructiv al marxismului sovietic, care s'a impus prin forță în viața poporului român.

Linia noastră este o linie națională, deci nu admitem polemici personale sau de grup, ci discuții și desbateri politice. Exilul s'a săturat de cancanuri politice până în gât, de fracțiuni și polemici, și înjurături.

O confruntare a diverselor vederi, ce se prezintă în legătură cu existența neamului românesc și destinul lui istoric, este necesară, așa cum permite spiritul și atmosfera de libertate în care trăim.

Poziția noastră este bazată pe trei puncte: Naționalism, Anticomunism, Creștinism. Anticomunismul nu este politică, ci este revolta omului normal împotriva celor care-ți suprimă libertatea și-ți i-a aerul de la gură ca să nu poți respira.

Oricine luptă împotriva comunismului și tiraniei sovietice, ucigași ai sufletului românesc, este bine venit în rândurile noastre.

In acest sens, apreciem curajul celor ce s'au angajat în luptă și mulțumim tuturor celor ce ne-au sprijinit, și continuă să ne sprijine, moral și material, în străduința noastră.

După doi ani de apariție, ne-am întărit noi convingeri și ne-am format noi certitudini, că drumul nostru este cel bun. Implinirea a doi ani de existență, a ziarului nostru, confirmă aceste convingeri și certitudini.

Cu experiența câștigată, până acum, vom fi în stare să îmbunătățim acest ziar românesc, și sperăm că cititorii ne vor ajuta la o mai largă răspândire a lui, căci este vorba de o răspândire a unui "Cuvânt românesc". Un mic efort din partea fiecărui cititor, ar putea duce la o dublare a numărului de abonați, și ne-ar îngădui o desvoltare substanțială.

Deschidem, deci, o "bătălie a abonamentelor", rugând pe cei ce ne înțeleg să ne ajute.

In rest, promitem că vom continua să ne păstrăm mereu pe o poziție curat românească, fără abatere dela principiile existente ale neamului românesc, obidit și subjugat de dogmele sălbatice ale comunismului anti-național.

Stim că vom înfrunta noi dificultăți, dar nu ne temem, căci nu suntem singuri.

Simțim căldura sufletelor celor ce cred în viitorul românesc, și fervoarea speranțelor celor din țară, care ne cer, pe calea nevăzută a undelor, să continuăm lupta, s'o intensificăm, căci ei trăiesc în "marea tăcere" a istoriei. Noi, cei din lumea liberă, suntem singurii care putem vorbi în numele lor.

Este un imperativ istoric, să facem acest lucru.

George Bălașu

INAMICUL Nr. 1

Vlad ANGELESCU

Afirmația Președintelui Carter că împărtășește cu Ceaușescu credința sa în drepturile omului pare la prima vedere o enormitate. In realitate este un răspuns abil punctat de o fină ironie, la adresa posturei democratice în care Ceaușescu a încercat să pozeze.

Diplomația americană, după atâtea lovituri în gol împotriva unui adversar care nu respectă niciuna din regulile jocului, a realizat că cea mai bună metodă de a combate demagogia este de a o lua în serios.

Prevederile din "coșul al treilea" dela Helsinki ar fi rămas desigur literă moartă ca și multe alte angajamente sovietice dacă s'ar fi continuat diplomația tăcută a lui Kissinger. Toate statele au semnat articolele privitoare la drepturile umane cu convingerea că acestea sunt născute moarte și nu vor servi decât cel mult la salvarea aparențelor.

Ceva însă s'a schimbat.

Odată cu campania pentru drepturile omului deschisă de Carter chiar din prima zi de președinție și noul stil de diplomație "la lumina zilei", articolele respective au constituit legitimitatea unor mișcări dezidente protestatare, care se întind mereu și pe care Kremlinul nu știe cum să le combată. Chiar Bulgaria care părea a fi cel mai fidel adept al comunismului de tip sovietic, s'a raliat de curând la corul mișcărilor dezidente.

Politica "mare minciuni" ridicată la ragul de dogmă de stat de comuniști, nu mai prinde.

In fața candorii lui Jimmy Carter, vechile tactici par a-și pierde puterea. Sfidarea adevărului, cinismul, ipocrizia, se întorc împotriva celor care le folosesc și care se trezesc prinși în propria lor cursă. Cei care au încercat să exproprieze noțiunea de democrație, să abuzeze de ea și s'o înhame la carul odios al tiraniei, vor fi obligați să o respecte. Președintele Carter are nu numai forța morală dar și forța materială să țină strâns lațul în care ei singuri și-au băgat capul.

In fața hotelului Waldorf Astoria din New York, pescuitorii în ape tulburi au avut o deziluzie. Ei se tem că sclavii își vor da într'o zi mâna.

E drept, revoluția ungară a fost înnecată în sânge. Dubcek a fost zdrobit și Jan Palach s'a consumat ca o torță vie pe altarul libertății. Revoltele muncitorilor polonezi și minerilor români au fost de bine de rău înnăbușite.

Dar ce se va întâmpla dacă într'o bună zi toate acestea vor izbucni simultan și în mod organizat?

Strategii din umbră care mizau pe incitarea sentimentelor șovine pentru a provoca o breșe în frontul anticomunist al națiunilor captive, au văzut cu uimire steagul românesc încrucișându-se frățește cu steagul maghiar. Manifestanții unguri au strigat "Freedom for Romania" și cei români "Freedom for Hungary" și cu toții împreună "Jos comunismul!"

Desigur un rezultat la care agenții provocatori sovietici nu s'au așteptat.

"Divide et impera" este o metodă care nu poate da rezultate între oameni liberi și inteligenți care nu se lasă manevrați ca niște triburi africane, pentru a se masacra reciproc.

A fost un moment de neuitat când pe Park Avenue, în inima New Yorkului s'au aprins lumânări în memoria victimelor comunismului și a răsunat pentru prima oară în acest colț de lume marșul Revoluției dela 1848, "Deșteaptă-te Române", pus la index de comuniști:

"Acum ori niciodată croiește-ți altă soartă

"La care să se'nchine și cruzii tăi tirani. . ."

De la etajele de sus, în dosul cordoanelor de polițiști, Nicolae Ceaușescu și agenții provocatori sovietici priveau și nu le venea să creadă. Tacticile diversioniste, predate în mod științific la facultățile de agitatori politici, nu au dat rezultatul dorit.

Da, ceva s'a schimbat.

Oamenii își dau seama că inamicul numărul 1 al omenirii este Comunismul!

CĂTRE REDACȚIE

* Sao Paulo, BRAZILIA- .."Cuvântul Românesc" e într'adevar cea mai bine scrisă și întocmită publicație (fie că-i zicem ziar sau revistă "pentru toți"). Intr'o familie românească în exil o citește tata, mama, fiul adolescent și cel de pe băncile Universității, -și însuși bunicul și bunica- dacă mai trăesc. Toți o citesc cu plăcere, dela A până la Z. Un ziar asemănător încă n'am avut în axil până acum. Dar.. din punct de vedere politic (și în exil primează latura politică) nu reprezintă o linie clară. E anti-comunistă, desigur, dar ....

Nic. IANCU

* Salem, STATELE UNITE-...Să duceți la îndeplinire acest drum bun pe care ați pornit, și de care suntem mândrii toți acei care simțim românește...La etatea de 82 de ani trecuți mă mângăi cu cuvintele sfinte românești pe care pot să le mai citesc.

John DICU

* Freiburg, GERMANIA- "Prezența demnă în ținută, intransigență în cauza luptei și morala creștină ca unic argument de conduită, sunt chezășia biruinței adevărului și dreptății. Stând neclintiți în serviciul lor, vom învinge blasfemia comunistă, pedeapsa divină pentru toată trădarea colectivă pe plan mondial a generației noastre. In sensul acesta vă felicit pentru pasul făcut".

Oskar GOLLOB

* Eskilstuna, SUEDIA- " Am fost informat de un prieten român care se află tot în Suedia, de ziarul Cuvântul Românesc....Eu am locuit în Transilvania în orașul "Victoria", unde "roșcații" lui Naie, n'au acceptat să se construiască nici măcar o biserică. Nu i-ar mai răbda bunul Dumnezeu..Vă voi trimite material pentru câteva articole cât de curând.."

Vasile GOLEA

* Austin, STATELE UNITE- "Sincere felicitări pentru ținuta ziarului și conținutul atât de bun. Nu știu dacă a mai existat vreo dată un ziar în Exil ca acest "CUVANT AL NOSTRU"..Doresc pe această cale să-l felicit și pe Camil UDREA, care în numarul trecut a tratat o problemă așa de gingașe și totuși așa de adevărată și necesară să fie cunoscută"

Radu BELEA

* Chicago, U.S.A.- Rog să primiți, împreună cu abonamentul meu alăturat, cele mai sincere doriri de bine împreună cu sincerile mele felicitări pentru neobosita muncă care o depuneți în publicarea ziarului Cuvântul Românesc.."

Păr. George C. MURESAN

* Giessen, GERMANIA- Deși sunt proaspăt abonat al "Cuvântului Românesc" după primele numere ce le-am primit, mă bucură să vă pot scrie că sunt impresionat de ținuta cu totul deosebită editorială în care se prezintă ziarul D-stră. Si-apoi articolele puse în slujba adevăratelor interese ale neamului românesc, îi dau un conținut de adevărată cronică modernă, de istorie în plină acțiune.

Dar pe lângă aceasta mai în fiecare număr aveți câte un punct culminant, făcut parcă să vibreze pe portativele celor mai majore trăiri.

Dintre acestea voi aminti aici două fapte:

In numărul trecut ați publicat "Doina" lui Eminescu. Veți înțelege ce a însemnat aceasta pentru mine dacă vă voi scrie, că am în biblioteca mea poeziile lui Eminescu doar în ediții apărute în țară după 1944, și deci fără să cuprindă Doina lui Eminescu, și că de ani de zile caut să umplu acest gol fără un rezultat pozitiv.

Prin publicarea poeziei "Doina" a lui Eminescu, ați adus nu numai o cinstire acelui care a fost cel mai mare poet al Românilor, nerămas nici el neatins de cenzura comunistă, dar ați făcut unul din cele mai frumoase daruri spirituale acelor care trăiesc, pelerini solitari, pe drumul al cărui profet a fost El.

Pentru acest unic dar, inima mea vă mulțumeste și vi se închină.

Cu totul deosebit apare articolul preotului Alexandru Rațiu despre marele român care a fost Iuliu Maniu. Este aici vorba de mărturisirile unui martor ocular, care a asistat la ultimile zile ale acelui care s'a stins în temnițele Sighetului, ceeace transformă fără îndoială respectiva pagină a ziarului Dvoastră, în focul sacru pe care îl au descrierile tragediilor unice. Străinii de neam n'au putut ucide decât umbra pământească a acelui care a fost Iuliu Maniu; Spiritul său va lumina pururi viu în inimile fiilor, fiilor neamului său. . .

Deși fizic nu ne-am cunoscut niciodată, cred că sufletele noastre s'au întâlnit și și-au vorbit unul altuia, demult.

Ovidiu VUIA

* Asachen, GERMANIA- "Vă justificați perfect existența în Exil prin publicația D-vs. Voi căuta să răspândesc "Cuvântul Românesc" pe care îl consider balsam pe sufletele noastre de pribegi...Să vă dea Dumnezeu sănătate să continuați lupta pentru triumful adevărului în lumea întreagă".

Oanei VASILOSCHI

Second Class Mail Registration Number 4133

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări Pe Margine De Drum:

PENTRU O UNIRE

Nicolae PETRA

Cea dintâi reacțiune, când cineva îmi vorbește de "unire" e de a mă simți trist, poate câteva lacrimi înlăuntru, acolo unde în acești mai bine de 30 de ani, au trecut atâtea.

Pentruce vorbim încă de "unirea tuturor românilor din exil" după atâția ani? Simplu, pentrucă în acești ani nu s'a făcut nimic, în această privință. De ce nu s'a făcut nimic în toată această vreme? Cel dintâi răspuns ar fi: "pentrucă nu se poate face", mai ales din pricina caracterului românesc, așa cum spun unii; "când se strâng la sfat doi români,au trei păreri".Toți caută să poruncească, să facă ordine și să dea idei, dar prea puțini sunt cei ce știu calea umilinței și a ascultării.

Si nu e greu de găsit exemple pentru a ilustra această situație. Chiar dela începutul exilului, în loc să se strângă, oamenii s'au răsfirat; dintr'un grup s'au făcut două. Când a fost nevoie de mai mulți la un loc pentru a face eforturi, acest lucru n'a fost usor posibil nici chiar atunci când cauzele au fost mari și importante. In timpul când era nevoie de ajutor pentru cei rătăciți prin Europa ca să ajungă în America, nu s'a putut face un efort concentrat. Fiecare a emigrat după cum s'a putut ajuta personal.

Chiar cel mai frumos exemplu de unire românească, Societatea Academică Română, n'a putut funcționa așa cum trebuia și după o vreme, n'a mai funcționat deloc.

Poate părea greșit a spune lucrurile astea, acum când mai mult ca oricând avem nevoie de această Unire. Dar cred că orice critică sinceră, ajută. Pe lângă această părere, mai cred și că încercările de strângere la un loc a românilor, nu au fost duse pe adevărata cale.

In primul rând sunt de părere că, orice încercare de unire pe alt plan decât cel politic e un lucru mai ușor. Faptul că până acuma nu s'a putut face nimica pe planul politic, e un semn destul de lămuritor. Pe planul politic e prea multă acțiune cu caracter de interes personal. Potrivit uzanțelor cunoscute, cineva caută să domine și să-și impună puncte de vedere care nu întotdeauna sunt în interesul național. E prea cunoscută această situație.

Cred că adevăratul drum pentru o unire a românilor din exil e planul cultural, pe care putem căuta forme pentru a menține valorile culturale, tradițiile istorice, literatura și arta neamului. Din puținele acțiuni ce au dat rezultat, sunt tocmai acelea care au căutat acest drum. Am amintit de Societatea Academică Română, care cel puțin pentru o vreme a avut un rezultat frumos.

O altă formă de strângere a românilor împreună, au fost publicațiile românești.Dar și aici, acelaș fenomen al dispersării. In anii 1950-1960 au apărut și dispărut o mulțime de publicații românești. Azi, au rămas abea vreo 10-15 reviste și ziare. Aceeași problemă: Fiecare român voia să tipărească ziarul lui propriu, și nimeni, aproape nimeni, nu se gândea să ajute pe cei ce scoteau aceste publicații. Toată lumea e dispusă să primească publicații și cărți românești, dar prea puțini plătesc pentru ceeace primesc.

Cu limitarea publicațiilor românești s'a ajuns la vreo 4-5 publicații bune, care reprezintă un început de cheag pentru strângerea la un loc a românilor. Si cel mai bun exemplu este tocmai acest "Cuvânt Românesc", care a reușit să apară regulat, cu un număr impresionant de pagini și cu un tiraj de necrezut de mare.

Calea pentru a face ceva pe acest drum, al unirii românești în exil, sunt două instituții: O asociație pentru cultura, arta și literatura poporului român din exil, și cealaltă instituție e presa. Oamenii de bună credință care vor să contribuie la unirea românească, să ajute la înființarea acestei Asociații și la susținerea bunei prese din exil.

E ușor de făcut ceva bun, cu umilință, cu sacrificii, fără dorință de glorie deșartă. Ceeace poate găsi unul în sufletul său dând neștiut pentru o cauză mare, e mult mai de preț, mai adânc, mai plin de satisfacții adevărate, decât gloria de a fi șef la partid politic ori viitor ministru.

O unire a românilor, se poate face, trebue să se facă, în primul rând, în jurul valorilor permanente, nemuritoare ale neamului.

LĂMURIREA LINIEI

Urmare din pag. 1

In timp ce partidele (în afară de cel comunist) nu fac parte din problemele de prim plan al acestei gazete, suntem preocupați de anihilarea barierelor cu care lumea politică partizană a închistat structura exilului. Suntem pentru anihilarea acestor bariere, pentru a putea face loc între noi unui spirit de mai sănătos nivel, și în primul rând de mai sănătoasă constiință.

Constiința că există vitale datorii naționale, care nu pot fi subordonate intereselor partidelor sau oamenilor politici. Mai întâi și întâi de toate suntem români, și de abia după aceea mai suntem și ceeace mai vrem să fim. Când interesele de partid sau ambițiile conducătoare se suprapun vitalelor interese românești, atunci fără doar și poate e ceva putred în Danemarca.

Toate preocupările noastre converg spre un țel de bază: Un cât mai mare și puternic front în lupta pe viață și moarte în contra comunismului, pentru desrobirea Țării. Combatem comunismul în totalitatea conceptelor și practicilor lui. Cei care pretind că ar fi trecut granițele pentrucă ar avea la inimă un comunism cu înfățișare mai umană, n-au loc între noi. Locul lor este în lumea marxistă.

Ne mișcăm pe direcția că politica națională din Exil nu este monopolul nimănui. Ea este dreptul și datoria tuturor. In cadrul ei trebue făcut loc și spiritului noii generații. Exilul nu se poate realiza decât într'un spirit regenerat.

Considerăm că independența și libertatea de gândire și expresie (în limitele decenței) e un lucru bun și folositor. In fiecare părere poate să existe un bob bun.

Ne lăsăm călăuziți de glasul datoriilor prezentului, fiindcă responsabilitățile exilului sunt legate de problemele de acuma. Cu un ochi trebue să ne uităm și la problemele de viitor.

Sunt oare toate aceste preocupări și năzuințe, cu adevărat confuze și lipsite de-o linie? In gândurile și constiința noastră, nu. Mai departe, libera interpretare sau apreciere e privilegiul oricui.

Eugen BÂRSAN

John Coman Prezintă:

CAȘTIGURI PĂGUBAȘE PLUS "UN CALENDAR CU DOUĂ FEȚE"!

După un an de conducere, d.John Coman, pres. Uniunii și Ligii, și-a dat raportul:

– UNIUNEA și LIGA: " In 1977 our net loss was 88 members".

– ZIARUL AMERICA: Apărea înainte lunar în 8 pagini, acum apare "la el acasă" -cu chirie !!- de două ori pe lună în 4 pagini. Asta înseamnă cheltueli duble cu expediția și mai puțin spațiu pentru știri.

(Frontispiciul ziarului, adresa biroului, the American Creed, etc., sunt înserate acum de două ori în timp ce numărul paginilor a rămas acelaș).

Calitățile de administrator ale d-lui președinte sunt întrecute doar de calitățile de scamator:

D-l John Coman prezintă publicului Românesc marele "Calendar cu Două Fețe" al ziarului America pe anul 1978 !

Un calendar editat pe gustul comuniștilor care se ascunde sub alt calendar ce asvârle 6 rânduri de patriotism în ochii celor care luptă pentru libertate.

Excrocheria cu calendarul este foarte ușor s'o observați:

Dacă rupeți din "Calendarul cu Două Fețe" o singură filă (pag. 17-18) se elimineată ori ce protest regimului comunist și se șterge ori ce urmă de nedreptate făcută de Soviete neamului Românesc. Pag. 17 arată fotografia pres. Statelor Unite, iar pe pagina 18 (din dosul fotografiei) se publică "ZILE ROMANESTI DE GLORIE".

Este singurul loc și singura pagină -repetăm: singurul loc și singura pagină- din calendarul de 212 pagini, unde se denunță "călcâiul barbar și despotismul sovietic" și unde se menționează zilele de 17 Martie și 27 Noiembrie 1918, când s'au alipit, la Patria Mamă, Bucovina și Basarabia.

Intr'un calendar de 212 pagini, 6 rânduri de simțământ românesc !

Văduvit de pag. 17-18, Calendarul America trece cu succes examenul cenzurei comuniste și..."poate fi trimis prietenilor și rudelor din țară" așa cum ne garantează patriotul de 6 rânduri !

Suntem informați: Calendarele (în România) vor avea paginele 17-18 înlocuite. In loc de fotografia lui Jimmy Carter, fotografia lui Ceaușescu; iar în locul zilelor de 17 Martie și 27 Noiembrie vom avea, probabil, ziua de naștere a lui Niculiță și 23 August. Iar în pag. 19 ? Ați ghicit ! Fotografia lui John Coman.

O altă "coincidență" puțin intenționată, nu s'a publicat, ca în trecut, fotografia Reginei Angliei.

Rugăm pe cititori să cerceteze calendarul și apoi să-și pună întrebarea: Ar fi putut pres. U. și L. să garanteze primirea calendarelor în țară, dacă n'ar fi făcut aranjamentele prealabile cu guvernul, ca fila cu paginele 17 și 18 să fie ruptă sau înlocuită ? ?

De când se admite în România un singur rând scris contra comuniștilor, contra rușilor, ori se pomenește că Basarabia este provincie românească ? ?

Sperăm că această cârdășie Coman-Ceaușescu s'o afle toți !

Vedem -tot în "Calendarul cu Două Fețe"- cum unii colaboratori, au amnezie și ciuntesc istoria; astfel: Se descrie actul Unirii dela 1 Decembrie 1918, dar nici un cuvânt despre Iuliu Maniu care a murit închis și torturat de comuniști.

Se laudă spiritul "Independenței Naționale în Literatură", dar nici un cuvânt despre Doina lui Eminescu..."Dela Nistru pân' la Tisa"...

Este lăudat Peter Neagoe, dar nici un cuvânt că a fost "demisionat" dela Vocea Americii pentru sentimentele sale mai mult sovietice decât românești.

Etc. și iar etc.

Odată cu calendarele și nota de plată s'a trimis membrilor și un îndemn: Vizitați România !

Nimic pentru binele organizației.

Totul pentru binele lui Niculiță și răspândirea ideilor pro Coman-iste !

Stroe MOLDOVANU

O AXĂ ȘI DOI POLI

Costin MIRON

Se vorbește și se scrie mult, astăzi, despre eurocomunism. Ca și cum ar exista un antarctocomunism, un amerocomunism sau un australocomunism. Ca și cum ar exista mai multe comunismuri. Ca și cum ar putea exista măcar două comunismuri.

Se face caz, mai puțin ca în urmă cu câțiva ani, dar se face încă, de ostpolitik. Ca și cum acesta ar putea exista fără a-i corespunde firesc, politic, și în lumina dreptului și relațiilor internaționale corolarul: unei deschideri către răsărit, cea a răsăritului către apus. Desigur, altfel decât cu tancurile, cum s'a întâmplat la Budapesta în 1956 și la Praga în 1968. Singura westpolitik practicată, până acum.

La Helsinki și la Belgrad, ca de altfel în trecut la Teheran, în Crimeia și la Postdam, se caută de către ceea ce obișnuim să numim occident, dar merită tot mai mult denumirea de apus, destinderea. O destindere cu orice preț, mai ales că se speră că acest preț nici nu trebuie să-l achite vreuna din marile, sau foste mari puteri vestice, și care după ce au câștigat neîndoios ultimile bătălii ale ultimului război mondial, au avut timpul să observe că nu au câștigat și pacea.

Trei noțiuni: eurocomunism, ostpolitik, destindere. Dar sunt ele, oare, complect diferite ?

Se face, deseori, greșala de a se separa aceste noțiuni, între ele, sau să se creadă că ar fi deosebiri mari ale unor eficienți oameni politici ai actualității. Când în fond, prin prisma trecutului, denumit istorie, și a prezentului, denumit politică, suntem în fața unei simple manifestări trinitare de ordin tactic: axa destinderii are eurocomunismul la polul vestic și ostpolitik la cel estic. Esența acestor fenomene este unică: ele slujesc Rusiei (țaristă sau sovietică, nu are importanță); tot ce este rusesc (sovietic) este imuabil, tot ce nu este încă, este negociabil; tot ce se întreprinde în acest domeniu dăunează națiunii române, intereselor sale fundamentale, trecute, prezente și viitoare.

Eurocomunismul, așa cum este el înțeles de optimiștii cu orice preț, nu a fost inventat nici de Don Santiago Carillo, nici de Marchesino Berlinguer și cu atât mai puțin de acel adevărat "fils du peuple" în cel mai pur înțeles stalinist al lui Thorez și Duclos, care este Georges Marchais. - Eugen Ionescu scria despre comunism că este cea mai mare excrocherie a secolului, dar iată ivită alta și mai mare: eurocomunismul. In formă, deoarece esenței comune îi corespunde fondul prelungirii constatării, și nu afirmației, lui Eugen Ionescu.

Eurocomunismul se pretinde și nou și sincer și euro, pe deasupra. Dar ca manifestare tactică, el a fost inventat și folosit cu succes încă de Lenin. Un prim act, în acest sens, a fost faimosul decret asupra păcii, ca și cum pacea se poate așterne prin ucaz, cum ai decreta interzicerea de a se scuipa pe uliță.

După ce s'a trezit din iluzia că întreaga Europă se va prăbuși printr'un lanț de subversiuni și intervenții armate ale statului sovietic, Lenin folosește destinderea și se mulțumește să bolsevizeze deocamdată, doar Rusia, renunțând formal la exportul de revoluție.

Efortul lui Vladimir Ilici Ulianov de a fățui cât mai acceptabil comunismul, va fi complectat de Stalin când acesta va anunța dizolvarea internaționalei comuniste, ca for unic și dirijat de Moscova, înlocuirea cântecului Internaționala, până atunci imn sovietic, ba chiar, spre plăcerea familiei Roosvelt, care îl denumea Unchiul Jo, Stalin va anunța până și restabilirea libertăților religioase. Toate aceste compromisuri istorice nu au înșelat nici un cioban român, dar important era faptul că președintele Statelor Unite a crezut în ele. Si în ele.-

Lui Stalin i-a urmat alt campion al destinderii, alt eurocomunist și dornic de ostpolitik: Să trăim în pace și prietenie, glăsuia Hrusciov. Generalul Eisenhower, tot președinte, tot al Statelor Unite, va rămâne încântat de convorbirile de la Camp David, plin de iluzii pentru vizita pe care urma să o facă la Moscova, până când i s'a închis poarta în nas. Iar când s'a supărat, lui Nikita Sergheevici nu i-a rămas decât să bată cu pantoful în masă la ONU și să trimită rachetele destinderii în Cuba. Pentru o clipă America nu a făcut ostpolitik și sovieticii au fost nevoiți să-și ia jucăriile și să facă drumul înapoi.

Tot destindere, tot eurocomunism practică și Leonid Brejnev la Helsinki, venind în întâmpinarea ostpolitik, pe care puterile vestice au adăugat-o calului troian al eurocomunismului și destinderii, negând astfel atâta experiență istorică cât și realitățile militare, politice și economice.

Dar și această ostpolitik are vechimea și tâlcul ei în istorie. Semnând la 8 Iulie 1907 tratatul de la Tilsit cu țarul Alexandru I, Napoleon deschidea era ostpolitik. De atunci și până azi, ea avea să dăuneze când unei națiuni, când alteia, și totdeauna celei române.

In 1807 Rusia primea mână liberă în ce privește țările românești, mână liberă pentru a apuca, a o strânge și a nu o mai deschide. După un moment de destindere, Bonaparte va încerca un nefericit " Drang nach

Continuare in pag. 5

GENERAȚIA LUI 15 MAI

Urmare din pag. 1

colț de stradă și în piețele publice, și s'au întrebat: De ce? Pentrucă "oamenii mari" au uitat marile comandamente ale neamului și atunci, EI, au hotărât să jertfească totul pentru țara pe care o iubeau și vroiau s'o aduncă pe linia de plutire.

Primele arestări ale membrilor acestei generații au început în anul 1938, când în mai multe orașe din țară au fost ridicați elevi de școală pentru vina de a fi făcut parte din "Frățiile de Cruce". Cum toți cei arestați erau elevi premianți, de la caz la caz s'a procedat diferit. Aș menționa aici ca model de Director de liceu pe prof. Mihail Mircea de la Silistra, care în contradicție cu dispozițiile primite de la minister, a garantat pentru elevii arestați i-a reprimit în liceu și toți au devenit mai târziu, oameni de bază în țară. . .

Perioada antonesciană a mers mai departe! Arestând cu nemiluita elevi de liceu, numărul celor închiși a fost atât de mare, încât au fost înființate două închisori speciale pentru elevi: Pitesti, sinistrul Pitești de mai târziu închisoare nou construită în anul 1942 și "inaugurată" de elevi și Penitenciarul Central din Alba Iulia. In anii aceia de război, când în Europa întreagă tineretul își apăra fiecare țara lui, românii își închideau tinerii pentrucă își iubeau țara. A stiut oare cineva că elevul Neagu, a murit la Ocnele Mari, datorită medicamentelor alterate date de sanitarul închisorii? Dar talentatul Bădărău din închisoarea Alba Iulia, slab ca o arătare? A mai trăit doar cât să termine pictura unei catapetezme la o biserică unde lucra sub paza gardianului și s'a topit ca o lumânare, din cauza T.b.c-ului pulmonar și a foamei. Nimeni nu a auzit de ei! "Te-au uitat pân'astăzi toate și-ai tăi te-au uitat". . . . . .

Din Academia Eroică a închisorilor, au fost trimiși în lagărele de "reabilitare" de la Sărata! Cu criminalii, hoții și toate lepădăturile. . . Ordinul suna categoric: -"Dacă nu se vor reabilita pe front prin fapte de arme deosebite, la sfârșitul războiului vor fi trimiși înapoi în închisori să-și ispășească restul de pedeapsă", S'a întâmplat însă mult mai rău! Arată-ne cineva o guvernare mai vitregă pentru propriul ei tineret! In timp ce premianții liceelor, iar alții ajunși studenți, erau trimiși pe linia I-a, în țară erau "mobilizați pe loc" toți cei care aveau și pământ și averi de apărat! S'au dus pe front nu pentrucă așa suna decretul! După odioasele paragrafe în care erau încadrați, alții în locul lor ar fi dezertat din prima zi, dar ei știau că acolo este locul lor și în luptă cu dușmanul n'ai nici loc, nici timp de alegere. Acolo era întregul tineret, acolo se făcea sudura între generații și acolo se făcea schimbul de ștafetă. Copiii de ieri au devenit bărbați, maturizați cu mult mai devreme decât le era vârsta. In focul războiului au cunoscut pe viu, ce înseamnă comunismul rusesc. Acolo au fost verificate marile adevăruri pe care le învățaseră dela cei care au plătit cu viața propagarea lor. Si în uluitoarea, fantastică răvășeală a lumii, unii au murit, alții au dispărut în nesfârșitul imperiu rusesc ajunși până dincolo de cercul polar, alții s'au întors betegi pe toată viața, huliți mai târziu de canaliile mahalalei, dezertorii și derbedeii ajunși peste noapte conducători în țara subjugată. Pensia de invaliditate nu le-a fost acordată niciodată, iar decorațiile primite pentru faptele de arme, au fost dovezi incriminatorii în viitoarele procese.

După sfârșitul celui de al II-lea război, toate valențele naționale erau în potența generației tinere întoarsă de pe front. Experiențele căpătate în focul luptelor, în închisori și în contactul direct cu realitățile sovietice, îi asiguraseră acestei generații o viziune clară în aprecierea fenomenelor politice și îi conturase definitiv atitudinea anti-comunistă. De acest lucru erau perfect conștienți ocupanții ruși și streinii care se aflau la conducerea partidului comunist din România. Trebuie subliniat că partidul comunist se socotea atunci încă secție a internaționalei a III-a (formal dizolvată) și pe frontispiciul oficiosului Scânteia, scria "Organ al p.c. din România". In Ardeal, Madoszul - organizația comunistă maghiară- concentrase în rândurile ei pe toți maghiarii- fanateci iredentisti, delicvenți și criminali împotriva populației românești - pentru a-i proteja de acțiunea justiției. Manifestațiile de la Universitatea din Cluj, bătăliile susținute de studenți împotriva atacurilor comunistilor maghiari - care mai târziu l-au costat viața pe Lucrețiu Pătrășcanu-sunt un singur exemplu. Ciocnirile care au avut loc între studenți și comuniști, s'au soldat de fiecare dată cu victoria studenților. In evenimentele care au avut loc în Februarie-Martie 1945, pentru susținerea Generalului Rădescu, comuniștii au fost înfrânți peste tot și numai intervenția tancurilor rusești scoase de Vîșinski în stradă și ordinul categoric al Moscovei, a adus la putere pe Petru Groza. La 8 Noiembrie 1945, micile grupuri de manifestanți scoase în fața Palatului Regal de partidele Tărănesc și Liberal, ar fi fost o pradă ușoară pentru comuniștii înarmați, veniți în camioane, dacă n'ar fi intervenit la moment, masivul fluviu de studenți de la Academia Comercială, căruia i s'au alăturat ofițerii și ostașii aflați întâmplător pe stradă ca și restul populației bucureștene, ce se găsea în Piața Palatului, strivindu-i pe comuniștii care trăgeau în plin din camioane.

In fața acestor constatări ca și după zdrobitoarea înfrângere în alegerile de la 19 Noiembrie 1946 a coaliției comuniste, rușii și-au dat seama că partizanii lor nu au nicio aderență în popor și au trecut la acțiune:

- au falsificat alegerile din Noiembrie 1946, pentru a asigura o bază legală comuniștilor, care le erau cei mai fideli executanți;

- și-au asigurat cadre devotate în sectoarele cheie ale aparatului de stat, pe lângă "consilierii" sovietici împânziți peste tot;

- au înființat o largă rețea de informatori la toate nivelele și în toate straturile sociale;

- au promovat toate elementele corupte din vechile partide politice și "apolitici" prin atribuirea de locuri în guvern și servicii bine remunerate;

- au lichidat grupurile de rezistență răzlețe, lipsite de experiență în lupta subversivă;

în toate aceste acțiuni, au fost ajutați de totala pasivitate a forțelor occidentale, de care vechii politicieni își legaseră toate speranțele.

Rezistența românească, apreciind raportul de forțe dintre ea și inamic, și-a dat seama că o confruntare directă cu forțele de ocupație nu i-ar fi de niciun folos. Luptele de hărțuire a dușmanului atacat prin surprindere sunt avantajoase numai când bătălia continuă și soarta războiului nu este decisă. După un război pierdut, când adversarul ți-a cotropit țara întreagă și dispune de totala ei capacitate, tactica de luptă se schimbă integral.

Mișcarea de rezistență națională a României începuse să se organizeze în sensul lungii defensive. Nu se știe în ce măsură rușii au sesizat acest fapt, dar prin "consilierii" lor, ei au trecut la masive schimbări de structură în România, asigurându-și întreaga și îndelunga exploatare a țării. In acest scop au avut loc următoarele evenimente mai importante:

- lovitura economică (repudierea monetară din 15 August 1947)

- procesul Iuliu Maniu și a celorlalți fruntași țărăniști;

- demiterea din guvern a grupului Gh. Tătărescu - Noiembrie 1947)

- înlăturarea monarhiei - Decembrie 1947;

- desființarea partidului Social-Democrat prin unificarea în PMR.

- întărirea comuniștilor în formația guvernamentală prin alegerile din 28 Martie 1948;

Spațiul nu ne permite să analizăm fiecare acțiune în parte, dar ele au fost coroborate pe plan internațional și cu înființarea Cominformului (Biroul Informativ al Partidelor comuniste) unde Jdanov a ținut memorabilul discurs de împărțire a lumii în două lagăre: imperialist și socialist.

Pentru derutarea opiniei publice, presa comunistă a lansat în primăvara anului 1948 o mare campanie cu renumitul Protocol "M", din care reeșea că începutul conflictului armat dintre Est și Vest - așteptat cu nerăbdare de țările captive - ar fi iminent.

In această stare de spirit s'a declanșat în noaptea de 14-15 Mai 1948, cea mai sângeroasă prigoană împotriva generației tinere, care nu avea altă vină decât de a-și fi iubit țara și neamul și a lupta pentru apărarea lor. Această acțiune generală cu caracter de exterminare totală a tuturor celor arestați ne-a sugerat ideia de a numi pe cei căzuți atunci în închisori: Generația lui 15 Mai. Arestările din acea noapte au vizat direct pe legionari dar atașarea pe parcurs a tuturor categoriilor de arestați fie ca mici organizații fie ca indivizi izolați - care s'au ridicat împotriva comunismului - și care au suferit laolaltă aceleași persecuții, îi unește pe toți într'un singur Crez de generație care le aparține și îi identifică.

Schingiuirile în interminabilele anchete sfârșind de multe ori cu moartea anchetatului, exterminarea în massă prin înfometare, violența fizică și psihică, "reeducarea de la Pitești", lagărele morții de muncă forțată și violență de la Canalul Dunărea-Marea Neagră, minele de plumb de la Cavnic, Baia-Sprie, și Valea Nistrului, bălțile Dunării și Delta și de pe tot cuprinsul țării; dubele morții circulând sinistru pe întreaga rețea de cale ferată ușurându-se de câte un "pasager" numai când acesta murea; tot ce mintea omenească nu-și putea imagina, au fost folosite pentru distrugere, care a continuat la Aiud chiar și în intervalul de anunțare a decretului de eliberare și eliberarea propriu zisă.

Din punct de vedere juridic, detenția celor arestați la 15 Mai 1948, ca și a celor arestați ulterior a luat sfârșit la 31 Iulie 1964 când sinistrele porți ale închisorilor s'au deschis pentru jalnicele schelete ce mai rămăseseră în viață. Tuberculoșii, bolnavii cronici, șocații, au rămas mărturii mobile ale celei mai inumane distrugeri fizice și morale din câte au existat în țara noastră. Morții nu s'au întors nici în vise! I'au așteptat în zadar familiile! Au rămas în amintirea lor, tineri cum au fost ridicați de acasă. . . . .

Sfidând toate legile umane, ani de zile după răsunătoarele sentințe dela Nürenberg, anti - oamenii care stăpâneau viața în închisori, ucideau cinic și cu sânge rece, fără teamă că vor răspunde cândva de crimele lor. Ucideau din plăcerea de a ucide, pentrucă toți cei închiși suferiseră pedeapsa cu închisoarea la dimensiuni pe care lumea liberă le crede imposibile.

După 30 ani, fie ca gândul tuturor oamenilor de bine să se îndrepte spre cei care în România suferă în continuare alte privațiuni iar amintirea noastră flacără nestinsă la căpătâiul celor morți fără nicio lumânare.

Zahu PANA

ÎNSEMNĂRI

Virgil POPA

Articolul dlui Nicolae Penescu, apărut în "Cuvântul Românesc" din Ian. crt., sub titlul "O datorie majoră", mărturisește o înțeleaptă, patriotică și curajoasă inițiativă.

Înțeleaptă, fiindcă este necesar ca Românii aflați în afara granițelor țării, să-și alcătuiască un organism central care să vorbească în numele lor - dar mai ales în numele Națiunii române care, încătușată cum este, nu poate în nici un fel să-și exprime voința ei. Pe aceasta o exprimă doar Brejnev, direct, sau prin intermediul lui Ceaușescu sau familia lui. Ne-am încătușat, așa cum istoria n'a mai pomenit - și numele călăilor va rămâne în vecii vecilor blestemat.

Așa dar, este bine să fie o reprezentanță națională, aci în lumea vestică, care, dacă nu mai mult decât ocazional, să vorbească în numele popoarelor subjugate, să protesteze împotriva ocupării de Ruși, dușmanii noștri istorici. Și împotriva vânzării țării Românești și a tuturor popoarelor Est-europene. Vânzare nu odată făcută de "lumea vestică", ci de mai multe ori. În fapt, ori de câte ori este ceva de cumpărat dela Ruși, pentru a se putea menține "echilibrul" în lume și a nu se ajunge la conflict armat. Protest, pentru a înceta să mai fim după treizeci și patru de ani de ocupație, marfă de vânzare și comerț între "gospodari".

"Lumea vestică" -adică cârmuitorii care stau unde stau, atâta vreme cât cei conduși sunt dezinteresați sau ținuți în noapte. Evenimentele, oamenii, și poate lumina lui Dumnezeu, o să-i lumineze pe aceștia din urmă, pentru a putea da ascultare durerilor Neamurilor subjugate. Acest ceas va veni - iar dacă nu suntem destul de aproape de el este și vina tuturor refugiaților, de toate neamurile, că n'am știut să ducem acțiuni comune de lămurirea opiniei publice în țările în care trăim,și ne-am mulțumit să oftăm mereu în neputință.

O coordonare, stimulare și sprijin material și moral a iluștrilor, și a tuturor creatorilor de bunuri spirituale aflați aci în refugiu ar putea fi o altă chemare a acestui proiectat "Comitet Național".

Durerile facerii, ne dăm seama, sunt multe și de tot felul. Unii frați, se pare, că vor un stegar, condus de o singură idee, lupta împotriva comunismului, ca să-l termine, să-l extirpeze pentru totdeauna. Alții, se pare, că au dificultăți cu mistuirea ideii că Mișcarea Legionară, prin reprezentanții ei, urmează să fie parte componentă a acestui organism. Dar ce poți să faci când ea este inimă din inima Neamului? De negat nu se poate nega. Se poate trece însă cu vederea, pentru placul cui? Cine este, ce reprezintă și cât reprezintă nemulțumitul muritor? N'o fi cumva vreun falsificator, care vine și zice că vorbește în numele unui guvern sau al unei țări, când el în realitate vorbește în nume personal ori a unei clici din jurul lui?

Aci trebuie să fim foarte clari: Un Neam trăiește prin viața din el și prin "cea mai puternică dinamită - cenușa lui". Adevăruri pe care numai dacă nu vrei să le vezi nu le vezi, fiindcă ele te preîntâmpină astăzi pretutindeni. A crede că prin tot felul de ploconeli, prin istețime și lăsat speriat de sperietori, se asigură existența Neamului Românesc este greșit. NU. Ci prin robustețe fizică și morală, prin creație culturală, prin luptă și puterea de jertfă se asigură această existență.

Unii dintre confrați îi contestă dlui Penescu dreptul să ia inițiativa pe care a luat-o, fiindcă n'a ridicat degetul să protesteze atunci când trebuia să-l ridice. Si ca urmare, unul rupe joarda pe spatele lui. Bine că o poate rupe. Poate ceeace n'au reușit comuniștii în 17 ani de temniță să-i scoată din cap, ideea de Neam și Țară, îi va reuși lui.

Pentru mine, cutezanță dureroasă, nelalocul ei, fiindcă eu mă așteptam ca oricărui sosit din țară, unde a suferit pe urma acestor idei, odată ajuns aici, noi îi legăm rănile, și-l acoperim cu dragoste frățească, ori cea creștină, ori cea din cărțile pe cari, doctrinarul nostru le comentează. Nimic din toate acestea - doar o bună lecție dată Mișcării Legionare reprezentată deocamdată, de Consiliul Conducător, organ al Consiliului Legiunii.

Invitată, așa dar, să ia parte la constituirea Comitetului, inițiatorul, dl.Penescu, s'a simțit însă obligat să legitimeze această invitație. Față de cine? Față de opinia publică, cea de bună credință, cea deseori înșelată, spunându-i acesteia că Mișcarea Legionară, nu este aceia care a fost prezentată de dușmanii ei interni și externi, mai ales din cauza primatului ei național, sau a punctului de vedere reprezentat în raporturile de politică externă.

Si pe înțelesul ei, i-a spus, că Mișcarea Legionară acceptă principiile "fundamentale ale democrațiilor de tip occidental". Aci zace răul. Si "învățătorul" nostru ridică și învârte buzduganul peste capetele noastre, acuzându-ne de "înjosire", "degradare", și "autodistrugere".

De ce? Ce înseamnă aceste principii pentru lumea, pentru toată lumea vestică, la care apelăm pentru a elibera sau sprijini eliberarea țării de sub imperialismul rusesc, îmbrăcat pentru unii în adulmecătoarea haină a comunismului. Insemnă libertate. Libertate de gândire, de manifestare, de a-ți alege conducătorii pe care îi vrei, de-a te ruga cum și cât vrei, sau de a nu te ruga, de-a scrie și compune după inspirația eului, de-a munci cum și cât vrei. Deci fără constrângere. Nerecunoașterea acestor principii, încă odată, pentru opinia publică vestică, înseamnă cealaltă față a monedei, de pe care, dacă te uiți, ne surâde de nouă, Brejnev și Ceaușescu; lor, Hitler și Musolini, care i-au înspăimântat atât de tare, că nu vor să mai știe de înspăimântarea noastră.

Acum, dacă plasăm, sau lăsăm să fie plasată Mișcarea Legionară, pe fața opusă democrațiilor parlamentare, față pe care acestea o înjură și o scuipă, atunci comitem un act de inconștiență, de iresponsabilitate, fiindcă de pe această poziție nu se poate sta de vorbă cu ele, nu te poți bucura nici de simpatia și nici de sprijinul lor. Și fără acest sprijin nu poate fi vorba de eliberare. Cine crede altfel, să încerce, și dacă mai trăim, vedem.

Peste toate acestea ar fi și o falsificare a adevărului, fiindcă Mișcarea Legionară nu și-a propus să guverneze, punând biciul pe spatele poporului, furându-i libertățile individului și drepturile lui politice, nici să-și întindă hotarele, ca să facă din statul român imperiul roman, și nici să slujească pe Wodan și rasa lui.

Imi amintesc în acest moment, spusele dlui Vasile Iasinschi, într'o conversație obișnuită. Si anume, că în scurta perioadă de guvernare cu Generalul Antonescu, Mișcarea Legionară a cerut acestuia să repună în vigoare Constituția veche, anulând pe aceea a lui Carol al II-ea, și să facă alegeri libere. Succesul în alegeri era evident, organizația nu-și putea dori ceva mai mult și "statul legionar" și-ar fi căpătat, așa ca în democrațiile occidentale, haina lui juridică, baza Constituțională. Antonescu s'a opus. Usor de înțeles, ar fi rămas în vânt. Dar ce-ar fi însemnat pentru cursul istoriei noastre aceste alegeri? Ar fi însemnat parlament, ar fi însemnat opoziție, mare sau mică, transformări după voința poporului, ar fi însemnat atâtea . . . . . imponderabile. Dumnezeu a voit altfel. Să nu ne mai certăm între noi pe ceeace a fost, fiindcă schimbările în lume sunt atât de mari, încât nu țara noastră le-ar fi putut schimba mersul.

Deci fără teamă, fiindcă nici unul dintre conduși sau conducători n'au uitat de pădurea Dobrina, începutul de luptă anti-comunistă, căruia i-am rămas cu toții credincioși. Si nici de faptul că s'a plecat dela icoană la începutul organizării Mișcării, și, deci, altarele trebuie să rămână acolo unde sunt sau vor fi, călăuze în viața pământeană a acelora cari îngenunchiază în fața lor.

Virgil POPA

O AXĂ ȘI DOI POLI

Urmare din pag. 4

Osten". Tot ostpolitik și tot în dauna națiunii române, vor face puterile apusene și centrale, în congresul deschis la Berlin în 1878, unde vor răsplăti poporul român pentru jertfele făcute ca aliat al Rusiei, smulgând României Basarabia și dăruind-o Rusiei.

Un alt act de ostpolitik, făcut cu o lipsă uluitoare de perspectivă istorică și simț politic, va fi comis în 1917, când ambasadorul german din Berna, Gispert von Romberg, va transa tranzitarea prin Germania a unui grup de 30 de bolșevici, în frunte cu Lenin.

In schimbul unei călătorii, făcută aproape la mod turistic,Germania revendica.. repatrierea de germani și austrieci.

Preludiindu-l pe Franklin Roosevelt, președintele american Wilson nu se lasă mai prejos, și într'un act de ostpolitik propune la 9 Ianuarie 1918 Congresului, ajutorarea bolșevismului amenințat!

După primul război mondial se face ostpolitik (devenită între timp mai mult sovietopolitik) pe scară mare și asistăm la o adevărată supralicitare: pentru o mai bună reorganizare a armatei roșii, mareșalul Tukacevski, însoțit de mai mulți generali și ofițeri superiori, este invitat la un stagiu în Germania; Londra și Parisul curtează asiduu Moscova, dar sunt poftite afară pe ușa de din dos: pe poarta principală va intra trimisul lui Adolf Hitler ce va încheia la 23 August (fatidică dată !) 1939 un pact cu Rusia Sovietică, turburător de asemănător cu cel de la Tilsit.

Din nou muscalul va avea mână liberă, exprimările naționale din 27 Martie și 28 Noiembrie 1918 vor fi anulate, Uniunea Sovietică va anexa o mare parte din Bucovina, întreaga Basarabie și printr'un capriciu al condeiului lui Molotov, regiunea Herța din nordul Moldovei, deschizându-se totodată posibilitatea transformată curând în realitate dureroasă a ciuntirii Ardealului și Dobrogei.

Si ca și după Tilsit, a urmat "Drang nach Osten" și cu același rezultat. Este curios cum mai există și astăzi nu numai personalități occidentale, dar chiar și români, care să considere ca un act "fascist" efortul militar susținut pe câmpul de bătălie de națiunea română, pentru eliberarea Moldovei lui Stefan și a întregului popor.

Rămâne de văzut, de la caz la caz, de ce aceeași oameni ignoră total faptul că Mareșalul Carl Gustav baron de Mannerheim, după ce a condus în lupte identice poporul finlandez, în 1918, 1939-1940 și 1941-1944, a fost președinte al Finlandei până în 1946 și a murit, încărcat de onoruri, la venerabila vârstă de 84 de ani.

Cea mai tragică formă de ostpolitik, urmărind o perpetuă destindere bazată pe iluzia în schimbarea la față a comunismului, se va face în Februarie 1945 în acel vârf al cedărilor occidentului: minciuna ce a triumfat în Crimeia a fost așa de mare, încât până și denumirea dată conferinței este falsă, ea având loc la Livadia și nu la Yalta.

Oboseala, dezinformarea ce friza ignoranța, sleirea intelectuală a unui președinte aproape muribund, aveau ca aliat doar încercarea disperată a unui bătrân, ocupat până la obsesie să salveze ce mai putea dintr'un imperiu ale cărui luni erau numărate. Cu toate atuurile formidabile pe plan militar, politic și economic, pe care le avea occidentul, a cedat așa de mult încât până și Stalin a fost uluit, obținând nu numai tot ce a cerut, dar și mai mult decât a sperat. Si ca întotdeauna, în ostpolitik, națiunea română a avut de suferit, dar de data aceasta și multe altele și în mod major, însăși poporul american.

Un act restrâns de ostpolitik, a avut loc, nu de mult, în București. Vizita cancelarului german a asigurat regimului instaurat la 6 Martie 1945 de trupele de ocupație un nou credit, cifrat la 700 milioane de D.M. Va folosi oare aceasta cu ceva națiunii române ? Numeroase și recente exemple, adăugate celor vechi dezmint total această posibilitate. Se vor reînoi mai multe Mercedesuri în timp ce bietul român va continua să întârzie la slujbă agățat de scara tramvaiului și autobuzului. Se vor schimba unele instalații de interceptare la MAI, pregătindu-se viitoare dosare ale securității. Dar mai ales se vor construi noi uzine, în care se va lucra de dimineață până seara, în schimburi prelungite, de Luni până Sâmbătă și Duminicile în acțiuni zise patriotice și voluntare.

Dar nu spre a se produce mezeluri proaspete sau pantofi moderni, ci utilaje, care la rândul lor vor servi producerii de alte utilaje și așa tot mai departe, într'un ciclu pe cât de infernal, pe atât de inutil. Nu spre buna stare și zâmbetul individului, ci spre bucuria ruginii, risipei și absurdului. Așa cum s'a întâmplat cu toate creditele, acordate în numele, în timpul și din cauza ostpolitik.

Ostpolitik s'a făcut în ultimii ani, se face și acum și sunt create toate șansele să se facă și de acum înainte. Ca și destinderea. Ca și eurocomunism.Impreună: la un pol, în răsărit, ostpolitik, apoi axa destinderii, și la polul vestic, eurocomunismul. O trinitate ce alcătuiește un perfect cal troian: modern, spilcuit, metalizat, construit cu credite apusene, cu ajutoare occidentale, cu dolari sau cu D.M.

Troienii au primit acum mai bine de trei milenii calul, cu lozinci și aclamații. Nu vom ști niciodată câți partizani ai lui ulisepolitik și câți aheotroianiști au existat în cetate. Dar ce știm cert, este faptul că în momentul cumplit al adevărului, în momentul invaziei de dinăuntru și de dinafară, troienilor le-a rămas cel puțin o consolare: calul fusese construit cu banii contribuabilului grec.

Costin MIRON

Exil Nesfârșit

De plâns, ce să mai plâng ?
Umbrele se strâng
în al luminii crâng...,
una câte una
înfruntând furtuna-
greul întuneric
fără Dumnezeu...,
cutremurând veacul...
veacul, săracul !

De plâns, ce să mai plâng ?
Morții-au înviat !
purtând cu mândrie
crucea albă, vie...

De plâns, ce să mai plâng ?
Maluri dunărene,
stepe dobrogene,
morminte uitate,
pline de poeme,
triste, ovidiene !...

De plâns, ce să mai plâng ?
Lacrimi, tot, secară.
Exil nesfârșit,
de trup chinuit,
de viață amară !

Alexandru Petru SILISTREANU

NOAPTEA CARE NU SE SFÂRSESTE ÎNCĂ.....

Noi nu am avut tinerete
sa spumege viata in cupe.
Priveam cum din crengi padurete
un fruct de otrava se rupe...

D. BACU

15 MAI 1948. - Miez de noapte în miez de lună. In spațiul românesc se dezlănțuie un conflict ale cărui dimensiuni și gravitate poate că nu au fost calculate nici până astăzi. In noaptea de 15 Mai, s'a declanșat cea mai crâncenă încleștare cunoscută de istoria noastră contemporană, atât de încercată și încărcată de tragedii și pustiiri. Nicioadată existența noastră -ca neam- , nu a fost pusă în cumpănă atât de grav.

Ceeace s'a întâmplat în noaptea de 15 Mai 1948, nu era altceva decât înlănțuirea firească a unor fapte înscrise în evoluția istoriei și urmărite cu încăpățânare de peste treizeci de ani. Faptul de a fi fost prinși în uraganul unei încleștări care depășea cu mult forța noastră de a interveni în desfășurarea acestor evenimente, nu scade cu nimic valoarea diagnosticului pus cu o uimitoare luciditate și precizie de generația de după primul război. Tineretul român, prin expresia lui cea mai caracteristică -studențimea- trăsese din evenimentele de la Iași din 1919-20, o lecție clară și înțelesese un adevăr cutremurător, care pentru multă lume și în special pentru întreaga categorie de politicieni -de la noi ca și din restul Europei- nu va apare în toată hidoșenia lui decât în clipa în care va fi destul de târziu pentru a-l stăvili: adevărul " adevărat " al comunismului.

Cu 12 ani înainte de declanșa- de treizeci de ani, prin toate mijloacele, nu au încetat să se infiltreze în casa noastră, în sufletul nostru, pentru a ni-l sataniza, a ne de-romaniza.

De la Iașii amenințați la Basarabia abandonată, din sfâșiata Spanie pe Prut și apoi în stepele Asiei, de mai bine de o jumătate de veac, studențimea și-a continuat drumul onoarei, plătind pentru toate rea tragediei din 1948, Corneliu Codreanu trăsese clopotul de alarmă printr'o circulară din 30 Mai 1936; era momentul în care combinațiile de la Societatea Națiunilor încercau să înlesnească trecerea trupelor roșii prin teritoriul nostru pentru a interveni în Ceho-Slovacia amenințată de blindatele lui Hitler: "..dacă trupele rusești intră la noi...cine poate susține, care este mintea care poate să creadă că ele vor pleca înainte de a ne sataniza adică de a ne bolseviza ?" Iată rădăcinele răului și țelul lui.

Ani de zile studențimea s'a străduit cu toată sinceritatea și dezinteresul vârstei, să avertizeze, să imunizeze sufletul neamului nostru de această plagă ce atârna deasupra capului ca un blestem. In ciuda tuturor robilor și a tuturor persecuțiilor, studențimea și-a asumat în momentele grele, integral și cu toată convingerea destinul neamului. Prin clarviziunea ei, prin devotament, abnegație și eroism, ea a devenit cheia de boltă a rezistenței împotriva acelora care păcatele neamului cu munți de suferință, cu schingiuri fără limită, presărând cu sute și mii de trupuri fragede, drumurile, plaiurile munților sau beciurile umede și întunecate ale polițiilor și securităților, ale tuturor închisorilor de pe întinsul României de astăzi, devenită ea însăși închisoarea colectivă, și până în depărtatele lagăre sovietice de la Vorkuta, Oranka, Mânăstârca și multe altele. Pitesti, Gherla, Peninsula, Poarta Albă, Km. 5, Culmea și Capul Midia, Baia Sprie, Cavnic și Valea Nistrului, Olănești, Ocnele Mari și Râmnicu Sărat, Sibiu, Suceava, Brașov, Bicaz și Târgu Ocna, Periprava și Delta, AIUD, însângeratul Aiud și cutremurătoarea JILAVA, morminte colective ale întregei rezistențe și nu numai a studenților. O ! Este atât de lung și atât de îndurerat pomelnicul !

****

Represiunea comunistă a lovit întreaga suflare românească ! Fără niciun discernământ de clasă, origine "socială", valoare intelectuală...Ea a început dealtfel imediat a doua zi după "eliberarea de sub jugul fascist antonescian". Bandele organizate ale "Apărării Patriotice" (!) expediții ale cetelor de derbedei, vor rămâne înscrise în istoria noastră ca o pagină de foc, destinată amintirii permanente. Campania împotriva rezistenței "legale" a deputaților țărăniști și liberali, atacul contra rezistenței propriuzise a grupurilor Sumanelor Negre ale gen. Aldea, arestările personalităților politice ostile tiraniei ce se profila din ce în ce mai clar, erau doar semnele precursoare ale adevăratei încleștări care nu putea fi dezlănțuită de comuniști decât în clipa în care toate frânele conducerii statului urmau să le încapă în mâini. Când ultima piedică "constituțională" a fost înlăturată și când orice perspectivă de intervenție occidentală s'a spulberat, marea prigoană s'a dezlănțuit cu toată furia. Câți Români au fost arestați în noaptea de 15 Mai 1948 ? Nimeni nu va putea spune cu precizie înainte de a putea arunca o privire în statisticile ministerului de interne. Din întreaga masă de arestați însă, o categorie a fost cea mai crunt lovită: studențimea.

Fără a micșora cu nimic din distrugătoarea presiune morală și tortură fizică la care a fost supus întregul șir de arestați -și care în totalitatea lui depășeste sute de mii- obligați suntem să recunoaștem că greul suferințelor, chinurile cele mai inimaginabile, procesul de descompunere morală cel mai demonic conceput de mintea omenească vreodată, au fost aplicate cu înverșunare, fără limită, dincolo de ceeace un om poate suporta normal, corpului studențesc în totalitatea lui. Indiferent de orizontul politic din care venea, indiferent de origine sau stare. Pare oarecum paradoxală această "preferință" și greu de explicat dece în descreeratele capete ale teoreticienilor "marxiști" a putut germina o asemenea idee a "soluției totale". Aceasta numai dacă lucrurile sunt privite la suprafață și judecate cu slaba noastră "logică" aristoteliană sau...carteziană. Privite însă mai adânc și prin prizma dialecticei materialiste, lucrurile se colorează altfel și elementele mai puțin luate în cont, vin să arunce o nouă lumină și să explice întregul proces studențesc, atât global, cât și în specificitatea lui, aceea a fenomenului cunoscut deacum, sub cutremurătorul nume : PITESTI.

Nu este nevoie de niciun fel de argument pentru a afirma fără niciun fel de rezervă că ideologia comunistă este cu totul străină specificului românesc și că niciun fel de aderență voluntară nu poate fi concepută de o minte sănătoasă. Dincolo deci de orice considerație de natură filozofică sau ideologică, partidul, sau mai de grabă grupul de călăi care operează în numele nenorociților de muncitori nu avea niciun fel de ieșire. Pentru consolidarea puterii, ei nu puteau face altceva decât să recurgă la violență. Comunismul, prin însăși concepția lui, propunea și impunea violent o complectă răsturnare a tot ceeace servise până acum de valoare-reper pentru întregul neam. Nu era deci vorba de o opunere la o tiranie oarecare ci lupta împotriva unui concept cu rădăcini în filozofie, cu o logică proprie și cu valori diametral opuse celor acceptate ca firești până atunci. Rezistența, cum era de așteptat, a venit masiv și imediat din toate straturile românești, dar ea nu putea fi mai totală, mai adâncă, decât din partea acelora care prin educație, cultură, vârstă, elan și dezinteresare, cristalizau pe deoparte un tot omogen, iar pe de altă parte o cunoaștere adâncă a întregului sistem de gândire comunist, a tutiror implicațiilor care decurgeau din aplicarea lui atât imediat cât și în perspectiva viitorului. Acest element nu era altul decât studențimea și bineînțeles un grup mai restrâns de intelectuali care îi serviseră de îndrumători în anii care au precedat dezastrului. Câtă vreme această rezistență activă, "doctrinară", de profunzime, nu era anihilată complect, orice iluzie de stabilitate a regimului era exclusă.

Ce reprezenta studențimea în acele clipe tragice ? Exact potențialul de care neamul avea nevoie pentru a supraviețui cataclismului, trăsătura de unire indispensabilă între trecut și viitor. Câtă vreme acest zid de apărare rămânea intact, colectivizarea gândirii românești era imposibilă. Arestarea și întemnițarea studenților era deci insuficientă. Studențimea era conștientă "doctrinar" de pericol și trecând dincolo de fenomenul pur politic în analiza comunismului, se oprea tocmai acolo unde este esența lui: voința nestrămutată de alterare a eu-lui românesc: deromânizarea. Vorbind de deromânizare, mă refer la procesul infam de descompunere morală lentă a întregului țesut specific care face ca românul să fie român și nu altceva.

Acest pericol întrevăzut de studențime cu zeci de ani înainte, era el real, posibil sau numai imaginativ ? Din nefericire trebuie să recunoaștem că cel puțin în parte, el începe tardiv dar sigur, să-și producă fructele otrăvite. Este suficient să privim la "cărțile de vizită" cu care pecereul împânzeste occidentul cu ocazia diferitelor manifestații "culturale" (?) pentru a înțelege câtă dreptate aveau studenții și cât de adânc poate să coboară omul pe scara degradării. Această nouă "esență" a partidului nu reprezintă decât o infimă parte din popor dar este suficientă pentru a arăta că răul începe să dea roade.

Studențimea era perfect conștientă de acest pericol și deaceea insistența ei la creerea unui climat moral, mai conform cu sufletul românesc, mai apt să reziste furtunii ce se profila deja la răsărit, a fost atât de mare. De aici înverșunarea satanică a partidului împotriva ei, de aici prigoana specială, suferințele, schingiuirile, dealungul anilor de ocupație, de aici goana nebună împotriva a tot ceeace de aproape sau de departe avea ceva cu cea mai incoloră "manifestație" studențească. "Goana" după studenți și elevi în timpul revoltelor dela Timișoara, Cluj și mai ales București din toamna anului 1956, va rămâne ca o altă pagină de glorie pentru studenți dar și ca o mărturisire a neputinței partidului de a-i putea stăpâni, a-i reduce la tăcere. Indiferent dacă despre aceste revolte a aflat prea puțină lume și preasa nu a putut să scrie din imposibilitatea de a fi informată. Ele au măturat într'o singură zi toate iluziile comuniștilor care poate crezuseră până atunci că teroarea poate constitui un element eficace în înverșunata lor operă de deromânizare.

****

De când pădurea este pădure, putregaiul a făcut parte integrantă din ea !

Astăzi pericolul este mare pentrucă descompunerea vizează nu numai frunzele uscate ci însăși rădăcina copacilor. Indiferent de faptul că rezistența neamului a dezis până acum toate calculele comunismului, indiferent de schimbările la față cu care de câteva vreme încearcă să ne deruteze și pe noi și pe cei de ACOLO, doctrina este aceiași întotdeauna și perversitatea ei intrinsecă. Nici accesele de naționalism intransigent, nici "reactualizarea" valorilor din trecut, nici recuperarea postumă a celor care nu au aderat la mascaradă cât au fost în viață, nimic nu trebuie să ne clatine convingerea că suntem permanent amenințați în însăși structura noastră, că deromânizarea nu aparține trecutului și că în fiecare clipă teroarea latentă care continuă să altereze viața neamului poate îmbrăca violențe necunoscute încă. Să nu uităm că după demascările dela Pitești, la interval de zece ani, au avut loc cele încă mai oribile dela Aiud și că astăzi încă, perfecționarea metodelor de teroare a dus la creerea spitalelor psihiatrice. Nu trebuie nici o clipă subestimată nici puterea de rezistență a tineretului studențesc dar nici înverșunarea comuniștilor de a-i pune călușul și a-l transforma într'o masă docilă, uniformizată, neînsuflețită, dispusă să latre cu haita la cea mai ușoară solicitare. Reflexele lui Pavlov vor rămâne permanent arma cea mai teribilă de care partidul va dispune mereu...

Din întunericul care s'a abătut peste țară, semne bune, încurajatoare, ne vin mereu și din ce în ce mai clare. Ele ne arată că ACOLO se trăieste greu dar româneste. Că întreaga suflare nu și-a aplecat cerbicea și nu execută docil metehnele partidului. Muncitorii de pe Valea Jiului, ne-au demonstrat că "partidul lor" nu este al lor și că ei continuă tradiția de nesupunere. In această încleștare apocaliptică, studențimea continuă să poarte flamura refuzului, a demnității, a sacrificiului. Ea permanentizează ACOLO.departe de orice considerente partizane sau politice, permanența adevăratului chip românesc. Acel chip cântat și visat de miile de martiri, cultivat dealungul veacurilor de toți cei care dela Vlădică până la Opincă, și-au frământat carnea , dorul și visele cu brazda care i-a hrănit. Din această încleștare titanică, românul va iesi, trebuie să iasă învingător. Optimism exagerat ? Nu ! Ci convingerea de cremene în vitalitatea lui; în puritatea sacrificiului a acestei sfinte tinereți și în sfântă dreptate a tuturor celor jecmăniți, insultați, furați ca'n codru, răniți în carnea și sufletul lor de treizeci de ani de toate furcile iadului comunist. Să nu surâdă intelectualii "rafinați" de acumularea atâtor adjective !

Continuare in pag. 15

LA ZECE ANI

Erai micuț doar cât un ghem,
Dormeai dintr'nceputul serii;
Din noaptea ceea de blestem
Aștept eu clipa revederii

Eu te-am lăsat în cărucior
Si-n graba-n care am plecat,
De frica celor din pridvor
Eu nici nu te-am îmbrățișat.

Când au intrat ei în odaie,
Sculat din somn, cam bosumflat,
Crezând că vor să-ți facă baie,
Mama mi-a spus c-ai protestat.

Desigur că la vârsta ta
Din așternutul cald și moale
Pe tine nu te-nspăimânta
Nici uniforme, nici pistoale...

Aveai atunci doar șase luni
Tu despre oameni ce stiai ?
Că nu-s prea răi, dar nici prea buni!
Nici nu mergeai, nici nu vorbeai.

S'au scurs de-atunci zece ani...
Esti mare-acum; scrii și cetești,
Te joci prin curte cu alți Dani
Dar eu nu știu măcar cum ești.

Ce-ai învățat ? Cum ai crescut ?
Eu nu te-am mai văzut vreodată..
Oh ! Doamne și cât as fi vrut
Să te aud spunându-mi: tată !

Să-ți simt mânuțele cum cresc,
Să plâng și eu când te lovești;
Să te-am în cârcă, să-ți vorbesc
Cu zmei și-aripi să-ți spun povești.

Dacă și astea-au părut mult
Pentru un tată răzvrătit,
Mă'ntreb, cu tine ce-au făcut ?
De-ai fost și tu nedreptățit ?

La zece ani !..Ce nu ți-aș spune!
C-așa cum îngrijești un pom
Când vrei să facă roade bune,
Eu vreau să fac din tine om !

Mai 1949 — Alexandru BRATU

"OMUL NOU" COMUNIST

George BĂLAN

Dacă e să găsim un leitmotiv ideologic lucrărilor recentei Coferințe naționale a Partidului, acesta ni se impune ca de la sine prin frecvența cu care s'a repetat: ideea așazisului "om nou", pe care socialismul trebue să-l glorifice, să-l scoată la iveală, să-l formeze.

Incercând să contureze portretul acestuia, secretarul general vorbea despre "un om cu înalte idealuri, cu înaltă conștiință, omul pătruns de demnitate, luptător dârz pentru dreptate, pentru pace, dornic de a-și înfăptui năzuințele de progres".

Un asemenea tip uman n'ar strica, desigur, socialismului. Obținând această înnoire a omului, sistemul comunist ar desminți în mod spectaculos toate învinuirile ce i se aduc, învinuiri legate tocmai de atitudinea lui față de persoana umană și drepturile ei. Cu o asemenea performanță la activul lor, regimurile comuniste ar vedea sporindu-le vertiginos autoritatea morală, puterea de atracție în lume. Or faptele nu sunt nici pe departe concordante cu acest frumos deziderat teoretic. Căci ce ar însemna, în mod practic, să te manifestezi ca "om cu înalte idealuri" "cu înaltă conștiință", "pătruns de demnitate", ba încă și "luptător pentru dreptate"? Ar însemna să te opui presiunii de toate felurile - de la cea psihologică prin cea ideologică la cea polițienească- pe care orice regim comunist o exercită asupra individului, cu necesitățile, aspirațiile, particularitățile sale, făcând astfel ca fiecare să se simtă într'un fel sau altul nedreptățit, diminuat, frustrat. Devenit realitate, "omul nou", în definiția lui ceaușesciană, ar fi așadar un pericol pentru socialism.

Din clipa când, printr'un concurs neobișnuit de împrejurări, s'ar da omului putința să-și afirme idealurile, conștiința, demnitatea, setea de dreptate, automat s'ar deslănțui forțele inumane ale sistemului, pe care pretenții de umanizare îl amenință în însăși ființa sa.

Socialismul care proclamă atât de solemn ideea omului nou, este în contradicție cu el însuși și prin metodele preconizate pentru atingerea acestei ținte. Căci cineva poate să devina om nou, adică să renască, numai în măsura în care ia act de partea sa sufletească și spirituală, își descoperă adică dimensiunea eternă, transcendentală și se strădue, printr'o anumită disciplină, să reintre în armonie cu Marele Tot cosmic a cărui parte integrantă se descoperă a fi. O anumită religiozitate, un anumit spiritualism sunt indispensabile oricărui efort real de modificare a condiției umane. Omul nu poate renaste decât din lăuntrul său cel mai adânc și mai intim, unde numai asemenea preocupări pot avea acces. Or ideologia unui partid comunist este în cel mai înalt grad refractară unor asemenea concepte și demersuri. Sufletul, spiritul, eternitatea n'au pentru ea realitate, transcendența e ceva ce miroase a biserică iar Marele Tot cosmic este luat în considerație doar în sens astronomic, astrofizic sau astronautic. Cum să realizezi însă un om nou contestând tocmai acea parte din el unde s'ar putea opera transformarea mult dorită?

Să luăm însă drept bună teoria conducătorilor comuniști după care s'ar putea asigura apariția acestui om nou prin ceea ce Ceaușescu numeste "intensificarea activității politico - educative". O asemenea activitate se desfășoară în România de mai bine de trei decenii, iar de șase ani încoace tempo-ul ei s'a accelerat vertiginos.

Ce constată însă cea mai elementară observație sociologico- psihologică ? Că tipul uman care se precizează azi în socialism este la antipodul ademenitorului portret schițat de penelul prezidențial. "Homo socialisticus" se conturează din ce în ce mai izbitor ca o ființă dramatic complexată: împiedicat să fie el însuși, obligat să spună ceea ce nu crede, temându-se nu numai de semeni dar până și de ziduri căci ele pot avea urechi, urmărit de spectrul reacției represive mereu posibile a autorităților, slăbit ca putere de rezistență morală -pe scurt, grav traumatizat în idealismul, demnitatea, conștiința, forța sa. Este rezultatul inevitabil al aplicării metodelor preconizate de conducerea partidului. Prin așazisa muncă educativ-poltică nu se va putea ajunge niciodată la un om nou - adică înnoit, renăscut, în înțelesul adânc al cuvântului. Asemenea procedee pot duce doar la o amputare și desfigurare a omului - adică tocmai ceea ce au încercat să evite acei comuniști visători care au crezut posibilă apariția unui socialism cu înfățișare umană.

Dar cea mai ciudată contradicție a socialismului cu el însuși constă în aceea că, repudiind energic ideologia religioasă, el reia, în aceeași formulare, problema centrală, bimilenară a crestinismului. Cerința enunțată de clasicii marxism-leninismului, inclusiv cel român, nu face decât să continue, doar că altfel orchestrat, îndemnul celebru al apostolului Pavel: "Să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu". Această continuitate e paradoxal relevantă. Profund ateist în declarațiile sale, comunismul se dovedeste profund religios în practica sa așazisă revoluționară. Adevăratul său revoluționarism constă de fapt în a-i sili pe oameni - fapt fără precedent!- să se prosterne în fața unui semen al lor, ipostaziat și idolatrizat. A deveni om nou se reduce în fond la zelul de a ajunge să arăți după chipul și asemănarea conducătorului. In socialism conducătorul a preluat rolul lui Dumnezeu, a cărui imitare o recomanda apostolul Pavel. Schimbarea nu anulează esența religioasă a sistemului ci doar îi conferă o altă orientare. Intr'un articol din volumul "Omagiu tovarășului Ceaușescu", cunoscutul scriitor Horia Lovinescu ilustrează nu numai cu strălucire dar și cu evlavie acest fond religios al concepției socialiste despre omul nou:

"Cu prilejul aniversării de 55 de ani ai domniei voastre, mi-ar place să urez ca această epocă să se numească " Secolul Ceaușescu". Mărturisindu - vă recunoștința noastră pentru acest sentiment de demnitate și răspundere majoră pe care ni l-ați insuflat, vă asigurăm iubite tovarășe Ceaușescu, că vom depune toate strădaniile pentru ca, potrivit cu îndemnurile domniei voastre, teatrul românesc să devină din ce în ce mai mult o tribună a conștiințelor angajate în opera de construire a României socialiste și să contribuie la făurirea omului nou. Pentru că modelul acestui om nou, spre care trebue să tindem cu toată tăria, e înfăptuit, îl avem în fața noastră. El se chiamă Nicolae Ceaușescu".

Quod erat demonstrandum!

Cine mai poate susține acum calomnia că Partidul comunist luptă împotriva misticismului?

LEGENDA "BUNULUI ŞI BLÂNDULUI" LENIN

Pamfil SEICARU

Odată dezvăluite crimele lui Stalin, partidul comunist sovietic se găsea în situația de complice fără acoperirea căruia crimele lui nu se puteau savârși în curs de 30 de ani. Partidul trebuia salvat ca sistemul să poată continua.

Atunci s'a format legenda lui Lenin, întemeietorul partidului bolsevic, care în Octombrie 1917 a dat lovitura de stat, introducând dictatura proletariatului. Stalin întronase teroarea, el a falsificat spiritul și metodele de guvernare ale lui Lenin, ori Stalin în realitate n'a făcut decât să dea o aplicare cât mai intensă a teroarei instalată ca metodă de guvernare concepută de Lenin.

Găsim potrivit să reproducem din "Memoriile" marelui scriitor rus: Ivan Bunin care a primit "Premiul Nobel" pentru literatură în 1933, evocarea prințului Kropotkin.

"Dicționarul Larousse ne spune: Kropotkin (prințul Pierre) revoluționar rus, teoretician al anarhiei, născut la Moscova (1842-1921). Kropotkin aparținea înaltei aristocrații ruse, în tinerețea sa fusese gentilomme la curtea împăratului Alexandru II, apoi emigrase în Anglia unde a trăit până la revoluția din Februarie 1917, epoca la care el s'a întors în Rusia.

"A fost atunci când eu am făcut cunostință la Moscova și prima întâlnire mi-a lăsat un sentiment de înduioșată uimire; omul celebru în toată Europa, prieten intim al lui Elisee Reclus, mi-a apărut ca un mic bătrân cu obrajii roz cu o rămășiță de păr alb, ca un puf, vioi, cu totul încântător, naiv până la copilărie, binevoitor în manierele lui, ca și în conversație. Ochi zburdalnici și luminoși, o privire bună și încrezătoare, o vorbire rapidă, expresii delicate, aceea a unui om din "grand monde"- și mai ales acea emoționantă naivitate. El era atunci obiectul unui respect unanim și al tuturor îngrijirilor. Spre el, revoluționar- cu toate că așa de pașnic- revenit în patria sa după atâția ani de exil, convergea toată mândria adepților revoluției care, în sfârșit, au eliberat Rusia de țarism. El a fost găzduit într'o mare casă particulară, aparținând nu știu cărui nobil și situat într'un cartier aristocrat din Moscova. Acolo către sfârșitul anului 1917 se țineau reuniunile în care se discuta crearea unei Ligi a Federaliștilor. Dar la sfârșitul lui 1917. Gândiți-vă deci, cu tot ce se petrecea deja la această eopcă, în această casă de nebuni, murdărită de sânge, care era Rusia, inteligența rusă se aduna în scopul de a creia o "Ligă".

Dar nu era nimic față de ce va urma: în Martie 1918, Bolșevicii au izgonit pe Kropotkin din marea casă aristocrată și au rechiziționat localul pentru nevoile lor proprii. Ascultător, Kropotkin s'a mutat în alt apartament și s'a crezut dator de a solicita o audiență la Lenin, cu foarte naivă speranță de a-l obliga să se căiască de teroarea care domnea deja în Rusia și reuși să obțină o intrevedere. Oricât ar părea de neverosimil, el se găsea "în termeni buni" cu un personaj din anturajul imediat al lui Lenin, un oarecare Bonci Burevici și a fost la acesta la Kremlin unde a avut loc intrevederea. Este de neconceput că Kropotkin a putut fi în termeni buni cu această pușlama neînsemnată chiar printre Bolșevici. Si a fost totuși cazul.

In rest Kropotkin s'a sforțat să orienteze activitățile lui Lenin spre "drumuri mai umane". Dar în fața eșecului suferit, el s'a declarat că a fost desamăgit de leaderul comunist și relata intrevederea cu o uimire copilărească.

"Am ajuns la concluzia că este absolut inutil să încerci să convingi pe omul acesta. Eu i-am reproșat de a fi tolerat masacrul a două mii cinci sute de oameni, ca represiune a unui atentat contra lui. Dar "cu toată evidența", aceasta nu a produs nici un efect asupra lui. . . . . . ."

Si mai târziu, când Bolșevicii au izgonit "Prințul anarhist" din al doilea apartament, el a trebuit să părăseadcă Moscova pentru capitala unui canton "Dimitrov" pentru a duce o existență demnă de epoca cavernelor și de care bineînțeles, nici un anarhist n'a visat în viața lui.

Acolo Kropotkin trebuia să-și sfârșească zilele după ce a suferit întradevăr mii de necazuri, a foamei, a scorbutului, frigului, acela de a vedea suferind bătrâna prințesă epuizată de grija sforțărilor cotidiene ca să caute o bucată de pâine. . . Acest nenorocit și bătrân micuț prinț nu avea decât o singură obsesie: să-i dea o pereche de cisme de fetru. Dar nu trebuia să vadă visul realizat. El pierdea zile întregi, și aceasta în timp de luni, în demersuri pentru a obține un bon ca să poată cumpăra, și seara la lumina unui opaiț făcea ultima revizie la opera sa postumă: "Despre etică". (Bunin: "Memoirs", pag 169-171).

Bunul, blândul Lenin, ca represalii la atentatul neizbutit împotriva lui, a tolerat masacrul a două mii cinci sute de oameni. Asasinatul izbutit împotriva țarului Alexandru II n'a costat decât vreo zece condamnări la spânzurătoare și la zece deportări în Siberia.

Lenin se inspira din concepția autoritară a lui Ivan cel Groasnic: teroarea.

Intrebarea este: după 60 de ani un regim de teroare chiar în pragul supremației militare poate să mai continue?.
Este problema anului 1978.

Dachau 1978

Pamfil SEICARU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

"10 MAI" ZIUA NAȚIONALĂ A INDEPENDENȚEI ROMÂNIEI

9 MAI "ZIUA ÎNROBIRII"

Comandor Mircea PETRU

După abdicarea Domnitorului Cuza, în ziua de 11 Februarie 1866, Guvernul țării a încredințat cârma țării, până ce va fi ales ca domnitor un prinț dintr'o dinastie străină, unei Locotenențe domnești compusă din: Lascăr Catargiu, General N.Golescu și Colonelul N. Haralambie.

Aducerea ca domnitor al Principatelor a unui prinț dintr'o dinastie străină - ceiace consacra o doleanță mai veche formulată de Divanurile ad-hoc în 1857- însemna o nouă încălcare a dispozițiilor Convenției de la Paris și, în acelaș timp o nouă și hotărâtă manifestare de independență, atât față de Poartă cât și față de tutela puterilor garante, din partea acelorași oameni de stat care luptaseră în revoluția din 1848 și realizaseră Unirea Principatelor. Practic, actul contribue efectiv la consolidarea poziției acelor forțe interne care se angajaseră deschis pe calea obținerii independenței României.

DOMNITORUL CAROL I

In urma plebiscitului din 2 Aprilie, 685.909 voturi pentru și 224 voturi contra-guvernul provizoriu oferă tronul Principatelor, Prințului Carol de Hohenzollern, care abia împlinise vârsta de 27 ani.

Când Prințul Carol șovoia să accepte tronul din cauza opoziției dârze ce-i opuneau Marile Puteri și în special Turcia, Rusia și Austria, Cancelarul Bismark, președintele consiliului de ministri sub Regele Wilhelm I-ul i-a spus: "In fața voinței Tării și a faptului împlinit, Marile Puteri se vor înclina, așa că primiți Alteță, tronul ce vi se propune..."

Dar Regele Wilhem I, regele Prusiei, șef al familiei și al armatei de care aparținea tânărul principe -căpitan într'un regiment de dragoni în armata prusacă, a declarat categoric că nu vrea să vadă un Hohenzollern în calitate de vasal al padișahului otoman. La această obiecțiune Carol răspunde ferm că această situație nu poate fi decât de scurtă durată și că este hotărât să cucerească independența tronului "chiar cu forța armelor". Aceasta a fost jurământul de ostaș pe care și l-a îndeplinit întocmai.

Cu riscul de a fi recunoscut și arestat ca ofițer prusian, străbate în vagon clasa II-a cu trenul și vaporul întreaga Austro-Ungarie, ce mobilizase contra Prusiei, patria sa de origină -după o călătorie de peripeții- la 9 Mai 1866, pune piciorul pe pământul românesc, la Turnu Severin.

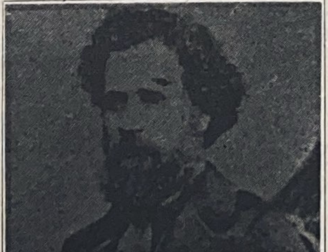
Aici, în gravura lui Emil Volkers vedem condițiile caracteristice sosirei Principelui în noua sa patrie. Insoțit de I.C. Brătianu, în drum spre capitala țării, este întâmpinat cu entuziasm și căldură de autorități, de cler și de popor pe tot parcursul primei sale călătorii, prin plaiurile Tării Românești; surugii, cu tradiționalul mintean, cu panglici fluturând la pălărie, învârtind cu măiestrie biciul lung, mânau cei opt cai înaintași, ducând într'o goană nebună landoul la București.

In ziua de 10 Mai 1866 -prima semnificație istorică a zilei de 10 Mai- Principele Carol cu mâna dreaptă pe Evanghelie, în fața Parlamentului, jurând credință legilor țării, declară: "Punând piciorul pe acest pământ sacru, am și devenit român...Eu vă aduc o inimă leală, cugetări drepte, o voință tare de a face binele, un devotament fără margini către noua mea Patrie și acel neînvins respect către lege, pe care le-am cules din exemplul alor mei. Cetățean azi, mâine de va fi nevoie, soldat; eu voi împărți cu voi soarta cea bună ca și cea rea...Credeți în mine precum eu cred în voi..."

Carol I își începe domnia în împrejurări destul de grele. Faptul împlinit -sprijinit în mod tacit de Franța și de Prusia - nu fusese recunoscut de celelalte puteri, Turcia amenința cu ocuparea, iar guvernele de la Viena și Petersburg o secundează.

Noul guvern mobilizează armata -puțin numeroasă și slab înarmată- spre a rezista eventual Turciei, și încearcă să obțină recunoașterea faptului împlinit.

ION C. BRATIANU

Principele Carol I, sprijinit de fruntașii liberali așteaptă -așa cum a declarat I.C.Brătianu- doar o conjunctură favorabilă care să îngădue a face România liberă și independentă și a înălța regatul daco-român. In 1868, exprimând punctul de vedere al Domnitorului și guvernului său, I.C.Brătianu declară deschis Camerei de Deputați.. "Noi trebuie să ne organizăm și să ne întărim cu scopul de a fi în stare la momentul oportun să ne jucăm rolul; Europa trebuie să știe că există aici un popor tânăr, bine armat, organizat și hotărât să-și apere existența..."

In Iulie 17, 1868 se votează legea privind organizarea puterii armate, care cuprindea armata permanentă cu rezerva sa, corpul de dorobanți și grăniceri, miliția, garda orășenească și gloatele.

Soluția cuceririi independenței pe calea armelor se impunea din ce în ce ca singura cale posibilă. Se așteptau numai împrejurările internaționale favorabile. Aceasta se ivește în urma războiului Ruso-Turc din 1977, cu ocazia căreia Turcii au început să atace localitățile românești de pe malul stâng al Dunării.

Opinia publică, presa și armata, cer cu insistență ca guvernul să ia o hotărâre grabnică să respingă forța prin forță și să proclame "stare de război" și de "independență" a țării.

La 26 Aprilie 1877, răspunzând bombardamentului turc executat din Cetatea Vidinului asupra Calafatului, anunță de fapt turcilor declararea de război a României.

Proclamarea oficială a independenței devenise o chestiune de zile. Consiliul de Ministri, într'o ședință prezidată de Domnitor, la 7 Mai, are ca scop a analiza oportunitatea proclamării neîntârziate a independenței. In după amiaza zilei de 9 Mai, tânărul deputat N. Fleva a adresat, în Adunare, o interpelare guvernului și tot el a propus o moțiune, menită să determine înfăptuirea acestui deziderat secular al poporului român.

M.Kogălniceanu, ministru de externe, răspunzând interpelării a arătat:...." In starea de război, cu legăturile rupte, ce suntem ? Suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare. Avem Domn de sine stătător...Nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața reprezentanței naționale că suntem o națiune liberă și independentă..."

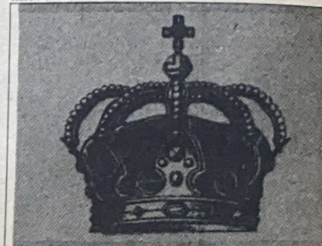
In dimineața zilei de 10 Mai 1877, are loc la palat consacrarea oficială a independenței, când reprezentanții Parlamentului și Guvernului înfățișează Principelui urările lor legate de acest măreț act istoric, iar ziua de 10 Mai declarată ziua națională a independenței României.

Actul istoric înfăptuit, este anunțat poporului capitalei prin 21 de salve de artilerie, ce au deschis lanțul manifestărilor care au continuat până după lăsarea întunericului, cu ample demonstrații cu torțe.

In fața acestei situații, era limpede că independența trebuia impusă prin participarea la război și înfrângerea forțelor otomane. Intr'o convorbire cu atașatul militar al Franței la Petersburg, Colonelul Gaillard, Domnitorul Carol I arăta că el consideră armata "încarnarea întregii națiuni..."mijlocul menit a înlesni României un rol ca să-i facă cinste față de ea însăși și față de Europa...." Noi vrem, -spune Principele- să ne cerem drepturi pentru a obține, la încheerea păcii, concesiile pe care demnitatea noastră le cere".

Participarea poporului român la războiul din 1977-1878, în care și-a cucerit independența -prin forță și fapte, în luptele de la Grivița, Rahova, Smârdan și Vidin - este unul dintre cele mai de seamă eveniment din Istoria României.

Urmarea firească a fost proclamarea Regatului, la 10 Mai 1881, care este a treia semnificație istorică a zilei de 10 Mai din timpul domniei lui Carol I -cea binecuvântată și cea mai lungă de la Alexandru cel Bun al Moldovei.

Coroana, ce a servit la încoronarea primului rege al României, a fost făurită din oțelul unuia dintre tunurile luate de la turci, la Plevna.

****

Azi, ziua de 10 Mai, tradiționala sărbătoare națională a Românilor, pe care poporul nostru o sărbătorea altă dată cu atâta dragoste și fast național, nu se mai sărbătorește în România. Mai mult decât atât, această dată nu este nici măcar menționată în tratatele de istorie apărute sub regimul comunist; în schimb ziua de 9 Mai este repetată în mod continuu în pubicațiile și manualele istorice, cu scopul de a șterge din memoria poporului nostru amintirea și semnificația frumoasei zile naționale de 10 Mai, și de a crea confuzii caracterisice regimului comunist dela București.

In fața acestor "eforturi de a creea niște rădăcini false", noi avem datoria, ca aici în libertate, să arătăm cel puțin o parte din adevărata istorie a neamului generației tinere, care nici măcar n'a avut ocazia să vadă o fotografie a Regelui Carol I și a sfătuitorilor săi - sub a cărui înțeleaptă conducere s'a putut realiza, în împrejurări extrem de critice -INDEPENDENTA ROMANIEI-

MONUMENTUL REGELUI CAROL I, DE LA CALAFAT. (DISTRUS DE COMUNIȘTI)

****

Pentru aceste motive, cel puțin noi, cei din exil, avem datoria sacră de a clarifica diferența între cele două date, și de a păstra cu sfințenie și a continua să sărbătorim ziua de 10 Mai, adevărata zi a independenței; iar ziua de 9 Mai s'o considerăm " zi de doliu "- doliu și tristețe la vederea sărbătoririi în această zi de către regimul comunist a "Independenței R.S.R.-ului", odată cu "victoria armatei roșii" care ne-a adus "robia țării".

OAMENI CARE AU FOST

NICOLAE GRIGORESCU

1838 ---- MAI ---- 1978

Nicolae NOVAC

Fără nici un pic de îndoială, putem spune că Nicolae Grigorescu a fost, este și va rămâne încă multă vreme cel mai mare pictor pe care l-a dat neamul românesc. Faptul acesta a fost recunoscut nu numai de noi românii, ci de către toți marii critici de artă europeni. Enciclopediile, lexicoanele și dicționarele de artă ale Europei, și în special cele germane și franceze, descriu viața și opera lui Grigorescu în amănunt. Menționăm aici doar două din cele mai mari și mai cunoscute: "Allgemeines Lexicon der Bildenden Kunstler", publicat de Ulrich Thierne și Fred. C. Willis (Vol. 15, Leipzig 1922), în care găsim o amănunțită biografie a pictorului român; și "Dictionnaire Critique et Documentaire des Peintres, Sculpteurs, Dessinateurs et Graveurs de tous les temps et tout les pays" apărut la Paris (1924) sub direcția lui E. Benezit, care-și încheie descrierea vieții și operei lui Grigorescu, cu aceste calde cuvinte de apreciere: "Grigorescu ocupă astăzi un loc de onoare în România, dar aceasta nu este decât o dreptate parțială, căci el are dreptul la o admirație universală".

Ciobănaș pe valea Prahovei

Acest "rapsod al pământului nostru" cum îl numește, pe bună dreptate, poetul și scriitorul Alexandru Vlahuță, s'a născut la 15 Mai 1838 în comuna Pitaru din apropierea Bucureștiului, dintr'o familie de țărani. "Genialul artist, care prin opera sa magistrală va plasa pictura românească la rangul celor mai ilustre școli", cum spune Benezit, a fost cel de al șaselea născut dintr'o familie de șapte copii. Pierzându-și tatăl, la vârsta de cinci ani, micuțul orfan împreună cu mama văduvă și restul familiei, se mută la București. Aci, învață carte cu catihetul bisericii Sfântul Gheorghe și își începe cariera de pictor la vârsta de 10 ani, intrând ca ucenic la un pictor de icoane.

Timid și taciturn, cum ni-l descrie Vlahuță, tânărul Grigorescu pictează pe lemn icoane de sfinți pe care le semnează Nicu și pe care le vindea pe piață pentru a-și câștiga "un ban de buzunar" și pentru a-și cumpăra vopselele de care avea nevoie și a fi de folos în același timp familiei împovărate.

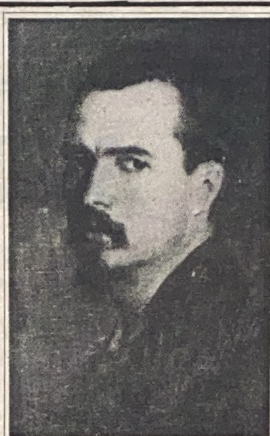
Car cu boi

Acest episod din viața lui Grigorescu ne este descris de el însuși nespus de emoționat în amintirile sale: "... am început să fac singur iconițe. Era vară. Dumineca mă duceam la Obor. Imi așterneam hăinuța jos, îmi întindeam marfa pe ea, și-mi așteptam mușterii, ca orice negustor. Treceau femei sărace, oameni dela țară, mă întrebau cine le-a zugrăvit, le spuneam că eu... și cumpărau, bieții oameni, ziceau că-s icoane cu noroc, de la copil nevinovat. Doamne, cu ce bucurie am venit acasă după cea dintâi afacere a mea! Făcusem vr'o zece sorcoveți - și când i-am pus mamei în mână, s'a uitat la bani, apoi la mine, și m'a întrebat îngrijată de unde-s, că eu lucrasem pe-ascuns icoanele. Când i-am spus, m'a sărutat, a dat să zică ceva și s'a întors repede cu fața spre fereastră, că-i venea să plângă. Aceea a fost, poate, cea mai fericită zi din viața mea ..."

Tot cu numele de Nicu va semna mai târziu și icoanele pe care le lucrează pentru mănăstirile Zamfira și Căldărușani din apropierea Bucureștiului.

Incă dela vârsta de 14 ani, "Nicu Zugravu" cum începuse a i se spune, își pune în gând să plece la Paris, cetatea luminii, care atrăgea pe toți artiștii timpului, pentru a-și continua și perfecționa studiile și începe să învețe singur limba franceză. Pentru a-și procura banii necesari călătoriei, pictează și-și vinde tablourile singur. Opera sa cea mai de seamă din acest timp este marele său tablou istoric "Mihai scăpând stindardul" pe care îl cumpără prințul domnitor Barbu Stirbei cu o sută de galbeni.

Deși foarte tânăr în comparație cu alți pictori bisericești, Nicu Zugravu este deja considerat ca cel mai talentat dintre ei. "Fuga în Egipt" dela mănăstirea Neamțu, prin "frumusețea, armonia figurilor, intensa poezie și forța culorilor, lasă să se întrevadă ceea ce va fi mai târziu marele artist", spune Benezit. Ca să continue apoi: "Picturile bisericii Sfinții Arhangheli din mănăstirea Agapia, se numără printre producțiile cele mai remarcabile ale picturii bisericești, amintind puterea de expresie a marilor maeștrii ai Renașterii". Pentru aceste picturi dela mănăstirea Agapia efectuate între anii 1859-1861, Grigorescu primește trei mii de ducați. O sumă mare pentru acele timpuri, care-i permite realizarea visului său din copilărie, adică plecarea la Paris.

NICOLAE GRIGORESCU

Vizitând mănăstirea Agapia, Primul Ministru și Ministru de interne al Principatelor Unite, Mihai Kogălniceanu, este atât de impresionat de arta tânărului pictor, încât îi câștigă o bursă de studii, și astfel, la vârsta de 23 de ani, Nicolae Grigorescu pleacă în 1861, peste Budapesta, Viena și München, la Paris. Aci, lucrează câtva timp în atelierele pictorului J.M. Cornu, mutându-se apoi la Fontainebleau unde face cunoștință cu arta și curentul școlii Barbizon, mult mai aproape și mult mai identice cu spiritul său creator. Rămâne aici timp de trei ani, studiind serios în acest mare centru intelectual din acele timpuri. Marele său talent se formează sub influența viguroasă a lui Courbet, împerechind grandoarea viziunei lui Millet și Theodore Rousseau cu amănuntul delicat și tehnica impecabilă a lui Corot, cei mai mari artiști ai acelei vremi.

Păstorița

Dintre tablourile pictate în acești trei ani, istoria artelor remarcă: "Aproape de Barbizon", "Femeie bătrână din Chailly", "Țărance franceze" și în special "Apus de soare la Barbizon" despre care criticul și istoricul de artă francez Benezit spune că: "niciodată o viziune mai intensă a majestuoasei grandori a serii n'a fost tradusă cu mai multă emoție poetică". Toate aceste tablouri, și încă alte câteva, au fost cumpărate de către amatorul de artă A. Simu, pentru muzeul său recent înființat la București.

Dorul de țară îl face să se întoarcă în România în anul 1864, unde rămâne până în anul 1867. Călătorește mult prin Muntenia și Moldova și în acest timp, după cum remarcă lexiconul german dela Leipzig, pune pe pânză, pe lângă acele nemuritoare figuri de evrei ce amintesc arta lui Rembrandt, ciobanii și ciobănițele patriei sale și scene din viața țiganilor. "Nimeni, în afară de Rembrandt n'a redat cu atâta putere caracterul rasei semite" spune Benezit. Si la fel, tot el spune că, tablourile sale cu țigani, amintesc intensitatea marelui pictor spaniol Goya.

Cei trei ani petrecuți în România au mărit considerabil orizontul artistic al genialului pictor, îmbogățindu-i opera de poet al culorilor cu nemuritoarele lui țărănci și ciobani ce trăesc pe pânzele lui o viață intens și specific românească, sau acele "care cu boi", în care vezi parcă și răsuflarea animalelor.

In 1867 se reîntoarce în Franța unde rămâne până în anul 1870, expunând în anul 1869 tabloul "Lagăr țigănesc" la München în Germania.

Intors în patrie, Grigorescu deschide prima sa mare expoziție de tablouri în anul 1873 la București, expunând peste trei sute de tablouri, din care vinde aproape jumătate, asigurându-și astfel o viață liniștită și fără grijuri materiale. Intreprinde o călătorie prin Italia, Grecia și Turcia, ca întors acasă să se înroleze voluntar în armată și să ia parte la războiul pentru Independență din 1877 contra turcilor și la luptele soldaților români pe care-i va imortaliza în marele și splendidul său tablou "Atacul dela Smârdan", în care cântă, în forme și culori, vitejia ostașului român, pe care, la fel, îl imortalizează în "Gornistul".

Cântăreț al plaiurilor mioritice de pe Valea Prahovei, Grigorescu a pus în culori, ceea ce George Enescu avea să pună în melodiile din "Rapsodia Română"; Vlahuță în proza din "România Pitorească", iar Coșbuc în poeziile sale inspirate din viața dela țară.

Către sfârșitul vieții, își construește o casă și un atelier propriu la Câmpina, la poalele mândrilor Carpați unde se mută în anul 1904 și unde marele cântăreț al ciobanilor și ciobănițelor, al carelor cu boi și al turmelor de mioare, închide ochii în ziua de 21 Iulie 1907.

Primăvara

Aceasta este, pe scurt, viața unui copil sărac, rămas orfan de mic, care, fără prea multă școală, prin voință, curaj și muncă intensă, a dus faima numelui de Român în toată Europa, fiind recunoscut și socotit de către criticii și istoricii de artă ai Europei ca unul dintre marii pictori ai timpului său. Cum, aici în Statele Unite, se știe prea puțin despre el, am crezut că este potrivit a-l face cunoscut tineretului nostru, căci viața sa, poate fi un exemplu pentru noi toți. Nicolae Grigorescu este imaginea vie a acelui om din parabola lui Isus, care, primind "talantul" nu l-a ascuns, nici nu l-a asvârlit între spini, ci l-a întrebuințat în așa fel ca să aducă roade bogate. Spre mulțumirea sa personală, a Neamului din mijlocul căruia s'a ridicat și a lui Dumnezeu care l-a învrednicit cu marele său talent și geniu, și căruia, Grigorescu i-a cântat cei mai frumoși psalmi de laudă, încă din fragedă copilărie, în picturile de prin bisericile și mănăstirile românești.

Nicolae NOVAC

Intoarcerea dela Bâlciu

CAMPINA : CASA LUI GRIGORESCU

BISERICA CREȘTINĂ

IDENTITATE SPIRITUALĂ?

Pr. Dr. Petre POPESCU

Nu sunt îngrijorat de lipsa de substanță teologică a scriitorilor bisericești din România de azi și nici de faptul că ei laudă inerția și lipsa de inspirație a guvernului marxist din București.

Nu mă îngrijorează pastoralele ierarhilor, ajustate și cenzurate de partid.

Nu mă îngrijorează nici chiar teologia marxistă a piticilor dela Patriarhie.

Ceea ce mă îngrijorează, este că în timp ne pierdem identitatea spirituală, stilul duhovnicesc, sensibilitatea specifică și avântul evanghelic. Mă îngrijorează faptul că în timp ne pierdem caracterul original, gustul și timbrul religios și intrăm într'o perioadă de secetă a gândirii ortodoxe.

Trăim deja nostalgic după figurile mari ale ortodoxiei românești, după vrednicii ierarhi și după luminații profesori de teologie, după gânditorii și scriitorii crestini.

Am trăit în România într'o atmosferă culturală și spirituală extraordinară.

Era un fel de invazie a teologiei ortodoxe în cultura românească.

Teologia ortodoxă era sarea culturii românești. Gânditori, profesori, poeți, scriitori și filosofi își puneau aceste probleme: ce este cultura, care e rostul și finalitatea ei, ce este în speță arta, originea ei, ce este geniul, inspirația, stilul, etc.

Toate aceste fenomene ale spiritului în relație cu Dumnezeu și Biserica ortodoxă, erau desbătute la catedră, în reviste, ziare și conferințe.

Era epoca de crestere a gândirii și spiritualității românești.

Tendința de azi de a substitui teologic pe Hristos cu partidul, de a ajuta la întinderea și întărirea lui, de a sugruma orice gândire creștină liberă, de a ataca cu furie orice insulă ortodoxă ce dorește să trăiască numai din mila lui Dumnezeu, inspiră legitimă îngrijorare.

Este stiut de toată lumea că Biserica în România este controlată sever, până la numirea paraclisierului și în imposibilitate fizică să prelucreze fondul sufletesc al poporului prin Evanghelie. Ea nu are nici un fel de libertate. A fost izgonită din școală, din operele de caritate și în imposibilitate să creeze un curent de gândire și viață creștină. In această situație Biserica este limitată la o poziție rituală.

In plus, "conducătorii iubiți", asa cum sunt numiți din comandă potentații dela București, întrețin contra Bisericii o propagandă atee feroce, în scoli, uzini și instituțiile publice, îmbrâncind-o la periferie, pentru a sluji altor scopuri decât celor sfinte și veșnice.

Am pe biuroul meu două lucrări scrise de Mitropolitul Ardealului, Dr. Nicolae Mladin: "Studii de teologie morală", Sibiu, 1969, și Iisus Hristos, viața noastră", Sibiu, 1973. Le-am cetit cu grijă. M'au întristat, întrucât acest teolog era considerat pe vremuri speranța Bisericii ortodoxe românești. Om cu școală, din seria acelor ce gândeau și aveau aripi. Lucrările de față sunt o adaptare lamentabilă la orânduirea comunistă. Cetind aceste lucrări ieșite din pana unuia care promitea să fie vultur, realizezi la ce nivel este ținută gândirea și aluatul ortodox. Ce dezastru pentru un suflet care se sbate între dorință și neputință.

Rămâne o întrebare: în ce măsură poporul credincios va ști să supraviețuiască duhovnicește prin rugăciune, îngenuncheri și lacrimi, prin aprofundarea personală a învățăturilor evanghelice; rămâne de văzut în ce măsură poporul drept credincios, din topitoarea de azi, va sti să se orienteze spiritual, să păstreze în ochi lumină, cumpăt în judecată și inimă curată.

Punând această întrebare mi-au venit în minte cuvintele gânditorului D. Merescowschi, din cartea sa "Pe calea către Emaus": "In omenire Dumnezeu a murit, în om n'a murit totuși; a murit în societate, dar n'a murit în personalitate; a murit în toți, dar n'a murit în fiecare". Aceste cuvinte smulse din realitatea vieții, reflectă ceea ce ne va salva mâine.

In acest timp tragic, pentru a mări confuzia, guvernul din București, glorifică trecutul. Reînviază figurile legendare ale trecutului glorios și exaltă eroismul anonim. Acest refugiu în trecut este politic. Potentații dela București pentru a'și justifica românismul fals și pentru a însela încăodată Neamul, fac apel la trecut.

Realitatea românească este cu totul alta. Figurile legendare și eroismul anonim s'au înscris în istoria românească pe linia firească de evoluție a Neamului ca apărători ai legii și pământului.

Potentații de azi insistă numai asupra caracterului etnic și refuză caracterul lor religios.

Trecutul suntem noi, poporul întreg, ca români și creștini. Iubim în aceste figuri ceea ce le supraviețuieste și se adaugă vieții noastre. Trupurile lor sunt în pământul Patriei, iar sufletele lor în cerul Bisericii. Atingând pământul îi atingem; rugându-ne luăm contact cu ei prin Biserică. Ii iubim pentru strădania, virtuțile izbânzile și credința lor. Ii invocăm pentrucă voim să le continuăm opera românească și crestinească. Ei sunt sângele nostru, trecut din generație în generație până la noi. El trece si totuși rămâne. Vorbim limba lor. Gândul lor este transmis prin limbă până la noi.

Această mare a sângelui și a graiului se agită misterios în Neamul românesc asa cum spune poetul bizantin: "Marea vieții ridicându-se de viforul ispitelor la limanul cel lin alergând strig către tine, scapă din stricăciune viața mea, mult milostive".

Agitația valurilor vieții, prin graiul literar, al plasticei, al artei, al muzicii, graiul filosofic și graiul înțelepciunii, erau identitatea noastră spirituală, statura noastră morală, chipul frumos al Neamului, care sfârșea în Dumnezeu.

De când partidul comunist s'a instalat la București, toate aceste graiuri sunt profanate, exploatate și desbrăcate de frumusețea, grandoarea și sensul lor.

Când potentații dela București fac apel la figurile legendare și eroismul anonim, nu fac apel și la acel fluid miraculos, nu vorbesc de jocul lăuntric al vieții cu toate palpitațiile ei, nu fac să reînvie acel suflet veșnic românesc care a scăpat neatins de toate obizile și nici nu pot să ne redea accentele tainice, acea poezie a așteptării pe care instinctul nostru de conservare ne-a transmis-o din tată în fiu, ca pe o sfântă și înfricoșată taină de familie.

Apelul la trecut este searbăd, sună gol, este o înscenare în vid și nu se proectează pe cerul spiritualității românești. N'are putere lăuntrică.

Trecutul este prezentat fals, nu ca sursă de noi cuceriri spirituale și naționale, ci în scop de propagandă și în scop de a adormi Neamul.

Identitatea noastră spirituală este alta.

Interiorul Mănăstirii Căldărușani pictat de Grigorescu

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

TIBERIU VUIA

Si-a început cariera scriitoricească prin 1923, în urbea Aradului, la Revista "Hotarul", alături de Aron Cotruș, de a cărui prietenie și apreciere se bucura. In 1937, luptând pentru menținerea culturală a orasului său, care uitase demult de tradițiile sale antebelice, publică în calitate de director, revista "Innoirea", despre a cărei valoare rămâne o sarcină a viitorului să se pronunțe. In 1937, își condensează activitatea în volumul "Poeme" publicat în Timișoara. Antologia celor 11 poeți bănățeni, ilustrată de Catul Bogdan, îl amintește alături de Miu-Lerca, Bugarin și alții. După cel de al doilea război mondial, deși a rămas nedespărțit de masa sa de scris, n'a mai putut publica nimic și asta fiindcă pentru a fi membru al Societății Scriitorilor români din RSR, i se cerea să scrie pagini care nu corespundeau convingerilor sale de om.

In memoria acestui intelectual român, decedat în anul 1975, care a preferat drumul anonimatului, oricărui compromis cu stăpânii lui roșii, reproducem poemul său: "Parada Nopților". Acest poem, care parcă reprezintă o simfonietă poetică răsărită din acele vremuri pline de pucioasă și de jalea întunericului, ni le-a citit Tiberiu Vuia în ziua de Rusalii a anului 1947. De-atunci purtăm acest poem între hârtiile noastre dragi; azi dându-i viața tiparului, ne facem nu numai o datorie de conștiință dar aducem totodată un prinos respectului pentru acea condiție umană atât de neluată în seamă, între meridianele secolului nostru.

CRONICAR

PARADA NOPȚILOR

Nopți albe, pure liliale,
Nopți de plai,
De pământ departe
Cu cerul ninsori,
Abis fără sfârșit.
Tăceri. Rugă.

Nopți roșii, grele,
Ca damascul cel mai greu
Nopți lucii în straie de oțel și de fuioare,
La intervale de ani, la distanțe de hotare.
Nopți de febră și vedenii, cu demoni și cu șerpi
Nopți de răsvrătiri și de blasfemii.
De lirice magii și de arderi în fiori
In viu de noapte cu Meduze, Gorgone, Sburători.

Inspicate nopți cu drumuri spre zori,
Străluminări de aurore:
Nopți de erudiție, de trudă, nopți de nuntă și de ceață,

Si alte nopți sexuate onctuos, tulburi, de creață,
Cu fantome;
Nopți cu miasme, putreziciuni, cearcăne, sudori
Sugrumate'n spasm greu pe așternuturi de păcat

Apoi alergări pe cărări albe, sub ochii Ciclopului din Cer,
Noapte de sub prun, noapte de pară și pucioasă:
una din nopțile lui Marte, cu răsboinici, somnolentă, caraghioasă
Marșăluind, cu pietroaile pe umeri. Am adormit? am ucis?

In palme cu țâțe de lupoaică, spre lumină-
Vezi vedenii translucide, puritate, transparență
Si halucinații- duioase, calde, vii:
Cer, Soare, Ape - Oameni.

Rusalii - 1947

POEZIA ÎNCHISORILOR

DOMNIȚA MEA

Domnița mea, plângând îți scriu,
Răvașul fără dată,
Pe un ciob de dor trandafiriu,
Pe un bob de nestemată.

Iți scriu din lumea de catran
Din viscolul durerii
Si de pe țărmul de mărgean
Străng doinele'ntristării.

Le strâng din candele de-oftat,
Din broderii de lună,
Le strâng cu suflet sfărâmat
Din grindini de furtună.

In noaptea rece, de argint.
Cu aromi de romaniță,
Pe un drum de vis pe un fulg de alin.
Te aștept să vii Domniță.

Să vii la geamul întunecat.
Unde te aștept de-o vreme,
Să-ți sărut părul bucălat
Si plânsul de pe gene.

Să vii la gratii să-ți șoptesc
Durerea mea întreagă
Să sti și tu cât te iubesc
Si cât îmi ești de dragă.

Poezia închisorilor s'a născut din durere, din suferință. Ea exprimă sentimentele încercate de cei trecuți prin iadul dela Aiud, Gherla, Canal. Protest, dor, speranță, jale, sunt câteva din notele acestei poezii. Orală, prin excelență, poezia aceasta a alinat sufletele și le-a înfrățit în durere și nădejde. Folosind un anumit mod de exprimare, ea a reușit să topească într'o pasionată rostire amintiri, sentimente, credință.

De multe ori, poeții au căzut în vâltoarea acelor zile. Poeziile lor au rămas, fiind purtate, mai departe, din gură în gură, de cei care au primit mesajul lor.

DOMNITA MEA a fost zămislită în anii de cumplită înclestare 1947-64 la Aiud și Gherla. Ecoul ei l-au purtat până aici doi din supraviețuitori. Poetul, ca mulți alții, a dispărut în furtună.

Publicând-o aici, aducem prinosul nostru suferinței românești din închisorile comuniste.

Alexandru Ionescu-LUNGU

ȘTEFAN BACIU — CĂLĂTORII — COLECȚIA START 1975

Amintirile îndeamnă la amintiri. Il cunosc, din scris, pe Stefan Baciu din 1935, dela apariția Poemelor poetului tânăr. Cartea aceea subțirică de versuri, cu copertă albă, cu o mare bandă verticală verde, acompaniată de câteva linii subțiri, de o parte și alta, tot verzi, un verde deschis, primăveriu, cu titlul scris cu litere negre, a fost pentru mulți din generația mea, mai tineri cu 3-5 ani decât Baciu, îndemn la scris, la realizare. Mi-au rămas de atunci în amintire versuri pe care le voi purta cu mine pretutindeni, într'o antologie personală a poeziei românești

"Saisprezece ani, șaisprezece stele,
tot atâtea deziluzii,
Mâine n'am să mai umblu hai hui
Am să port nădragi încopciați cu
aramă pe burtă."

SAU

"Fatma îmbracă ciorapi de umblet ușor
Si-ți lasă, ție, rege dornic de plăceri.."

S'ar putea ca reproducerea să nu fie exactă. Baciu mă va scuza pentru asta. Ceea ce se desprinde însă e ecoul acelor poezii, filtrat prin ani de cumplită restriște, prin ani de mutilări fizice și spirituale, care ne-au luat multora din cei rămași în țară gândul dela cosînzianicul și licural la luptă acerbă pentru a supraviețui cu fruntea sus. N'am mai auzit de el din 1945-46. De aceea reintâlnindu-l în " Călătorii " am fost emoționat.

Baciu evocă anii debutului său literar, schițând portrete al unor scriitori uitați sau prea de vreme dispăruți, cu o nostalgie specifică literaturii din exil. El dă amănunte revelatoare asupra unor reviste tinerești de prin anii 1933-35, ca START, STLEȚ, FRIZE, etc., interesante atât pentru cititorul obișnuit, cât și pentru viitorul istoriograf independent al acelei perioade. Deasemenea, sunt reproduse aici o serie de poeme de prin anii 1933-34, care păstrează o anumită savoare adolescentină și etern poetică.

Da, a fost un moment Baciu, iar evoluția lui ulterioară pe diferite meridiane, credincios sie însuși și poeziei libere, a îndreptățit nădejdiile puse în el la apariția " Poemele, poetului tânăr ".

Alexandru Ionescu-LUNGU

ȚARA, NEAMUL ȘI REFUGIUL DE ASTĂZI

- Observații pe marginea cărții D-lui Ion Rațiu-

D.C. AMZAR

"România de astăzi- Comunism sau independență?" este opera unui ziarist din vechiul refugiu, cel politic, care nu și-a mai revăzut patria dinainte de război. Autorul n'are nevoe să fie prezentat cititorilor români din străinătate. Ca director al buletinului săptămânal de presă "Free Romanian Press", care apare la Londra săptămânal și se găsește acum în al XXII-lea an, e cunoscut în toată emigranța română și chiar în afara ei.

Dl. Rațiu și-a cules materialul informativ, cu ajutorul căruia construește mozaicul cărții, în primul rând din arhiva buletinului său de presă "FRP", din câteva mari cotidiene ca The Times, New York Time și Le Monde precum și din mărturiile unor refugiați din a doua și a treia generație. Așa fiind, datele pe care le oferă cartea, sunt în principiu verificabile, dar practic n'o poate face nimeni, deoarece autorul nu indică exact sursele. Impresia generală este totuși că ele sunt demne de crezare. Dar aceasta nu înseamnă că Dl. Rațiu nu s'a putut înșela.

La pag. 61 / 62, D-Sa scrie că "În Dicționarul enciclopedic român, ediția 1962, Basarabia nici nu figura!" În realitate în vol. I al acestui Dicționar, ed. 1962, pg. 307 / 308, există un articol de 34 de rânduri, în care e prezentată istoria părții dintre Prut și Nistru a Moldovei noastre istorice, iar în vol. IV, ed. 1966, p. 199, în cadrul articolului despre "România" se spune că la 1812, "Turcia fiind înfrântă, Rusia i-a impus pacea dela București,prin care Basarabia, parte a Țării Moldovei, situată între Prut și Nistru, a fost încorporată imperiului țarist." Amicus Rațiu, sed magis amica veritas!

Iată acum o eroare de ordin geografic: La p. 118 Dl. R. îl face pe actualul "Secretar General al PCR și Președinte al R.S.România" olteanși-îpune alături de Tudor Vladimirescu, care ar fi fost "oltean ca și Ceausescu", uitând că satul natal al "celui mai iubit fiu al poporului", Scornicești, nu se află în Oltenia, ci în fostul și actualul județ Olt, și anume la stânga Oltului, deci în Muntenia.

Singura afirmație de natură filosofică din cartea D-lui R. se găsește la p. 193: "Geniul poporului, pe care Socrate îl denumeste "daimon", e acea "voce șoptită" care spune totdeauna oamenilor ce e bine și ce e rău. E conștiința înrădăcinată în fiecare ins care aparține unei națiuni- fie încă de la naștere fie aleasă mai târziu în mod voit." Să-l întrebăm pe Dl. R. mai întâi, dacă cunoaște un ins care nu aparține - sau n'a aparținut - unei națiuni? Ori a vrut D-Sa să spună că numai inșii care aparțin "unei națiuni", au asemenea revelații, cei care aparțin unui popor, unui trib sau unui clan, dimpotrivă, nu? În acest caz comunitățile omenești care au ajuns la treapta de națiune, ar fi oarecum privilegiate dela natură, în sensul că ele singure fiind în stare să deosebească între bine și rău, n'ar trebui să greșească, făcând răul, niciodată! Dl. Rațiu ar putea aduce în sprijinul acestei versiuni a teoriei sale însăși convingerea filosofului său, Socrates, care afirma (după Xenophon: Memoriale, cartea III, cap. 9) că e destul să știe omul ce e bine și ce e rău, pentru a se feri de rău și a face, bine înțeles, numai binele. Ori Dl. R., ca om politic, știe foarte bine că mai ales popoarele care-au atins treapta de națiune și, între ele, mai cu seamă națiunile mari, fac greșeli prin abuz de putere.

Dar dacă Dl. R. ar fi meditat mai atent asupra acestui punct, și-ar fi adus aminte - de data aceasta ca bun creștin - de ce spune Apostolul Pavel în epistola către Romani, cap. VIII, că nu e destul să știi ce e bine pentru a te feri de rău, "căci nu fac binele pe care-l (cunosc și-l) voesc, ci fac răul pe care nu-l voesc." Intre cele două concepții diametral opuse, oricine își poate da seama, din experiența proprie, că adevărul psihologic este de partea Apostolului Pavel, și nu de partea lui Socrates și deci nici a D-lui Rațiu!

Revenind la "daimon"-ul lui Socrates, să ne întrebăm: Unde a putut găsi Dl.R. interpretarea pe care D-Sa o dă acestui "daimon"? Ca deobicei cartea nu indică sursa. Să încercăm a o identifica pe cont propriu. Platon vorbește în multe locuri din dialogurile sale despre aceste divinități intermediare dintre zei și oameni, folosind când pluralul: daimones, când singularul: daimon; ele pot fi bune, și acestea au devenit "îngerii păzitori" din crestinism, sau rele, cum sunt "duhurile" din credințele populare; dar pot fi înțelese și ca soarta sau "partea" omului în viață, bună sau rea. Când Socrates vorbește, tot în dialogurile lui Platon, spre ex. în "Apologie", cap XIX, despre acest fenomen, nu spune daimon, cum scrie Dl. R., ci folosește diminutivul daimonion și înțelege prin el o "voce divină", care-l previne, ori de câte ori e tentat să facă ceva rău, dar care nu-i indică niciodată ce trebue să facă în sensul de: ce-ar fi bine să facă în situația respectivă.

In schimb acelaș Xenophon ne transmite, în aceeaș scriere, cartea I, cap. 1-4, interpretarea daimonion-ului socratic în sensul citat de Dl. Rațiu, sens care, prin platonismul din epoca elenistică, a pătruns și în creștinism. Dacă Xenophon, și cu el Dl. Rațiu, ar avea dreptate, urmarea firească ar fi că omenirea n'ar cunoaște păcatul sub toate formele lui, nici crimele de tot soiul, nici războaiele și abuzurile de putere.Dar am văzut că Apostolul Pavel ne învață că firea omenească e construită mult mai complicat, și aceasta e adevărat nu numai în ce privește individul, la care se referă Sf. Pavel, ci și omul ca colectivitate de toate gradele și la toate nivelurile de cultură.

In pasagiul citat mai sus din capitolul "Geniul românesc", Dl. Rațiu e de părere că "daimon"-ul socratic, cum îl numește D-Sa, spre deosebire de Socrates însuși, este identic cu "geniul poporului", poporul fiind, la rândul lui, după Dl. R. identic cu națiunea, după cum rezultă din acelaș text. Adevărul este că Socrates considera acea "voce divină" pe care-o auzia ori de câte ori era pe cale să facă ceva rău, ca adresându-se exclusiv lui personal și nu și-a închipuit niciun moment că aceeaș voce ar fi fost auzită în acelaș timp și de alte persoane, necum de întregul "popor".

Falsă este și afirmația că poporul ar fi tot una cu națiunea. Această identificare nu e posibilă nici pentru epoca modernă, pentru care "națiunea" reprezintă o formă de ethnicitate superioară "poporului", ea presupunând nu numai conștiința originii și limbii comune, dar și pe aceea a unui ethos comun. Grecii antici au cunoscut două cuvinte cu înțeles mai mult sau mai puțin apropiat de "popor", dar nu de "națiune": ethnos (înrudit cu ethos) și demos; numai phyle (înrudit cu phyo și physis) reprezintă o paralelă a lat. natio, dar nu a "națiunii" moderne. In centrul gândirii și acțiunii politice a Grecilor antici n'a stat niciunul din aceste trei denumiri, ci după cum se știe, polis, indiferent de regimul de care erau guvernați: monarhie, aristocrație, tyrannis (la început fără înțelesul peiorativ!) sau democrație. Dar să admitem că Dl. Rațiu ar avea dreptate să identifice poporul cu națiunea, plecând probabil dela dictonul antic: vox populi, vox dei și argumentând în felul următor: Dacă conștiința (morală) reprezintă, așa cum credem noi creștinii, "vocea lui Dumnezeu", și dacă, după dictonul antic, "vocea poporului" e tot una cu "vocea lui Dumnezeu" (theos), atunci și conștiința morală a fiecărui om este identică cu "vocea poporului", "înrădăcinată în fiecare ins" . . . "fie dela naștere fie aleasă mai târziu, în mod voit". In cazul alegerii de "mai târziu", autorul s'a gândit desigur la cetățenii care au renunțat la naționalitatea în care s'au născut, optând pentru alta, nu numai "cu numele", ci printr'un fel de convertire analoagă cu trecerea dela o religie la alta, ceeace se'ntâmplă rar, și acest fel de "convertiți" sunt suspectați și de-o parte și de alta și numiți de "vocea poporului" (sau de "gura lumii"), uneori pe drept, alteori pe nedrept, "renegați". Dar în cazul personal al D-lui Rațiu, care e român din moși-strămoși, e vorba fără îndoială de conștiința (morală) "înrădăcinată" "încă dela naștere", și deci "daimon"-ul D-Sale trebue să fie identic cu "vocea poporului" român.

Numai că toată argumentarea bazată pe "vox populi, vox dei" se bazează pe o premisă falsă: dictonul latin reprezintă generalizarea nepermisă a unei afirmații din "Munci și zile" de Hesiod, în care e vorba de svonurile care circulă în popor din gură în gură, când oamenii se vorbesc de rău unii pe alții. Din moment ce o vorbă de rău circulă cu insistență - și-a zis poporul - ea trebue să fie adevărată; și cum adevărul în asemenea cazuri numai "Cel de Sus" îl cunoaște, poporul a conchis logic că, din moment ce-l știe toată lumea, Dumnezeu trebue să fie Cel care l-a scos la lumină! Un asemenea adevăr reprezintă deci "vocea lui Dumnezeu". Singura concluzie, care se impune și pe care i-o recomandăm și D-lui Rațiu, este următoarea: Tenemus certum, dimittimus incertum!

In ce privește problemele concrete: socializarea vieții economice, etatizarea culturii, răsturnarea piramidei sociale cu dosul în sus prin proletarizarea boerimii, atât cât mai rămăsese după primul război mondial, a burgheziei mari și mici inclusiv țărănimea înstărită, din sânul căreia începuse a se ridica noui elemente de conducere, care ar fi adus în scurtă vreme o adevărată renaștere națională pentru toate straturile sociale, pe de o parte, iar pe de alta: trecerea puterii politice în mâinile partidului "unic" care, prin "elita" lui a devenit noua clasă conducătoare cu aceleași privilegii ale clasei detronate și în cea mai mare parte exterminate, plus altele noui, caracteristice forțelor străine de ocupație; creiarea unei noui clase mijlocii neproductive, aceea a "stabilor", activiștilor, propagandiștilor și scribilor de tot felul în serviciul comandat al partidului "infailibil"; suprimarea criticii și opoziției; într'un cuvânt: prin instalarea dictaturii totalitare cu pretenția că partidul comunist deține adevărul general valabil (științific!) In materie de politică în toate domeniile vieții publice și private; înfăptuirea colectivizarea agriculturii și industrializarea și orășenizarea sub flamura "progresului" numai de dragul unei clase "muncitorești" cât mai numeroase; toate aceste aspecte sunt în linii generale bine sesizate, evident mai mult impresionist decât documentat. Din această cauză cartea nu aduce nimic nou pentru cine a urmărit, fie și dela distanță cel puțin în presa zilnică, evoluția din ultimele trei decenii a Țării și cu atât mai puțin pentru refugiații recenți, care au trăit și suferit personal această "revoluție" comandată și înscenată ca o piesă de teatru de către un regisor important.

In ultimă analiză însă cartea e centrată pe alternativa: "Comunism sau independență?", ca și când cei doi termeni s'ar exclude reciproc, ceeace nu e adevărat, după cum dovedesc exemplele: Uniunea Sovietică, China, în bună parte Iugoslavia și chiar Albania. La rândul ei România tinde să atingă acelaș statut internațional, nefăcând bine'nțeles nimic altceva decât să imite pe marea "soră" din Răsărit, numai că în ce privește independența Uniunea Sovietică nu ține câtuși de puțin să servească de model altor popoare comunizate de ea "cu secerea și ciocanul". In politica externă principiul ei este: Quod licet Jovi non licet bovi!

Independența este o nevoe elementară a oricărei clase conducătoare; ea n'are nimic de-a face cu naționalismul și nici nu trebue să fie neapărat o "farsă", cum scrie Dl. Rațiu la p. 165. In acelaș loc D-sa găsește că "nu există o deosebire fundamentală între formele de vasalitate din trecut și vasalitatea prezentului". Nici această afirmație nu corespunde realității istorice: Intre Imperiul otoman și Principatele române a existat o deosebire de religie; între Uniunea Sovietică și România Socialistă nu mai există această deosebire: ambele sunt State "fără niciun Dumnezeu"; amândouă au aceeaș ideologie marxistă-leninistă-stalinistă. Și această situație favorizează nivelarea și tentează "marea soră dela Răsărit" să pretindă, la un moment dat, chiar subordonarea totală: vezi cazul Republicii Democrate Germane în 1953, al Poloniei și Ungariei în 1956 și al Cehoslovaciei în 1968! Treizeci și două de pagini mai târziu Dl. R. formulează just: "România e independentă numai în măsura în care i-o îngădue rușii".

Faptul că guvernul dela București vorbește zilnic despre independență și urmarea logică a unei legi care ține de psihologia omului atât ca persoană cât și ca colectiv: orice guvern, ca orice om în genere, e preocupat cel mai mult de ceeace-i lipsește! Niciun Stat cu adevărat independent nu are nevoe să-și convingă cetățenii de un fapt pe care aceștia îl percep zi de zi ca o realitate incontestabilă. Cazul Statelor Unite ale Americii, al Uniunii Sovietice (care vorbește desigur despre independență,dar nu despre independența ei, ci despre aceea a sateliților, tocmai pentrucă știe bine că aceasta lor le lipsește!); apoi cazul Angliei, al Franței, Elveției, etc.

Privită în general, "România de astăzi" - al cărei subtitlu ar trebui deci să lipsească la o nouă ediție- e o carte care merită să fie citită nu numai pentru cursivitatea stilului,ci și pentru panorama ce oferă despre situația de azi a Țării, nu atât de către noii refugiați care au o imagine mai precisă și mai vie despre stările de lucruri de-acolo, cât mai ales de vechii refugiați care sunt reduși la știrile fragmentare oferite de presa țărilor în care trăesc.

In cazul când o nouă ediție s'ar dovedi necesară - personal i-o doresc autorului din toată inima - cartea D-lui Rațiu ar trebui sporită cu o anexă care să suprindă mărturii autentice din partea unor refugiați recenți din cât mai multe domenii de activitate: dela politică și cultură până la "munca de jos". Această anexă ar ridica mult valoarea documentară a cărții.

RUGĂ PENTRU ȚARĂ

Motto: Cerescule Tată, Tu știi totul,
Tu știi dacă e timpul.....

Ascultă Doamne, ruga mea !
Coboar'acum privirea Ta
Si revarsă harul ceresc
Peste neamul românesc !

O, Țară, o dulce nume,
Colț sfânt din întreaga lume,
Pune-ți sfârșit disperării
Si speră'n ora liberării !

Că amarnicii ani răi
Vor fi uitați de toți ai tăi,
De toți căzuții ûn urgie
Si de cei din pribegie.

In genunghi,Doamne,Te rugăm,
Cu graiul stins Te implorăm,
"Dă o viață omenească
Ca cea din era strămoșească.

Dă, iar fericirea, Dă-o ! "
Căci Cerescule Tată, Tu știi totul,
Tu știi dacă e timpul....

Eglantina DASCHIEVICI

FANTOMELE PITESTIULUI

— FRAGMENT —

Radu DUNAREANU

A doua oară a fost scos, cu nelipsiţii ochelari opaci, pentru un alt motiv decât o anchetă de rutină. Deşi coridoarele subsolului de anchetă erau la fel de tăcute şi îmbâcsite de făsâitul păslarilor de caralii şi de acele psst, pst, care însemnau că mai trece cineva arestat tot cu sinistri ochelari, totuşi Robert, cu instinctul celor închişi, simţi că se petrece ceva neobişnuit.

După ce ajunse în camera de anchetă, mereu aceeaşi, a fost lăsat pentru un scurt timp singur. Apoi veni anchetatorul,care dispuse paznicului de pe sală să aducă pe cineva. Uşa se deschise şi înăuntru intră un tip încă tânăr, sub 40 de ani. Bine îmbrăcat, îngrijit, cu rafinament chiar. Pe Robert îl frapă două amănunte care, puse alături, derutau: Omul avea o culoare palidă, specifică celor închişi de mult, totuşi în mână ţinea o pereche de mănuşi fine, maron, asortate la restul îmbrăcămintei.

Robert gândi că nu poate fi deţinut pentru că avea cravată şi mănuşi. Totuşi de unde paliditatea feţei ?

Tipul se aşeză lejer pe scaun, parcă cu o oarecare aroganţă, îşi aprinse o ţigară cu bricheta, amănunt care nu-i scăpă lui Robert.

Anchetatorul deschise discuţia, cu vocea lui de castrat:

- la zi băiatule, îl cunoşti?

Tipul se uită cu atenţie la Robert, parcă şi cu oarecare scârbă. Răspunse cu un ton puţin afectat.

- Sigur nu, Domnule Locotenent Major.

Robert înţelese că tipul e deţinut pentru că, deşi vorbea oarecum egal cu anchetatorul,totuşi nu folosea apelativul "tov" ci domnule.

Anchetatorul insistă.

- Mă Toni, uită-te bine şi aminteşte-ţi !

- Dacă spun că nu a fost, nu a fost, eu sunt sigur pe ce spun, ce naiba !

Vorbea ca unul care ar fi putut fi jignit de neîncrederea cuiva. Apoi ieşi fără a fi luat de caralii, cum era uzanţa.

Lui Robert i se lumină în faţa ochilor. Ca într'un "flash-back" văzu tot filmul reeducării de la Piteşti. Acet Toni N. fusese unul din cei mai înverşunaţi călăi "reeducaţi". Din puţinele ştiri ce răzbătuseră, nu se ştie cum, de la procesul ţinut cu uşile închise, el fusese unul din cei mai vinovaţi de crimele impuse de către mecanismul lui Nicolski. Se zicea că şi el fusese condamnat la moarte ca şi Turcanu sau alţii.

Dar iată că, în 1958, el încă trăia, cu un tratament deosebit de special, bine dispus.

Aşa după cum se ştie (vezi Cuvântul Românesc Nr. 23 din Martie, 1978) regimul lansase în 1958 o nouă furibundă campanie de lichidare a ultimilor supravieţuitori ai Mişcării Legionare. Arestaseră tot ce se putea aresta şi încă ceva pe deasupra. În cursul reeducării de la Piteşti se adunaseră cantităţi impresionante de declaraţii "demascatoare". Strânse cu grijă, selectare, fişate au stat la baza tabelelor cu cei ce trebuiau arestaţi ca legionari, simpatizanţi or presupuşi.

Dar securităţii tot nu i se părea suficient. Dacă totuşi mai fusese omis cineva? De aceea, cei condamnaţi pentru crimele reeducării, principalii vinovaţi-victime, erau scoşi de undeva din rezervă şi folosiţi pentru indentificarea unor eventuali foşti aderenţi ai legionarilor, fie maturi sau minori.

Confuzia de nume îl afectase pe Robert. Securitatea voia să verifice, pentru ultima oară, oricum Robert tot era arestat şi urma să fie condamnat, dacă nu cumva activase cât de cât în Mişcarea Legionară,după logica lor aceasta fiind posibil chiar şi la vârsta de 4-5 ani cât avusese Robert în timpul acelor evenimente.

Iar Toni N. era unul din cei ce trebuiau să confirme dacă nu cumva îl văzuse, cândva pe Robert, fiind din generaţii oarecum apropiate.

Nu cumva şi restul criminalilor erau în viaţă, cu toată mascarada condamnării la moarte ? Aceasta a fost o întrebare care l-a obsedat pe Robert mult timp după trecerea întâmplării de mai sus.

Mai târziu, închis la Jilava, pe Reduit, avea să observe şi să afle fapte la fel de ciudate care i-au adâncit şi mai mult îndoielile.

Astfel, într'o zi când era de serviciu să ducă afară hârdăul arhiplin, deosebit de greu pentru muşchii săi distrofiaţi, strecurându-se cum putea printre bâtele mânuite cu vigoare şi tehnică de către caralii majoritatea suspect de bruneţi, dintrodată se dădu semnalul ştiut de alarmă pentru a te refugia cu faţa la perete. De data asta, în plus, ordinul era să se trântească şi jos, lângă perete.

Robert, profitând de o poziţie oarecum avantajoasă, fiind într'un unghi mort de supraveghere, riscă să se uite cine trecea. Putu să vadă 6-7 siluete, cu un fel de glugă-sac peste jumătatea superioară a corpului, conduse de un gardian, o figură necunoscută pe celulele Reduitului.

Incepu să facă conexiuni logice cu diverse şi disparate informaţii colectate în timp la Jilava.

Din unele sfioase, la început, svonuri -confirmate ulterior de un caraliu stupid care avea darul vorbirii fără a fi întrebat, pentru a-şi afişa o inexistentă importanţă- reieşea că un număr restrâns de indivizi supravieţuiau cu un regim special, într'o parte complect izolată a închisorii şi nimeni nu le vedea nici măcar faţa, nici chiar cei ce-i păzeau. Numai anumite persoane îi vizitau uneori. Mâncarea nu le era servită de plantoanele de drept comun, care nici nu aveau acces în acea zonă.

Totul era învăluit într'o suspectă aureolă de mister şi frică, amintind de Dumas şi personajul său mascat presupus frate geamăn al regelui. Aici era vorba de ascuns personajele surori ale regimului, alcătuite după chipul şi asemănarea lui.

La ora când Robert părăsea Jilava pentru a se târă, istovit, de-a-lungul golgotei personale, unde fiecare suferă şi moare singur, personajele misterioase presupuse a fi cei condamnaţi la moarte după mascarada procesului Piteşti, mai existau încă.

Intrebarea rămâne valabilă:erau într'adevăr Turcanu şi grupul lui ? Lumea închisorilor credea că da. Ce sinistre surprize mai pregătea gruparea paranoică de ocupaţie ?

Am rememorat aceste ciudate întâmplări după citirea tragicului articol al Arhim. Roman Braga (din cuvântul Românesc, Feb., 1978) în faţa suferinţelor căruia mă plec cu adânc respect.

Radu DUNAREANU

(Materialul folosit este luat din documentarea cărţii în pregătire "In ţara lui Cain stăpân e frica")

ÎNVIEREA NEAMULUI EVREIESC

Arhim. Roman BRAGA

Conţinutul liturgic-bizantin al Săptămânii Patimilor te obligă să meditezi la tragedia poporului evreu. Desigur că Golgota apasă pe spatele întregii omeniri. Naţiunile şi indivizii trec prin avatarurii de suferinţe şi numai câteva licăriri iluzorii ne-a lăsat Dumnezeu, ca să nu sucombăm cu totul sub greutatea crucii.

Insă, pe când crucea creştinilor este încununată cu rose de speranţă şi raze de lumină, suferinţa Israelului pare fără sfârşit. Pentru că ea este rezultatul călcării jurământului şi a contractului făcut cu Dumnezeu dela începutul lumii. Suferinţa lor nu este condiţionată istoric, ci vine din adânc, din substanţa etnică şi se face vădită în neastâmpărul psihologic, în febra căutărilor, în rătăcirile fără liman. . . . Iar drama Israelului se va întinde în istorie şi va creşte, până când "Fiul Omului" va porunci să învieze oasele din "VALEA LUI IOSAFAT" (Ez. 37). Atunci vor trosni încheiturile pământului, mormintele se vor deşerta, iar marea va vărsa pe cei ce i-a înghiţit. Va fi ultimul spectacol al omenirii, când se va pune punct istoriei şi va rămâne numai vesnicia. Atunci se va usca lacrima de pe faţa evreului, pentru că tristeţea sălciilor din Babilon se va preface în bucurie... Si se va arăta Fiul lui Dumnezeu poporului ales, iar vocea seminţiei lui Avraam va răsuna dintre adâncul sfântului misticism biblic: "Hristos a înviat"! . . .Si va intra Israelul întru odihna sa. . . . . .

Antisemitismul? E o prostie. O contradicţie şi o răutate. Dacă n'ar exista evreii, ar trebui să-i inventăm; pentru că ei sunt bisturiul înfipt adânc şi întors în rana omenirii, ca să ne facă pe noi geloşi pentru Isus Hristos. Este adevărat că în conţinutul liturgic al ciclului pascal ortodox şi catolic există multe accente pline de repros la adresa evreilor. Rabinii, în decursul istoriei, au fost foarte sensibili la asemenea expresii şi au cerut, în repetate rânduri, înlăturarea lor din cult. Există chiar o legendă din secolul IV, în care evreii din Roma oferă Papei Silvestru convertirea lor în masă la creştinism, numai dacă scoate Săptămâna Patimilor din calendarul creştin.

Până acum Biserica Ortodoxă n'a dat dovadă de antisemitism, ci dimpotrivă. Urătorii Vechiului Testament sunt opriţi de la Sfintele Taine şi chiar excluşi. Totuşi, presiunea rabinică continuă. I s'a impus Bisericii Româneşti, printr'un guvern comunist, să facă modificări în cărţile de cult, eliminând cuvântul "jidov", precum şi alte expresii aparent antisemitice. In anul 1946, ziarul "Universul" a publicat hotărârea a trei rabini din Ierusalim, constituiţi în "sinedriu". Ei au revizuit dosarul Mântuitorului Hristos şi L-au găsit nevinovat, că şi cum Fiul lui Dumnezeu ar fi "căpitanul Dreyfus", pe care oamenii pot să-L condamne şi să-L reabiliteze după capriciile istoriei.

Dar pentru că şi Ortodoxia Americană are "faliţii ei", nelegiurea ecumenică continuă. Cu şase ani în urmă, s'a semnat o declaraţie comună de către grecii şi evreii din Statele Unite, afirmându-se solemn că atât Ortodoxia cât şi Moziasmul sunt religii adevărate şi că nu este nici o deosebire între un ortodox şi un evreu,în ce priveşte mântuirea sufletului. Declaraţia spune că prietenia strânsă dintre greci şi evrei s'a cimentat în epoca helenistică. Nici nu se poate o mai falsă întorsătură a istoriei. Nu există popor care să se fi opus mai cu străşnicie influenţii diadohilor lui Alexandru Macedon, decât poporul evreiesc. Când Antioh Epifanie a introdus palestre de gimnastică şi şcoli păgâneşti până şi la templul din Ierusalim, rabinii s'au revoltat, apărându-şi pupilii, aşa cum ar trebui astăzi Biserica Românească să apere pe "Soimii Patriei" de influenţa comunisto-ateie. Aşa au murit Sfinţii 7 fraţi Macabei în apărarea patrimoniului naţional şi religios evreiesc. Liderii conferinţei ecumenice de care vorbiam mai sus au fost rabinul umanist Tannenbaum şi Fr. Robert Stephanoupolos. Nici ei n'au fost convinsi de ceeace semnează. Dar pentru că trăim în era compromisurilor, ortodoxia nu putea rămâne mai pre jos.

Ce să mai vorbim de zelul preoţilor catolici!? Se promite la toate posturile de radio purificarea imnografiei bisericeşti şi chiar a Evangheliei Sfântului Ioan de aşa zisele "elemente semitice!" Veni-va oare viitorul Conciliu Vatican cu o nouă ediţie a Evangheliarului, din care să lipsească episodul trădării lui Iuda sau partea a doua a Cap. 8 din Ioan? După câte se întâmplă azi în Biserica Romană, nimic nu pare imposibil. Există un convent în Nazaret, în care maicile catolice ţin meetinguri şi rugăciuni comune cu evreii. Biserica nu are nici un crucifix, pentru ca fii lui Israel să nu fie jenaţi, privind la răstignirea mântuitorului Hristos. Ajuns-a oare creştinismul un sincretism teosofic sau un "melting pot" în sensul "commonwealthului" american? De ce atâta frică de antisemitism, când creştinii afirmă că Fiul lui Dumnezeu a răbdat crucea de bună voie? Iuda, Caiafa, Varava sau Pilat sunt tipuri universale. Dacă nu erau ei, erau alţii şi Dumnezeu tot ar fi adus la îndeplinire mântuirea.

Pentru că nu evreii sunt vinovaţi de răstignirea lui Isus, ci firea omenească cea stricată de patimi.

Evreii n'au suferit din partea Bisericii Ortodoxe inchiziţii sau progromuri. Antisemitismul trebuie căutat în altă parte. Sursa rezidă în însăşi concepţia Israelului de a se socoti singurul popor ales pe pământ. Aceasta a şi provocat "holocaustul" din Germania. Acolo s'au lovit două sisteme de rasism cap în cap.

Dacă mesianismul poporului evreu ar fi numai religios şi nu politic, ar trece neobservat. In America sunt peste trei sute de religii şi fiecare se crede cea adevărată, fapt care nu turbură pe nimeni. Insă aşteptarea unui "mesia"pământesc, care să ia în mâini destinele întregii omeniri , justifică pretenţia poporului evreu de a cânta vioara întâia peste tot: presă, politică, cultură şi mai ales finanţe. Acest fapt trezeşte gelozia altor naţiuni.

In universalismul cultural şi politic în care trăim, exclusivismul şi purismul de rasă este o absurditate. Cât sânge iudaic mai curge în vinele lui Henry Kissinger sau a cântăreţului de culoare Sammy Davis Junior, care după credinţă se pretinde şi el a fi sămânţa lui Avraam? Pe dealtă parte, de ce un evreu creştin este şters din cartea neamului, în timp ce toţi comuniştii şi ateiştii evrei sunt socotiţi fii ai lui Israel? Si dacă puritatea sângelui semitic contează, de ce asistăm astăzi la un război fratricid în Palestina? Nu sunt Arabii fii ai lui Israel ? N'au ieşit ei oare din coapsele aceluiaşi Sfânt Patriarh ca şi Israeliţii ?

Evreii s'au închis în aceste contradicţii şi confuzii ca într'un mormânt. Când Mântuitorul Hristos a încununat Vechiul Testament cu porunca iertării şi a iubirii vrăjmaşilor, a înţeles că există în lume o supralicitare a sângelui şi că pacea nu se poate realiza, aplicând legea talionului. Cineva a trebuit să deschidă braţele şi să pună capăt vrăjmăşiei dintre popoare; şi acel cineva a fost Fiul lui Dumnezeu pe cruce.

Dumnezeu sufere pentru întoarcerea fiilor lui Israel. Odată şi odată, neamul evreiesc va intra şi el în bucuria şi lumina Invierii lui Hristos. Omenirea va trăi atunci bucuria cea mare, pentru că va fi ultimul festival spiritual, mai înainte de sfârşit, când vom cânta cu toţii: "Hristos a Inviat!"

"....NU-I TEMNIȚĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE...."

Poezii aparute în închisori după 1948

EVADARE

Motto: Nemaiputând suporta chinurile la care era supus, Dr. Ion Simionescu, conducător al generației din 1922, s'a îndreptat spre ostașii de pază, care l-au împușcat.

De ani de zile, stăpânii l-au izolat;
era: un număr, două brațe și o gură!
Traiul îi era în norme calculat,
libertatea, un vis sau o aventură. . . .

Gândul îl fierăstruia: joagăr!. . . .
Tot mai vie creștea chemarea pădurii de arini;
nopțile, când îl strângeau în lagăr,
sârmele ghimpate îl împungeau-ca pe Crist, cununa de spini.

Dar aștepta un Mâine - ca ceilalti toți -
să curme pe preaplinii de putere
și pașii siniștri ai coloanelor de roboți
mânați de politruci, spre șantiere. . . .

. . Si ziua așteptată nu venea!. . . .
Pe câmp, țăranii desenau ogoare. . . . .
în cuib întârziat, o rândunea,
lăsa un semn, pe vara următoare. . . . .

Ii fluturau'nainte calde depărtări,
ca mâna diafană a pruncului de-acasă. . . .
Chinuit de satrapi și biruit de chemări
a spintecat "cordonul", ca să iasă. . . . . .

O rafală de pistol, a împlinit o zodie. . . . . .
Doar iubita i-a mai zâmbit în prăbușire. . .
Mușca toamna din piept, ca dintr'o rodie
și numele lui, trecu în amintire. . . . .

A MURIT ASEARĂ UN LEGIONAR

A murit azi noapte-un legionar
într'o celulă la etajul doi;
era și el întemnițat ca noi
și arestat în luna Cireșar.

A murit azi noapte-un legionar
când luna s'ascundea pe după brazi,
l-au plâns pe brațe doar trei camarazi
cum plâng la Denii îngerii'n altar.

A murit azi noapte-un legionar
și l-a'ngropat în zori un temnicer;
se ascundeau și stelele pe cer
de ochii ucigașului gropar.

In satul bântuit de-un vânt hoinar
o mamă'și plânge fiul dus, în prag,
era din toți, feciorul cel mai drag,
azi noapte a murit un legionar. . . .

1 NOIEMBRIE LA GHERLA

Motto: Ziua pomenirii morților, când se aprind lumânări în cimitir. In cimitirul deținuților nu ardea nicio lumină.

Sufletele odihnite în ninsoarea anilor
s'au aprins în astă seară din nou.
Nici vârstă, nici treaptă, nici neam..
deavalma
luminile preamăresc subteranele.

Doar un gând între cele două cimitire

Printre ciorchinii de sârmă înflorită
ura a legat rod cu bobul greu de plumb.
Morții nu pot să se întâlnească
nici măcar de ziua lor.

II

In cimitirul lor lumină,
și cântec de lacrimi, osana!
În cimitirul nostru noapte,
și scâncet de foame, blestem.

De ni s'ar da pomană
am fi singurii morți care am mânca-o
pomenindu-ne sufletele.....

Gherla 1953

ANCHETA

Motto: In timpul anchetei, studentul Tcaciuc a murit, aruncându-se pe fereastră.

Ancheta a ținut zile de-arândul,
amarnice ca viața în infern
și se părea că chinul e etern
clipită cu clipită măsurându-l;

Dar probele, întârziau să vie
băieții au tăcut, sau n'au fost prinși;
foia orașu'ntreg de-atâția inși
trimiși pe urme, calea să le-ație...

..și instrumentele, au fost din nou aduse:
frânghiile și drugii s'au întins
-era acelaș mijloc de convins -
ca să vorbească cel care tăcuse. .

Prin geamul larg deschis, o mână albastră
a fluturat spre cel închis, îndemn,
și a zburat clădirea la un semn
făcut prin săritura pe fereastră...

I s'a deschis văzduhu'n mii de arii
și'n urma lui, rămași cu graiul mut
le-a tremurat fotoliul sub șezut
și-au înghețat de spaimă...comisarii..

Un anonim,..erou..sau stârpitură ?
Toți au tăcut cu cugetu'ncărcat.
Doar frații lui de cruce, s'au rugat
să-i fie jertfa, cuminecătură...

Rămase văduvit de-un om etajul
iar soarele de Mai, în asfințit,
în violetul serii a zărit
doi oameni de serviciu,.. spălând pavajul..

CA ÎN GHETSIMANI

Litere roșii de început de Evanghelii uitate
un câine noaptea trezea nostalgiile toate.

Se îmbrățișau buruieni cu oase în pustiu
Eu eram mort acolo, strigoi, nu mai știu.

Un câine noaptea se tânguia. . .
O crime, o glorii, o arte. . .
. . . Ca în Ghetsimani nimenea nu răspundea,
nu răspundea singurătății de moarte. . . . .

Lagărul de moarte Midia

VERS DE TOAMNĂ

De-acum, nu va mai fi nimic. . .
Doar plânsul streșinii stricate
când la fereastră îmi va bate
cu degete de mucenic. . . .

Aștept doar timpul să se scurgă
ca o poveste dintr'o carte
când vântul aprig de departe
va călări o toamnă murgă. . . .

Aici, nici vise, nici istorii
nu bat din pinteni, deșteptări.
Speranțele, spre alte zări
s'au depărtat ca și cocorii. . .

Viața, clocot de taifun,
s'a zgribulit ca un arici...
Hei, libertatea..basm pentru novici..
s'a spânzurat aseară de un prun..

DIN REZISTENȚA ROMÂNĂ ANTICOMUNISTĂ

PRIGOANA DIN 1948

Dionisie STANCU

Arestările în masă ale legionarilor, la 15 Mai 1948, au marcat un moment semnificativ în istoria politică a României. Era momentul ales de comuniști pentru o confruntare cu lumea legionară. O confruntare între două forțe inegale. Deși comuniștii dețineau puterea guvernamentală, ei se găseau într'o poziție de inferioritate morală, ideologică și umană. Legionarii erau pregătiți pentru orice fel de prigoană, căci idealurile lor românești erau ireductibile la formula marxismului, iar capacitatea lor de sacrificiu era inepuizabilă.

Tocmai din cauza slăbiciunii lor, comuniștii, planificaseră arestările legionarilor, pentru o "epocă", în care ar fi fost consolidați, ca să se poată angaja la marea bătălie.

Intâi, pregătiseră, cu participarea partidelor istorice, legislația guvernamentală, pentru pedepsirea criminalilor de război și a vinovaților de dezastrul țării. Prin aceasta, eliminau o bună parte din adversarii lor, mai ales militari, ziariști și scriitori, alături de magistrați, avocați de barou și câțiva oameni politici.

In faza a doua, au destrămat partidele istorice, mai cu seamă partidul național țărănesc, și, în final au trimis la închisoare pe toți conducătorii țărăniști, în frunte cu Iuliu Maniu. Au abolit monarhia, dintr'o singură mișcare de baghetă.

Intre timp, tineretul sănătos, atât dela țărăniști cât și dela liberali, începuse să se organizeze în formațiuni de luptă, de tipul partizanilor. Aceste formațiuni erau acțiuni spontane ale spiritului românesc, în fața invaziei comuniste, sprijinită de armatele sovietice.

Tinerii n'aveau decât entuziasm și capacitate de sacrificiu, nu și experiență. A fost deci ușor să fie prinși în capcanele securității.

Organizația " Sumanele negre ", condusă de generalul Aldea, avea oameni cu experiență și pricepere, dar a fost trădată de un fir de încredere, dela o ambasadă occidentală.

Toți au ajuns la închisoare, după lista încredințată ofițerului acelei ambasade.

La sate, țăranii mai răsăriți, au fost arestați, pentru a se putea pregăti terenul pentru colectivizările viitoare.

Toate acestea s'au întâmplat între 1944-1948.

In Mai 1948, partidul comunist nu mai avea în față formațiuni politice, cu o structură puternică, decât Mișcarea Legionară.

Din luna Ianuarie, până în Mai 1948, securitatea statului a ezitat să declanșeze campania arestărilor de legionari. Ea se temea că nu dispune de un corp de anchetatori bine pregătiți, și în acelaș timp, se îngrozea de perspectiva în care o parte din legionarii mai dinamici ar putea scăpa organelor de securitate, și ar creia focare de rezistență puternice, în diferite părți ale țării. (Lucrul acesta s'a și întâmplat. Pe lângă grupul Serban Secu și Puiu Florescu, s'a organizat în Munții Făgărașului, cel mai puternic centru de partizani, format din Frățiile de Cruce și țăranii din regiune. Acesta n'a fost lichidat decât în anul 1956, prin trădare).

Consilierii sovietici, dela Ministerul de Interne, au avizat însă pentru data de 15 Mai. Toate arestările, și anchetele ulterioare, s'au făcut sub supravegherea lor directă. Sovieticilor le era teamă de o schimbare de atitudine a occidentalilor, în special după nota de avertisment, dată guvernului dela Moscova, de către ambasadorul american, în Aprilie 1948. O bună parte din legionari, sub conducerea lui Decebal Andrei, erau în contact cu serviciile americane de informații. Această conjunctură i-a silit pe sovietici să ceară securității începerea arestărilor.

Avocatul Vică Negulescu, care supraveghea toate acțiunile legionare, pentru a lăsa pe prof. Pătrașcu în umbră, cunoștea în amănunte pregătirile pe care le făcea securitatea comunistă. In fața lui, existau două alternative: calea partizanatului sau poziția pasivității, care va duce fatal la arestări. Din experiența poloneză, a naționaliștilor, știa că nu există o cale de mijloc.

Decizia lui a fost, să se accepte prigoana, cu toate consecințele ei. El nu-și mai putea lua răspunderea unor jertfe nenumărate, în fața unor forțe superioare și hotărâtă să ucidă fără milă orice rezistență armată, în timp ce democrațiile occidentale se mărgineau la proteste și poziții ambigue.

Logica lui Vică Negulescu era bazată pe realitățile politice românești. După lichidarea tuturor partidelor politice naționale, Mișcarea Legionară nu putea rămâne, fără să fie compromisă, în afara închisorilor. Ea trebuia să primească din nou botezul acestora, alături de toți ceilalți români, neputând să facă, "ceeace nici Dumnezeu, nici democrațiile occidentale nu făceau", cum spunea Pătrașcu.

După eliberarea lui Pătrașcu, în 5 Decembrie 1945, din arestul securității comuniste, partidul comunist avea tot interesul să compromită, în opinia publică, Mișcarea Legionară, lăsând să se înțeleagă că ar exista un "acord politic", între legionari și comuniști, ceeace nu corespundea adevărului. Comuniștii îl eliberaseră pe Pătrașcu, pentrucă se temeau de legionarii liberi, pe care nu-i putuseră aresta, și, care avertizaseră partidul despre un "foc și pârjol" care ar cuprinde țara, în cazul că Pătrașcu va fi vătămat. Ei nu erau în stare, în 1945, să facă față frontului legionar.

Dar, despre astea, altă dată.

In închisoare, legionarii s'au întâlnit cu adversarii lor, din trecut. In atmosfera de suferință, s'au cunoscut mai bine, unii pe alții, și s'au legat într'o frumoasă frățietate românească, uitând și iertând, fiecare dintre ei, greșelile făcute.

Temnițele au devenit adevărate școli de educație morală, în spirit românesc, atingând zone de ecumenicitate națională.

In fața mulțimilor din temnițele comuniste, Mișcarea Legionară a reprezentat cea mai închegată formație politică românească. Erau și cei mai mulți, dintr'o singură grupare politică. In Iulie 1951, existau în închisori, circa 15.000 de legionari arestați și condamnați.

După aceea, alte câteva mii au înfundat închisorile. La arestările din 1958, luna Februarie, numai din București, au fost arestați peste două mii de legionari.

Despre zecile de mii, cari n'au fost identificați, nu mai vorbim acum. Va vorbi viitorul.

In perspectiva de azi, la treizeci de ani, după începutul prigoanei comuniste anti-legionare, se pot desprinde câteva concluzii limpezi:

(1) Prin arestările din 1948, Mișcarea Legionară și-a legitimat, din nou, în planul istoriei, existența ei românească, participând major și substanțial la rezistența națională, împotriva comunismului marxist.

După uciderea lui Corneliu Codreanu, se acreditase ideia că Mișcarea Legionară ar dispărea din concertul societății și politicii românești, fiind prea legată de personalitatea lui. Prin guvernarea din 1940-1941, Mișcarea Legionară, și-a asigurat continuitatea istorică, în sânul istoriei românești, indiferent de balanța elementelor pozitive sau negative. Rămâne faptul că și-a dovedit valabilitatea românească, cu o existență națională, care nu s'a risipit după dispariția celui ce i-a dat naștere. In 1940, ea a câștigat o bătălie istorică, prin însăși reînvierea ei, la dimensiunile naționale ale unei guvernări.

(2) In timpul prigoanei comuniste, Mișcarea Legionară, și-a consolidat poziția ei ideologică. Caracterul ei românesc, în ideologia promovată, care s'a imprimat tuturor formulelor de rezistență românească, depășindu-se astfel limitele însăși ale Mișcării. Intreaga rezistență românească, sub dictatura comunistă, s'a regăsit în tăriile de spirit ale credințelor și omului legionar, potențând la maximum chiagul existenței românești, într'o unitate de simțire și orientare, cum rar s'a întâlnit în veacurile trecute, în viața poporului român.

(3) Reeducările la care au fost supuși legionarii, prin teroare, sânge și moarte, au dus la lichidarea completă a formulei comuniste, în sânul societății românești. Confruntarea între omul legionar și comunist a fost fatală învățăturii comuniste. Când li s'a cerut, legionarilor, să recunoască că au făcut "crime", în trecutul lor, aceștia au refuzat să facă acest lucru, deși li se oferea libertatea. Ei nu puteau să recunoască uciderea în sensul juridic sau banal, în care o făceau comuniștii, căci s'ar fi așezat la nivelul comunist, deși comuniștii erau neîntrecuți în numărul și "ilegalitatea" ucisderilor lor. Insă, după ce teologul român, Dumitru Stăniloae, a făcut o prezentare, în care a arătat că, în numele creștinismului, orice ucidere este păcat, legionarii au avut curajul să recunoască acest lucru. Dar, în numele creștinismului, nu al dogmatismului marxist.

Mai mult, au recunoscut uciderea ca un păcat, și și-au asumat răspunderea acestui păcat, deși nu au participat la vreo ucidere. S'au solidarizat cu cei din trecut, mai ales în fervoarea rugăciunilor, prin care cereau îndurarea Cerului pentru sufletele celor ce au săvârșit păcatul. Căci știau că, cei morți, fuseseră conștienți de păcatul lor, pe care l-au făcut în spirit de sacrificiu.

Este aici o dimensiune teologică, creștină, a existenței, la care numai legionarii s'au putut ridica, prin educația lor.

(4) Spiritul legionar a ieșit biruitor, din temnițele comuniste, într'o unitate sufletească unică, pe care puțini, în lumea contemporană, sunt în stare să o priceapă.

Dar, această unitate închegată există. Pe ea se vor întemeia toate biruințele viitoare, căci a fost clădită prin sânge, moarte, suferință, puritate și credință într'un ideal creștin, cu adevărat românesc.

Dionisie STANCU

NOAPTEA CARE NU SE SFÂRȘEȘTE ÎNCĂ......

Urmare din pag. 6

Ele nu oglindesc decât fragmentar o realitate care nouă celor de aici ne scapă și cu greu îi măsurăm adâncimea și puritatea. Câți din cetitorii acestor rânduri au avut fericirea să se scalde în privirea unui "student" sau a unui "muncitor" intrat la Aiud în 1941 și ieșit ca prin miracol în 1964 ? VIU ! Cine a avut acest noroc nu mai are nevoie de demonstrații logice pentru a fi convins ferm că "Românul nici în comunism nu piere ".

****

Noi însă, cei care din fericire sau ghinion, am avut șansa să scăpăm de sub obroc și să ne vânturăm nenorocul pe meleaguri streine, în căutarea unui culcuș mai cald și a unei pensii mai grase ? Departe de aluatul din care mâine se va plămădi noua generație de români, nouă ne revine sarcina umilă dar de lungă respirație de a nu avea niciodată liniștea datoriei împlinite, pentrucă datoria noastră va lua capăt în clipa în care întregul neam va fi eliberat de sub domnia satanei. Nu există un imperativ mai categoric decât acela de a nu uita niciodată că fiecare din noi, oriunde am fi și oricum am fi, poartă în el o fărimitură din întregul neam, că pentru acest neam este obligat să-și aducă partea lui de contribuție oricât de umilă ar fi ea, anonimă cărămidă pentru clădirea României de mâine.

Dacă inepuizabilul rezervor al viitorului nostru nu poate fi decât ACOLO unde se desfășoară viața noastră reală, nouă celor de dincoace ne revine rolul de pădurari. Acela de a curăți putregaiul pentrucă vlăstarele tinere să nu se sufoce. Rezistenței subterane din țară noi trebuie să-i adăogăm glasul limpede, să-i sculptăm chipul luminos de care are nevoie pentru a fi văzută, acceptată de lumea în care ne vânturăm nenorocul. Torentului de minciuni ce se prăvale pe toate cărările, cântecelor de sirenă cu care satan se străduește să ne adoarmă, noi trebuie să opunem cu îndărătnicie refuzul global, să demistificăm permanent țesutul de mișelie, ura și minciuna, să arătăm în toată hidoșenia ei impostura care se pretinde astăzi moștenitoarea lui STEFAN CEL SFÂNT, MIHAI cel ucis mișelește, HORIA cel tras pe roată, TUDOR cel care a spulberat adunătura de ciocoi, țăranilor uciși de aceiași ciocoi în 1907 pentru că au vrut pământ, acel pământ confiscat astăzi cu țărani cu tot, de noua pleavă adusă de vânturile din răsărit. Nouă ne este dat să nu tăcem. Să facem din prezența noastră dealungul meridianelor un urlet permanent acuzator. Să "demascăm" (cum spun ei) impostura, minciuna, lașitatea, arbitrariul, într'un cuvânt toate "calitățile" se care partidul comunist încearcă de treizeci de ani să le inoculeze românului, pentruca până la urmă toți să capete chipul hidos al lichelelor de care am pomenit mai înainte. Excesul de naționalism de prost gust și amenințării cu invazia rusă să-i opunem convingerea noastră fermă că destinul nostru nu stă în mâinile unui grup de ploșnițe înfipte în pielea neamului nici în prezența sau absența stăpânilor lor ci în capacitatea noastră de a rămâne mereu aceiași: ROMANI.

La treizeci de ani dela declanșarea marei prigoane împotriva întregului neam românesc, la trezeci de ani de mucenicie, sacrificiu și răbdare, datoria noastră a tuturor rămâne aceiași ca în prima zi: să luptăm cu toate mijloacele pe care demnitatea și onoarea ni le pune la dispoziție împotriva Răului și să nu uităm nici o clipă că dezertarea noastră înseamnă prelungirea dureroasă a nopții care nu se sfârșește încă....

In clipa în care Dumnezeu ne va învrednici pe noi, sau urmașii noștri să putem pleca din nou genuchii în fața altarului de ACASA, atunci să ne amintim de aceiași poezie pomenită la început:

Bătrâni cu obrazul de ceață,
cu pași năclăiți în tristețe,
prin moarte-am trecut, nu prin viață,
NOI NU AM AVUT TINERETE....

și vom înțelege pe deplin grandoarea sacrificiului a tuturor tinerilor, studenți sau muncitori, țărani sau orășeni, care nu au pregetat și nu vor pregeta niciodată dealungul întregei tragedii să se "dăruie", să arunce în balanța conflictului cea mai teribilă armă de care un popor poate dispune: propria lui cenușe, arma deapururi neînvinsă.

Pentrucă odată și odată, din lacrima "bătrânilor cu obrazul de ceață" va naște mângâierea acelor frunți ce vor crește din frunțile lor. Si vor putea spune în numele lor și în numele întregei cohorte de martiri apuși în floare : " Acum slobozește Stăpâne pe robul tău, că au văzut ochii mei mântuirea feței Tale".

D. BACU

A NEW MAGYAR REVISIONISM

Ion HALMAGHI

Today's Marxist Hungary, continuing the chauvinist line of revisionism of the formerly free Hungarian state, are using all the occasions, methods, documents, and historical falsifications of earlier days. In this sense, the Budapest Communists have projected a strategic campaign of propaganda having a large scope. It has been received with sympathy, even with inspiration, at festivals and celebrations, political manifestations and protest meetings in different parts of the world. In America such a reception has been found especially in New York, Washington, Georgia, and Columbia University. All these public manifestations have assumed attitudes and slogans of campaign for human rights. Yet this is a mere propagandistic pose behind their real intent.

This intent is the reopening of the problem of Transylvania to demand its retrocession to "the former millenary Hungary," known today as the Socialist Republic of Hungary. In actuality, then, it is a question of the Ardeal, supposedly dominated by "Ugric" civilization brought by Magyar tribes from the steppes of Asia.

Following this primary campaign of public manifestations, Magyar officialdom has passed to the second part of its program: the reinterpretation of Romanian history by Hungarian "historians".

Thus there has appeared The History of Hungary, a collection of studies compiled by Erwin Pamleny (Paris, 1974, London, 1975), then an article by Antal Bartha in Magyar Hirlap on December 25, 1977, and recently a brochure of Endre Haraszti's called Origin of the Romanians, printed in Canada. All these works discuss the origins of the Romanian people and their continuity on the land of Transylvania. They affirm that the territory of Dacia was uninhavited before the arrival of the Asiatic Magyar tribes, who alone introduced "civilization" in the Ardeal.

A natural consequence of such Magyar claims is the fact that the Romanian people today are not the descendants of the ancient Dacians and Getae, but are peoples who migrated from south of the Danube after the occupation of Transylvania by Magyar "knights."

Such themes are not new, but the same ones which older Hungarian historians presented, a revival of older political instruments now used by Hungarian Marxists in "clarifying" historical problems. Communist Budapest uses the same arguments as those of Hitler and Mussolini, and follows a well-trodden path as vast as the expanses of Asia from whence sprang their atavistic ancestors.

In Romania itself, men of science have made voluminous and comprehensive studies of the Romanian past in all its aspects. They have brought to the surface insurmountable documentation as to the origins and development of the Romanian people, documentation which is validated beyond doubt by past Romanian historians.

Xenopol's explications on the theories of Roessler, which the former refuted; Iorga on the early Ardealian lands; Hasdeu on the Romanian language; the Transylvanian school; the Moldavian Chronicles and the direct lines of descent demonstrated by the archeological work of Vasile Parvan -- all have been confirmed by recent discoveries which must force Hungarians (whether political men or men of science) to admit their errors. Especially the monumental work of the Romanian Centennial year, The Voievodate of Transylvania by Stefan Pascu, remains to be addressed by the Hungarian Academy of Science. This book will be especially valuable once translated into English and French in the West.

Hungarians are experienced in the domain of history, but they cannot support their chauvinist historiography with concrete proofs. Their diplomacy is based on a nationalist conception in essence if not in form, obviously, and since Magyar nationalism is a device to advance Marxist values it does not hesitate to distort history and maintain anachronistic positions. That it does indeed do this we shall try to demonstrate in future articles, giving all the essential details. For now, we shall limit ourselves to showing the general character of the problem and indicating the imperatives of Hungarian policy which require stretching the limits of truth.

It seems to us scandalous to speak of an "Asiatic civilization" brought into Dacia, when Vasile Parvan clearly showed in Getica the foundations of a Daco - Getic civilization. What kind of civilization did they have, these Hungarian nomads? Maybe the "renowned politess" of the Magyars incorporated in the "Code of Elegant Manners." But it is known that this code was adopted by various societies to imitate those who adhered to it on a hereditary basis. In any case, we find the present question monstrously scandalous, because in the most organized manner it falsifies the history of the Romanian people. We cannot accept and we cannot believe that this anti-Romanian campaign of the Hungarian Marxists and neo-Marxists can continue without our documentary, positive response. We shall publish in the future, both in Romanian and especially in English, historic evidence which will shed truth on all the Freudian distempers and anxieties of the Magyars of Budapest. This obsession with Transylvania is nothing more than traditional Magyar wish-fulfillment, aimed at obtaining a European diadem. Transylvania would be such a jewel in the crown of St. Stephen.

We have at our disposal serious documentation. We are also willing to receive other evidence from those willing to contribute to this project, and we thank such well-wishers beforehand.

TO THE EDITOR OF THE NEW YORK TIMES, NEW YORK, N.Y.

It is quite sad to read in one of our best newspapers inaccurate facts about Romania, subjective interpretations, and even anti-Romanian statements. I am referring to your article "An Ethnic-Hungarian Communist in Romania Complains to his Party about Bias," published on February the Ist, as well as several others published in the past.

As a PhD in Geography with demographic specialization in Eastern Europe and the USSR acquired at Columbia University in New York, and as a Romanian refugee at present a U.S. citizen, I have to correct you on basic facts: There are simply 1.7 million Hungarians in Romania. The figure gived by the article is a purposeful distortion. Romanian-Hungarians did not increase greatly in numbers in recent decades because like any "modernized or highly westernized" group have lost their capacity of demographic increase. Then, specialists of all over the World know that assimilation occur wherever two or more ethnic groups live together. If it occur indeed, it is just a natural process. It is also well known that industrialization, urbanization, and modernization in general, bring about more assimilation. However, I reject the accusation of forced assimilation. Hungarians in Romania enjoy a lot of rights as an ethnic group, though they are suppressed like all the Romanians themselves, by the totalitarian government which rules the country. Eventually, there is something else. None of the articles published by you in this matter reveal the shameful fact that it was the Hungarian minority which provided the first members of the "Romanian" communist party, and the first members of the "Romanian" secret police in the early years of communism in Romania. Not long ago Romanians were not even allowed to speak Romanian in Western Romania because those in charge were Hungarian ethnics and would not tolerate it. Since then the situation has changed toward a more balanced representation. At present, however, the Hungarian minority in Romania still holds a higher share in the leadership, administration and intellectual life of Romania, than their share in the Romanian population. A complaint from this point of view is ridiculous. What is even more sad, however, is that while in English these Western Hungarian circles demand just respect for human rights, Hungarian newspapers and other publications appearing here ask nothing less than the reannexation by Hungary of Transylvania and other territories now part of Czechoslvakia and Yugoslavia. What shall we Romanian-Americans feel about such articles?

Dr. Nicolae Dima
Professor of Geography
Washington, D.C., February 1, 1978

TO THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA

THE WHITE HOUSE, Paris, 24th March 1978

WASHINGTON D.C. U.S.A.

Dear Mr. President,

The so-called Soviet Republic of Moldavia ("Moldavian SSR") and Chernovtsy Region ("Chernovitskaya Oblast"), are the Romanian territories of Bessarabia and Northern Bukovina, homeland of a compactly settled population of three and a half million Romanian Moldavians.

The Soviet radio (Radio Moscow, along with its Moldavian and Ukrainian affiliates) covers this region with incessant day-and-night broadcasts. Thus, the Romanians mentioned above are gradually being assimilated via the Russian and Moldavian languages into the political, economic, cultural and literary life of Soviet society. But in contrast to the Ukranians, Belorussians, Lithuanians, Latvians, Estonians, Georgians and others, the target population in question has been deprived of opportunity to listen to the truth about itself in its native language. On the other hand, these Romanian Moldavians, forcibly cut off from their country, are beset by numerous pressing troubles and problems that they are prevented from discussing and airing openly. These include court trials involving the repression of fellow nationals, the resettlement of young Moldavians in Siberia, Kazakhstan and the Far East with concomittant colonization of their homeland by Russians; the replacement of the Roman alphabet by the Cyrillic; the persecution of religious faithful and the closing down of churches; the absence of national theaters, motion picture houses and facilities for preschool children; the continual barrage of political disinformation, etc, etc.

This gap is not being filled today by either Radio Free Europe or Radio Liberty. Radio Free Europe broadcasts in Romania but concentrates only on the Romanian Socialist Republic avoiding any reference to the romanian population and territories taken by the Soviet Union during World War II. Radio Liberty considers that there already is a romanian desk at Radio Free Europe and therefore no need to have one for the romanians living in USSR. We however feel it would be highly worthwhile to set up a Moldavian department or section within one or the other of these two divisions. If this were done, the Moldavians who find themselves living within the present boundaries of the Soviet Union would be allowed to share with other Soviet peoples the chance to hear the truth about the USSR and the USA, and at the same time obtain access to information concerning current events on the world scene.

Convinced that our suggestion deserves the most thorough attention and effective implementation, we urge you, Sir, to support us in this vitally important issue and to offer a positive response to the present petition.

With profound respect,

Mihai Korne
125 Bureaux de la Colline
92213 ST. CLOUD
France

Grigore Fillti
3, Rue Serpente
91800 EPINAY s Senard
France

Paul Goma
24 Rue d'Hautpoul
75019 PARIS
France

Nicolae Loupan
Parc de Peterbos, 2 B.P. 86
1050 BRUXELLES
Belgique

INTRODUCTION

Geographically Roumania is situated between the West and the East forming a threshold between those two worlds. On account of that position she had a historical duty to fulfil. For that reason too she was often the theater of historical battles.

Roumania whose history was for ages a history of tears and blood is in the East like France in the West the Niobe of Nations, like France she was martyrised in her children for the salvation of the world.

The history of Roumanian people goes far back into the ages. Roumanian people fought ages long in defence of their life, of civilization and of christianity as a watchful sentry at the gates of the Orient.

Surrounded by mighty enemies they resisted, but it was only at the present epoch that they achieved their political and national unity.

As far as 1918 Roumanians were living separately: those beyond the Carpathian mountains and the Pruth numbering some 8 millions lived under three foreign dominations, Magyar, Austrian and Russian, - deprived of any rights or freedoms; and those between the Carpathian Mountains, the Danube, the Pruth and the Black Sea in their independent state.

The national aspirations of Roumanians in Transylvania submiited to the rough Hungarian domination have been the main and final cause of the Roumanian participation to the world war.

By its interventions against the central Empires Roumanian nation, asserting anew beyond The Transylvanian Alps, its ancient latinity has reconstituted after nearly two thousand years that national unity which Rome created thanks to her wonderful power of assimilation.
(Inst. geographical italyan Agostoni-Novaro).

Taking part in the world war on the side of her natural Allies of the West, Roumania, by her sacrifices, contributed to redress a great injustice.

It is not the Roumanians who fixed the frontiers of their present State which comprises the provinces delivered Transylvania, Banat, Bukovine and Bessarabia but the Conference of Peace of Paris, which took into account the principle of nationalities and the right of self determination of peoples on the basis of which present Europe has been created.

Romulus SEISANU

FARA ARMANEASCA

LUMINA ESTE PROSCRISĂ...

Sava GÂRLEANU

Aromânii răzleţiţi pe suprafaţa globului îşi anunţă tot mai des, înultima vreme, prezenţa şi năzuinţele. Unul din Germania vrea să aibă texte în dialectul aromân; altul din U.S.A. (odinioară elev al liceului comercial românesc din Ianina) doreşte o revistă românească; un al treilea, tot de acolo, caută Dicţionarul dialectului aromân de T. Papahagi: Macedo-românul de la Scopie se adresează Comitetului Festivalului folcloric internaţional ca să poată participa şi o echipă folclorică aromână; cel din Australia anunţă pe scurt că vor acolo să organizeze o ''biserică valahă'' etc........

Două mesaje foarte recente ale unor Aromâni strigă mai răspicat împotriva ignorării existenţei Aromânilor şi a cauzei lor chiar de către organele de conducere din România actuală, socotită încă de Macedo-Români drept ţară a ''tuturor Românilor''. Este vorba, mai întâi, de zguduitoarea odiseie din ţară a Aromânului Ciolacov. Fost elev al liceului român de la Sofia (unde învăţau, până în 1945, elevi din regiunea Vidinului şi aromâni din sud - vestul Bulgariei), Ciolacov se îndărătniceşte a nu-şi continua învăţământul în limba bulgară cum i se pune în vedere şi nu se lasă până ce nu izbuteşte să vină ''cu toată dragostea în ţara sa'' România, să se stabilească aci şi să-şi desăvârşească aci cu mare întârziere studiile dorite a fi în limba română. Autorităţile RSR-iste care ''nu-l mai scoteau din bulgar'', îl tracasează însă necontenit, fac din el ''ce n'a fost de aşteptat'' şi astfeldupă dotarea ce le caracterizează, îl satură de românism, determinându-l să-şi ia câmpii spre occident. Traian Buzduvean din U.S.A., al doilea caz caracteristic, fost în vizită în RSR., se izbeşte la rândul său, acolo, de reaua voinţă a regimului faţă de elementul aromânesc, spunându-i-se direct la niste locuri ''competente'' că Macedo-Românii ar fi pricinuind numai complicaţii ţării RSR.iste.

Aceste două proaspete relatări confirmă încă odată tristul fapt că în perioada postbelică chestiunea fraţilor Români din Balcani este pusă la zapt în RSR., fără nici o justificare, nici măcar din punct de vedere marxist. Iată alte câteva fapte doveditoare, luate ad hoc.

La comenduirea miliţiei capitalei se ţipa la o solicitantă de paşaport pentru Bulgaria că nu există Români aclol, că aceasta ar fi o scorneală a ei. Un băiat aromân, nepot al poetului Nuşu, intrat prin examen la Facultatea de istorie, este izgonit de acolo cu tam-tam de către partid, cu motivarea că unul ca el ''n'are ce căuta în Facultate!'' Cercetătorii de la Scopie se adresează colegilor de breaslă din Bucureşti să le întocmească o privire generală asupra învăţământului de odinioară românesc din Macedonia, ei socotind desfăşurarea acestui învăţământ un fapt istoric progresist pentru Macedonia. Li se refuză. Cercetătorii de la Belgrad solicită colaborarea spacialiştilor români în tratarea problemei păstoritului transhumant ca fenomen de ordin mai general balcanic. Se refuză deasemenea. Aceasta, în ambele cazuri citate, ca şi în multe altele, în conformitate cu ''linia'' şi cu ''teza oficială''. Chiar când pe tema fugii de sub exploatarea de clasă, menţionezi că pe malul sudic al Dunării, drept consecinţă a migraţiunii de odinioară, se aude graiul românesc, aceasta se taie de către cenzură. Când cu comemorarea lui Dimitrie Cantemir s'a trecut în mod deliberat sub tăcere orice referire a acestuia, în operele sale, la Românii balcanici.

Toate procedeiele de felul acesta - şi ele erau foarte numeroase-se subsumează principiului adoptat în RSR. de a anihila orice aspect al chestiunii fraţilor Macedo-Români, a face prin aceasta inexistentă până şi chestiunea ştiinţifică a romanităţii balcanice, parte integrantă (laolaltă cu dacoromânismul) a romanităţii orientale.

Singura caracterizare potrivită ce se poate da unei astfel de politici este aceea exprimată la timpul său de Dimitrie Bolintineanu: ''Lumina este proscrisă în România, proscrisă sistematic de guvern!'' Iar demascarea meritată a lui este cea adjudecată de Eminescu: ''Mânca-i-ar inima câinii, mânca-i-ar casa pustia şi neamul nemernicia!''

Mai recent au început în RSR. să se facă menţiuni, cât mai estompate cu putinţă însă, despre literatura aromână; chiar s'a şi reeditat câte ceva. Folosul - cu sistemul? Un cunoscut din Scandinavia a comandat la Bucureşti şi a achitat prin bancă, încă de la începutul lui Noiembrie 1977, ''tocmai'' discul cu ''poezii în grai aromânesc'' (recitate, printre alţii, de Toma Caragiu). Discul nu s'a trimis însă până în clipa de faţă, tergiversându-se în mod calculat: odată că e rezervat şi până vine ''la rând'', altă dată că n'ar fi clară comanda, apoi se tace vreme îndelungată. Noi ştim prea bine ce înseamnă aceasta.

Este caracteristică o intervenţie de ultim moment a lui Alex. Niculescu, act de oarecare curaj totodată, când acesta scrie: ''Nu s'ar putea, oare, ca oamenii de cultură şi, mai ales, lingviştii, să se arate mai atenţi faţă de aceste mărturii (-aromâneşti) de limbă atât de evocatoare?'' S'ar cuveni, desigur, răspundem noi, dar aceasta s'a şi fost făcut pe când ştiinţa lingvistică nu era sub zaptul unei politici (culturale) anapoda construite! In loc de ''oamenii noştri de cultură'' această preocupare o au oamenii de adăvărată cultură din streinătate când, de pildă, la Munchen, reeditează textul integral al ''Tetraglosson'' - ului lui Daniil Moshopoleanul (1706), iar specialiştii din RSR., nu îndrăznesc să ''observe'' acest fapt. Tetraglosarul respectiv cuprinde şi lexicul aromânesc, redat cu litere greceşti. Oare abia acum descoperă Alex. Niculescu (şi alţii) cu ''emoţie'' că ''limba română trăieşte astăzi. . .în conştiinţa acestor din totdeauna fraţi ai noştri'' (Aromânii)?

Experienţa din ţară a unui Ciolacov, Buzduveanu, cum am arătat mai sus, spune însă concret altceva. Insine dispunem de numeroase constatări triste sub acest raport.

La tăcerea cumplită a inamicilor şi, din păcate, chiar şi a prietenilor din Peninsula Balcanică asupra chestiunii Românilor de acolo, responsabilii din RSR. adaogă şi ei, vorba din Evanghelie, ''din surplusul inimii lor'', fapt pentru care nu vedem nici o scuză.

Este cazul a se da curs propunerii pentru: declararea unei zile naţionale a Românilor şi Aromânilor de la sud de Dunăre.

Sava GÂRLEANU

CALINDAR PI MAI

1 Mai Paştili
2 '' ''
3 '' Niercuri s'măcă purinteaţă
5 '' Viniri s'măcă purinteaţă
7 '' Sf. Toma
21 '' Sf. Imperaţi Constantin şi Elena

CARTE DIT HĂPSANI

Doamne, dă-ñi areapite,
Curcubeu - apleacă-ñi-te,
S'pitriţearim dorlu-al tati
Pân'la anghil, tu crivati !

Steauă, steuă - cale-ambar,
Creaşti-l mari, liundar-
S'câcd va s'afl' noapte gălită,
Va'lli pitrec luna - sămită !

Dit hăpsanili di glleaţă,
Nu-l ma pot su'l lliau în braţă,
Braţă fără di tacati,
S'creţi giunar ficiorlu-al tati !

S'când va s'vedz cum cad rufei,
Plâng, uftat, pi chimanei,
S'nu ti-aspari, c'aşe'i arada-
Ma s'mi-asteptţ deadun cu dada.

S'ma s'agiung ca s'ti mutresc-
S'nu ti-aspari, ca nu-aundzesc...
Eu mi torn dit iarnă greauă
S'perlu-a meu i plin di neauă !

Zahu PANA

DIN LUMEA LARGĂ MACEDO-ROMÂNĂ

* La 7 Octomvrie, 1977, la New York, se-astease un bun Armân şi criştin:Nicu Balamaci. Llirtatlu se-avea amintată tu April 1902 tu muşeatlu câsâbă albano-român Coriţa ică Corceauă cum îlli dzîc Fărşăroţlli, din care grup armânescu făţea parte şi Nicu.

Era ficiorlu a marelui celnic Spiru Balamaci cari avea mare treaţire la autorităţile turţeşti dit chirolu aţel. Mama lui, Sofia, vinea din fumellia Cotiyiani. Ca mulţî alţî Armâni, emigră s'nâs tu vluyisita Americă la 1915. Aproape bana tută şi-u bână la New York. Fu membru activ a bisearicăllei române ''Sf. Dumitru '' di New York şi a societăjllei macedo-române 'Fărşărotul''. Fu mulţî ani di-arândul secretar-general a societatilliei ş'tră lucrul cari bâgă tră organizarea şi înaintarea a llei, în seara di 27 Noemvrie 1977, în cadrul a unui banchet, societatea 'Fărşărotul'' îlli dedică unâ placă în memorie.

Inmormântarea avu loc tu 12 Octomvrie. Serviciul înmormântărillei fu oficiat di Păr. Protopop Florian Gâldău, parohlu bisearicăllei ortodoxe române 'Sf.Dumitru'' di New York. Llirtatlu alâsă după nâs îndurirata mulleare Alexandra, născută Profenza, fostă învăţătoare română în Macedonia si originară din Avdela, Pind, doi cilimeañi, Nicholas Jr. şi Linda di New York. şi doauă surări, d-na Anastasia Raşta di Woonsocket, R.I., şi d-na Lucia Hrista di Bridgeport, Conn.Dumnidzău s'lu lliartă.

* Veara tricută viñră tu-Americă di Veria, Macedonia (griţească), d-şoarile Ileana şi Kathi, oaspite la fratile a lor Tachi Ceamitru şi la cumnata a lor Luiza di Woonsocket, R.I.

Cu ocazia aestă vizitară ma multe muşiteţ din regiunea New England, ca coasta Atlantică şi avdzîţlli Munţî Alghi (White Mountains) din statlu New Hampshire. S'turnară tu patria lor multu mulţumite.

V.P. AVDILLATLU

POŞTA NOASTRA

Sava Gârleanu-Suedia: Fiţi binevenit că de mult eraţi aşteptat. Vă rugăm să ne trimiteţi în continuare.

Ahillea Lazarov-Grecia: Mulţumiri. Multă harauă nă feaţiş. Va s'căftăm un armân cari ştiă ghini gârţeaşti s'facă recenzia. Nu nă armasi dicât suflitul şi scrisul. Cu aiste lipseaşti s'alipităm. Ambăreaţă!

Ing. M. Fazi - Italia: Ai 'ndriptati! Tuţ fărşăroţilli dzăc RÁMÂN. S'tu hoara mea, Beala di disupră, când s'alinau cupiili tu munti, dzăţeau: viniră rămăñilli. Ti putem s'făţem? Di la Tinţari, Vlahi, Cuţo-vlahi, Macedoneni, Macedo-români, Cobani s'cai ştiă căti alti numi, lipseasti s'chindurim la unâ numă ca s'nă cănoască lumea. Di la Weigand, Atanase Hâciu, Tache Papahagi, C. Papanace (Mica Antologie Aromânească), Pheiphus, la Antologiili al H. Cândroveanu, aistă armasi numa latiñilur dit Peninsula Balcanică. Aştiptăm şi alti hăbări di la voi.

Asociatia Armâñilor - R.F.G.: S'băneadza Armânamea şi Ambareaţă! Curajlu a vostru lipseaşti s'hibă înviţari ti tut armâñilli. Voi nu agărşit că: ''. . chirire-aşteapta un popor / Când dulţea-lli limbă cheare''! Pitriţeţ/ma multi hăbări di la voi ca s'putem s'li scrim ti tuţ armâñilli.

NOTĂ

* Pagina 'FARA ARMANEASCA'', apare sub îngrijirea colaboratorului nostru, ZAHU PANA. Pentru apariţia la timp a materialelor în legătură cu problemele aromâne (macedo-române) şi ale tuturor românilor din Peninsula Balcanică, toţi cei interesaţi sunt rugaţi ca pe viitor să trimită materialul direct la adresa : Zahu Pană, 31-35, 89-th Str. Jackson Heights, New York, N.Y. 11369, U.S.A.

RECTIFICARE

* In numărul '' 24 '' pe luna Aprilie a Cuvântului Românesc a apărut o gravă eroare tipografică : Poezia ''UN CANTIC'' este scrisă de Constantin Belimace şi nu de subsemnatul cum greşit a apărut.

Z.P.

ÎNMORMÂNTAREA SCRIITORILOR

Toader BRANEA

Acum un an, în seara zilei de 4 Martie 1977, curentul “surselor luminoase” ale viitorului României a fost întrerupt pentru câteva ore de un violent cutremur de pământ. Seful statului respectiv, însoţit de respectiva lui “papuașă”, era plecat într’o pirogă aeriană, burdușită cu cioburi marxiste ca să scoată ceva materii prime dela neamurile lor exotice și revoluţionare. Nu mult înainte de plecare, amintita papuașă, desfiinţase centrul seismologic dela Măgurele, aproape de București, pe motivul că nu se pot cheltui bani pentru niste cutremure care nu există în România, de când ţara a fost definitiv pusă la punct de socialism. Dacă centrul ar fi existat la cutremur, ar fi înregistrat cutremurul la cea mai înaltă gradaţie a scării Richter, dar cum nu mai exista institutul să măsoare scara, oamenii au înlocuit scara Richter cu “scara măgarului”.

Primele gânduri care-au venit oamenilor în bezna înfricoșată care s’a întins peste ţară, au fost de două feluri, unele populare și altele reacţionare, deci poporul a zis că însfârșit a venit si mult așteptatul sfârșit al lumii, iar reacţionarii că ar fi un bombardament sovietic, pentrucă numai reacţionarii pot să aștepte așa lucruri rele dela nașul din Răsărit. Toata lumea a văzut însă moartea cu ochii, și mai multe mii de norocoși chiar au și pus mâna pe ea. Timp de cel puţin cinci ore populaţia a fost lăsată în vid, nimeni nu a suflat o vorbă din partea stăpânirii, nimeni nu a luat nicio măsură, nimeni nu îndrăznea nimic, pentrucă șeful era plecat și vai de capul cui și-ar fi luat vreo răspundere în lipsa șefului și a nevestii lui, de care nimeni nu putea să stie ce reacţii va avea când va auzi că a fost un cutremur, după ce ea decisese că în ţara socialistă nu va mai fi niciun cutremur.

Totuși după cele cel puţin cinci ore de vid absolut în bezna lăsată de cutremur, s’a dat un comunicat prin care oamenii au aflat că a fost un cutremur, adică “un simplu fapt natural”, și au fost puse în mișcare toate buldozerele, care odată cu dărâmăturile ridicau clae peste grămadă și corpurile omenesti ce agonizau printre ele. Așa e umanismul nostru socialist, trece peste orice-i stă în cale, ca buldozerele peste dărâmături. După sumarul comunicat, populaţia României a rămas la discreţia postului de radio “București 4”, cu alte cuvinte “Europa liberă”, numită și “Radio Sanţ” mai ales de oamenii dela ţară care bârfesc șezând pe marginea șanţului de lângă drum.

In timpul celor 80 de secunde cât a durat cutremurul, Românii și-au făcut primul proces de conștiinţă. Si așa s’au întrebat: “oare ce vrea Dumnezeu dela noi? Să ne iubească El într’atâta încât să-și piardă timpul cu certarea noastră, când noi tocmai bine credeam că ne-a uitat? Dar nu era adevărat, Dumnezeu nu-i uitase pe Români. El Atotputernicul Si-a dat seama că făcuse o greșală de calcul. Cu toate că era întuneric, a dat puţin deoparte preșul de nori de sub picioare, s’a uitat în jos către pământ și îndată Si-a zis desamăgit: “fie-ţi numele de ocară, iar nu te-am prins acasă!” Si de astă dată diavolul își vârâse coada ca să încurce socotelile Domnului. Dar în marea Lui înţelepciune, Domnul Dumnezeu, știind că nu era aceasta nici prima nici a doua greșală dela facerea lumii, S’a mângâiat șoptindu-Si în barbă: “Eu sunt doar bietul Dumnezeu cel deadevărat, dar cel care niciodată nu greșește este numai Dumitru Popescu”. Acela în loc să se spele măcar ca Pilat, pe mâini, s’a spălat pe picioare, a băut un pahar de lapte să doarmă bine și-a adormit. Seful lui, al Dumnezeului care nu greșește niciodată, s’a întors abia a doua zi, și s’a luat cu mâinile de păr, în timp ce Dumitru Popescu dormea dus, probabil visând cum are să dreagă dezastrul la gazetă. Dar Seful era Seful, mai tare ca toţi Dumnezeii, de pe aici sau de mai sus. Imediat Seful s’a pus în două picioare, și a început să dea în dreapta și stânga, cum se spune cu vorbe atât de palide, “sfaturi preţioase”. Când și-a văzut pe teren Omul, turma de supusi a început să geamă și să behăe de fericire, crezând că de data acesta Omul o va lăsa mai moale și va mai îndrepta ceva din greșelile care încovoae nenorocita turmă. Dar ţi-ai găsit! Seful a început să dea ordine, și așa s’au mai adăugat sute de victime la cele din momentul cutremurului, a început să amenințe pe “responsabili”, și i-a venit si ideea luminosă, idea genială care numai dela el putea să vină: să fie ajutaţi sinistraţii! Probabil aștepta să cadă din cer iarăși ploaia de felurite devize și materiale din 1970, când cu primele inundaţii, dar “proștii” din Occident văzuseră pungășiile făcute de partid cu ajutoarele de atunci, și mai văzuseră si incapacitatea “socialistă” de-a preveni inundaţiile, cu prilejul noilor inundaţii din 1975, mai catastrofale ca acelea din 1970. Ce să-i faci, dacă geniul Sefului-Omul nu are limite, “prostia” bogătanilor din “Occidentul putred” mai are și ea marginile ei. Dar cu toate acestea, inimi bune, au mai scos ceva și la acel cutremur; în schimb Sovietele au dat probă de dârzenie, n’au scos nicio copeică. In cursul istoriei reacţiile popoarelor se mai schimbă. Așa, de pildă, Grecii din antichitate își lapidau ori își ostracizau conducătorii care atrăgeau mânia zeilor. Românii în schimb s’au civilizat: își televizează aducătorii de pacoste. La rândul lor aceștia au noroc, pentrucă datorită firii omenoase a majorităţii Românilor (de care de altfel abuzează periodic diverși ticăloși), când se întâmplă catastrofe cum au fost înecurile sau cutremurele, nu se petrec alte jafuri decât acelea făcute de ţigani și borfași.

Dar cutremurul de anul trecut nu a zguduit doar pământul, ci a zguduit și conștiinţa unei “majorităţi tăcute”, de care nu se ţine seama, dar care poate că într’o zi își va spune cuvântul hotărâtor. De aceea, dincolo de glumă, se poate spune că Dumnezeu, prin acel cutremur, a dat un semn poporului român. Rezultatul ar fi un fel de radiografie pe verticală a societăţii românești, sau mai bine spus a ceea ce este societate în conștiinţa oamenilor în comparaţie cu mizeria adusă de comunism. Dar în afară de conștiinţă s’a mai petrecut și un fel de desvăluire materială, și s’a văzut prin descoperirea subită a unor depozite de pașapoarte false, de aur, bijuterii, valută, că paralel cu viaţa oficială mai există și o viaţă de jaf a unor “legaliști” care se protejează reciproc.

Filosofia materialistă la guvern a interpretat prost semnul dat de Dumnezeu prin cutremurul din 1977. Dumnezeu, care nu este materialist-idealist ca rușinoasa caricatură Dumitru Popescu, poreclit de oamenii necăjiţi în bătae de joc “Dumnezeu”, le-a dat materialiștilor un avertisment, care “materialist” exprimat ar fi așa: nu întindenţi coarda prea mult că se rupe. De fapt a fost al treilea avertisment, ca în Vechiul Testament, dat între 1970 și 1977, deci mai puţin de un deceniu. Materialiștii la putere au interpretat aceste semne exact pe dos, trăgând falsa concluzie că Românii nu suportă doar cuţitul până la os, dar chiar trecerea cuţitului prin os. Așa că în loc se vadă ce pot face mai bine pentru un popor care a îndurat atâta, au interpretat acel al treilea semn tragic drept un nou prilej de a strânge și mai tare șurubul. Astfel au dublat munca oamenilor, au dublat chiriile tocmai când oamenilor le crapă mai mult buza după locuinţe, au început să ia din salariile de mizerie ca să “ajute pe sinistraţi”. Deși cutremurul aruncase economia României cu zece ani în urmă, nerușinarea sadică a mers atâta de departe încât s’a afirmat că “planurile de producţie nu vor fi micsorate, ci chiar depășite”. Întrebarea e: de unde să se scoată atâta sânge și sudoare?

Acum, la un an după cutremur, văzând că nimic nu mai merge, Seful-Om, singurul om între boii și oile republicei dacă ar fi să credem scrisele presei, vrea să descentralizeze și să desbirocratizeze, după treizeci de ani de “centralism democratic” și birocraţie. Așa ceva nu ar fi posibil decât prin demisia regimului, care trăește numai din centralism planificator și partinici de profesie, dar Seful-Om care nu mai este de nimeni luat în serios, începe să-și caute un alibi, și să dea vina pe alţii, adică pe “centraliști și birocraţi”, ceea el, El, providenţialul, genialul, Seful-Omul, nu a fost niciodată, decât numai de când este comunist.

Dacă azi, după un an e una, în primul moment, după cutremur, era alta. Dacă azi o scaldă cu reforme care nu se fac decât în presa lui Popescu zis Dumnezeu, acum un an, partinicii turbaţi, aveau nesimţirea să spună că “natura” nu făcuse altceva decât să “lichideze ultimele rămășiţe ale burgheziei”. Aceste rămășiţe erau un mare număr de intelectuali, printre care si spuma inginerilor de elită dela centrul de cibernetică dela Gara de Nord, pulverizat de cutremur, iar nouă dintre acești intelectuali erau scriitori, unii ca Ivasiuc sau Veronica Pormubacu și soţul ei, partinici absoluţi. Dar dintre acești scriitori, cel puţin unul, Anatol Bakonski, devenise în ultimul timp un adevărat exponent al conștiinţei naţionale, manifestându-se, bine înţeles, atâta cât era posibil într’o ţară în care lumea spune că sunt “mai multi agenţi ai siguranţei decât cetăţeni”. Venit dela dracul, cutremurul era normal să-l ucidă pe Bakonski și chiar să ajute regimul în chestiunea care devenea tot mai spinoasă, a scriitorimii, care vom vedea la urmă că și-a primit răsplata ei în eternitate. Dar mai întâi li s’a luat scriitorilor sediul “Uniunii” dela Șoseaua Kiseleff, pe motivul că ar fi devenit insalubru prin cutremur, ceea ce nu era deloc adevărat.

La vreo săptămână după cutremur, scriitorii victime ale cutremurului au fost înmormântaţi, însă nu în București, ci la Mogoșoaia. Cum era mai la o parte, înmormântarea s’a făcut cu preoţi, pentrucă Domnii scriitori tocmai protestaseră vehement în urma distrugerii fără niciun motiv a bisericii istorice “Biserica Enei”, rămasă intactă la cutremur. In ciuda preoţilor a fost prezentă însă și oficialitatea, care atunci când se dă ordin suportă chiar prezenţa unor preoţi (e drept totul face cam ca “dracul cu tămâia”). Primul și ultimul discurs oficial a fost al tovarășului Traian Iancu, manager al fondurilor Uniunii, și care a început așa: “Intristată adunare, stimaţi scriitori îndoliaţi, inaugurăm azi prin morţii de faţă, parcela scriitoricească din cimitirul Străulesti II, pe care Partidul și Statul nostru a pus-o la dispoziţia scriitorilor”.

Trebue să recunosc că unii “mai ai dracu” ca “Românii socialiști” nu există nicăeri în lume, și nici chiar în cea mai bogată ţară din Lumea Noua, în așa de originalele State Unite, generozitatea nu a fost împinsă până la pleașca unei “parcele pentru scriitori morţi”. La mai mare Nene Iancule, și gratis ne gratis, îţi urez să ai parte cât mai târziu de “parcelă”.

Toader BRANEA

BRAZDĂ

Brazdă cu parfumul aspru, fumegând ochii zării
Somnoroși privesc pe dealuri unduirile cărării...
Brazde rânduri duoă rânduri, par armate’n prag de luptă,
Boii costelivi în frunte și ţărani cu faţa suptă.

Se răstozrnă brazdă nouă de plugari sau de tractoare
Grâu să crească, să se strângă pâine. Pentru cine oare?
Si plăvanii și tractorul și-au pierdut de mult stăpânii
Iar ţăranii’n școală nouă mai să uite gustul pâinii.

Si-au oprit plăvanii pasul, s’a oprit cu ei ţăranul. . .
Dece brazdă azi nu poţi să-i hrănești cât ţine anul?
Ce blestem îi poartă’n viaţă numai cu învăţăminte,
Alungaţi din sat, biserici și-a strămoșilor morminte?

Ce blestem desgroapă morţii și îngroapă astăzi viii
Si-a lăsat nebuni să poarte peste tot ura mâniii?
Ce blestem îţi fură rodul din câmp sau gospodărie
Si ţi-a alungat stăpânii, pe-un Ion și pe-o Mărie?

Neagră brazdă ce străbunii peste veacuri te purtară
La ce bun trudești de roade să le împlinești în vară?
Te ridică în urgie, cioclu fii, și cu bălanii
Dură groapă să încapă toţi vânduţii și dișmanii!

S.G. THEODORU

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

VINE CONVENȚIA UNIUNII ȘI LIGII

Liste de candidați, contra candidați, întreruperi, punct de ordine, punct de informație, și alte multe puncte, puncte.....

Unii vor întreba pe d-l Coman despre ce a scris și pe redactorul Lucaci despre ce n'a acris, în ziarul "America".

Se fac planuri, promisiuni și totul o să fie tare bine! Se alege președintele, se inițiază comisii și după aceea....somn usor.

Singura mângâiere a opoziției este că un președinte, conform legii, nu poate fi ales decât de două termene a doi ani. Si aici este buba cea mare!

Președintele ales, înprimii doi ani, se interesează cum să fie reales, iar în ultimii doi ani, puțin îi mai pasă de Uniune și Ligă. El știe că nu mai poate rămâne la conducere..."după mine potopul" cum a spus unul din Ludovicii Franței, ori povestea măgarului: "Mâine e frate-meu stăpân, îți va da ovăz și fân..."

O modificare a legii ce ar apăra U. și L. de vânătorii de titluri și ar încuraja pe cei harnici (și avem de unde alege) cred că ar fi necesară.

Președintele care înprimii doi ani n'a reușit să mărească numărul membrilor măcar cu 1 %, să nu mai poată fi reales; iar dacă un președinte, după patru ani de conducere, a mărit numărul membrilor să poată fi reales.

Este un simplu principiu de selectare al conducătorilor care ar asigura continuitatea Uniunii și Ligii.

"MITICĂ BANCIU AWARD"

Poetul popular româno-american Mitică Banciu și-a făcut debutul la ziarul "America". Era prin anul 1946. Poeziile, la început crude, s'au șlefuit cu timpul. Ce mi-a plăcut în poezia lui a fost sentimentul românesc și humorul.

Mitică a apărut în viața culturală de aici la timpul oportun și a înlocuit un alt poet popular, Nick Beldeanu. Nick scria versuri cu mireasmă de Coșbuc, (era mai în vârstă decât Mitică) și se lupta cu latifundiarii maghiari, "ciocoii" români, etc. Era favoritul ziarului de stânga "Românul American".

Mitică Banciu, în schimb, vedea realitatea și se lupta cu dușmanul actual al neamului și al credinței: comunismul. El și-a creiat mai târziu o popularitate locală datorită orei de radio din Detroit.

L-am întâlnit ultima oară la un banchet. Am vorbit de tinerețe, de primele lui poezii, și multe altele.

- Ghiță, mi-a spus el, trebuie să recunosc că a fost ziarul "America" care m'a încurajat întotdeauna!

Nu mă interesează cine decide și pe ce baze de "merit cultural" s'au dat sau se vor da în viitor "MITICA BANCIU AWARD", dar pentru a scrie o istorie adevărată nu trebuie uitat ziarul "America" care l-a "încurajat întotdeauna".

UN SEMN BUN

Toate au fost plănuite acum 50 de ani!

Cornelia și Ted Miclău și-au ales data cununiei în săptămâna când preotul predică în biserică despre "iubirea aproapelui".

Ei n'au uitat această predică, au practicat-o și continuă s'o predice.

Azi, după o jumătate de veac, toți cei ce le-au fost "aproapele" s'au întrunit să-l felicite.

A fost o serbare la Cleveland, organizată de cei trei copii ai lor, unde au participat mai mulți tineri și mai puțini bătrâni, și a fost o serbare în Miami, Fla., unde au participat mai mulți bătrâni și mai puțini tineri.

Notez aniversarea familiei Miclău și pentru un alt motiv ce cred că va avea urmări bune pentru grupul românesc de aici:

In hala bisericii "Sf. Treime" au petrecut împreună membrii și preoții dela cele două biserici ortodoxe (Una de sub jurisdicția Episc. Valerian, cealaltă independentă).

Credincioșii care se credeau că-s împărțiți în două tabere, au aflat că există o singură tabără:

Tabăra celor care cred în Dumnezeu, omenie, și iubirea aproapelui!

La masă a luat parte și Episcopul Valerian care a adus omagii familiei Miclău și a răspuns unor întrebări puse de credincioși.

UNDE AU DISPĂRUT FRAȚII CATOLICI?

Citim în Calendarul America din anul 1977: "Regulele calendaristice ale Bisericii Catolice" referindu-se la frații din întreaga lume: cei din țară; cei strânși în jurul misiunilor din Italia, Franța, Austria, Germania, etc.

Dar în Calendarul pe anul 1978 (care se poate expedia în țară) citim: "Calendaristica Bisericii Catolice Române din Statele Unite" (p.16)

Această afirmație oferă un argument foarte puternic pentru a sabota tratativele ce se duc de către d-l John Coman și păr. M. Teodorici în legătură cu reînființarea Bisericii Unite din România.

"De ce să dau voie -ar putea, pe bună dreptate, să răspundă Niculiță Ceaușescu- să se redeschidă bisericile unite din România, când voi singuri afirmați căci credincioșii ei se găsesc doar în Statele Unite?"

* A VI-a sesiune a celei de a VII-a legislaturi a Marii Adunări Naționale, într'o jumătate de zi a discutat, adânc analizat, aplaudat, aprobat și votat cu unanimitate 7 legi noi.......

Noua lege a pensiilor a fost reajustată: minimum anilor de muncă a fost ridicat dela 20 (femei) și 25 (bărbați) la, respectiv, 25-30, reducând-se astfel coeficientul de spor cu 5 ani. Deasemenea coeficientul se socotește acuma la leafa netă și nu brută ca înainte....

Dela 60-62 de ani, la cerere, poți ieși la pensie. Dela 52-65 poți rămâne în serviciu numai cu aprobarea întreprinderii unde lucrezi. Dela 65 de ani toți sunt pensionați (inclusiv doctorii). Singura excepție o constituie membrii din Corpul Didactic angajați la "Cercetare și proecte cu teme precise" aprobate de guvern.

* Leafa unui medic primar este de 2900 lei lunar..pantofi de damă 250-300 lei perechea...Un apartamet cu 2 dormitoare și sufragerie costă între 135-150.000 lei.. O rochie de vară, simplă costă 120 de lei..In general un om depune 208 ore de muncă pe lună, primind un salariu mediu de 1500 lei lunar. Pentru aproape 4 ore de muncă un om cumpără 1 Kg. de brânză și 5 ore nu-i ajung să-și cumpere un kilogram de carne (40 lei). Pentru un televizor, mașină de spălat, etc.,trebuie să cheltui leafa a 2-4 luni de zile. Pentru o casă 8-10 ani, iar pentru un automobil (Dacia 70.000 lei), aproape 2-3 ani de muncă. Cumpărarea unui automobil în România este egal cu efortul ce-l depune un american ca să-și cumpere o casă. Un galon de benzină costă cam $ 1.50 (4.25 lei litru).. iar o pereche de "pantyhouse" 35-40 de lei.

* Cei care au fost în țară în 1976 și 1977 fac comparația: In 1977 situația este și mai rea...Abuzul cu două prețuri continuă (unul pentru străini, altul pentru români).

Dacă vrei să schimbi la întoarcere leii necheltuiți, în loc de dolari capeți sfaturi: "Dă-i la cineva"....

* Lumea a început să se teamă de a vorbi cu străinii. Prietenii care te opreau pe stradă, acuma nu-s acasă nici măcar când bați la ușă..

Ce ne spun vizitatorii

* Deși Niculiță și-a împlinit cei 60 de ani, ziarele mai publică și acuma telegramele de felicitări, în schimb, cu ocazia Unirii Principatelor (24 Ianuarie) s'a vorbit la televizor (Canalul 2) doar 20 de minute!

* Un frigider rusesc costă 6700 de lei; cel românesc 5400 de lei (și nu dintre cele mari cum suntem noi obișnuiți aici). Un televizor alb și negru costă 2500 de lei...

* Pentru a-și putea câștiga o existență minimă, țăranii sunt siliți să muncească la colhoz și la construcții atunci când au zile libere.

* Leafa unei femei de serviciu este de 1200 lei pe lună...pătlăgelele roșii iarna costă 20 de lei Kg., lămâi-12 lei.

Lefurile sunt calculate ca omului să-i ajungă doar de mâncare: pâinea, 2 lei; untdelemnul, 14 lei; zahărul, 11 lei; ouăle: vara 90 de bani, iarna 1.50 bucata.

CRONICA TIMPULUI

3 APRILIE

O MISIUNE REGRETABILĂ

Asociația pentru Promovarea Humorului în Afacerile Internaționale (APHIA), cu sediul la Paris, nu face decât să-l citeze pe Tudor Mușatescu atunci când își ia drept motto truismul că "humorul trebuie luat în serios".

Dar meritul de a atrage atenția asupra unei anumite specii a humorului negru, caracteristică epocii atomico-spațiale, este incontestabil.

Ultimul câștigător al marelui premiu al asociației este d. J. Kenneth Galbraith, profesor la Harvard și diplomat, autorul "Planului North Dakota". In acest plan d. Galbraith oferă un remediu miraculos, un fel de panaceu universal pentru rezolvarea problemelor internaționale prin reducerea tuturor statelor lumii la dimensiunile statului North Dakota.

In discursul de recepție proaspătul laureat a afirmat că în ultimul timp nu s'a creeat în domeniul humorului nimic care să fie măcar pe jumătate atât de hazliu ca evenimentele din viața internațională.

Marea nedreptățită a acestui concurs este însă, după părerea tuturor specialiștilor, Comisia pentru decernarea Premiului Nobel care a făcut cea mai bună glumă politică a secolului, acordând Premiul Nobel pentru Pace lui Henry Kissinger și lui Le Duc Tho.

(După cum se știe, primul, dând dovadă de un remarcabil simț al humorului, a acceptat premiul, în timp ce comunistul vietnamez a refuzat).

6 APRILIE

VOX POPULI

Potrivit declarațiilor lui Nikolai Gluskov, președintele Comitetului de Stat al Prețurilor din URSS, mii de proprietari de autoturisme sovietici s'au plâns că prețul pe care îl plătesc pe benzină este prea mic, în comparație cu cel din țările capitaliste.

In consecință guvernul sovietic care este foarte receptiv la doleanțele oamenilor muncii, a dublat imediat prețul.

Mândria conducătorilor auto sovietici a fost satisfăcută.

Căci fiecare țară civilizată își are criza sa de combustibil.

Germania are criza sa, Japonia are criza sa, Franța are criza sa, chiar și America își are criza sa de combustibil.

Până când să n'avem și noi criza noastră?

In plus, anticipând și alte plângeri similare care se așteptau să sosească în special din RSS Armenia, Azerbaidjan, Turkmenistan, Tadjikistan, Uzbekistan, Kazakstan și Kirghizistan, guvernul sovietic a quadruplat și prețul la cafea ($12.73 lb).

10 APRILIE

ULTIMA CURSĂ

Mârțoaga comunistă franceză, încălecată de Georges Marchais, a sosit abea pe locul 4, adică ultima.

Injecțiile de revitalizare cu ser eurocomunist administrate înainte de cursă și pintenii promisiunilor electorale, acționați cu disperare de jokeu, s'au dovedit inutile. Mârțoaga a capotat chiar la potou.

Marchais a subestimat inteligența alegătorului francez.

Promisiunea demagogică de a ridica salariile cu 30% ar fi fost desigur ținută. Aceasta, împreună cu naționalizarea a peste 1000 mari întreprinderi, ar fi dat lovitura de grație economiei franceze, adică exact ce doreau comuniștii. O anarhie economică gen Chile'72 ar fi fost climatul ideal pentru lichidarea tuturor adversarilor politici și demolarea tuturor instituțiilor democratice franceze.

Dar grațiile bătrânei curtezane și fardul strident al pluralismului democratic nu mai înșeală astăzi pe nimeni, în afară de acei "imbecili folositori" de care vorbea Lenin și din care câțiva se mai găsesc și pe malurile Senei.

p. conf. B Vlad ANGELESCU

In ceasul în care ne vom întoarce, aceia dintre noi care se vor întoarce în pământul care a fost întinat prin înalta trădare a unora dintre ai noștri, înainte de orice, să spălăm urmele rușinii.

TAKE IONESCU

CULMEA RIDICOLULUI

Miron BUTARIU

In numerose rânduri dictatorul roșu al României, soția sa, membrii familiei sale și oamenii din jurul său, s'au pus în situații așa de ridicole, încât au uimit lumea. Uneori aceste situații ridicole au fost relatate și de presa străină; pentrucă în țară ele fac mai ales subiectul anecdotelor, care circulă peste tot locul.

Situațiile ridicole se nasc, pentrucă asemenea oameni, sunt lipsiți de sensibilitatea oamenilor normali; umflați peste măsura persoanei lor, ei reacționează duși de instincte; nu știu să se rețină și să reacționeze numai dupăce au drămuit -sau poate mai bine zis rumegat- mâncarea ce li se vâră pe gât; isbucnesc creind situațiile ridicole, făcând-se de râsul lumii.

In atare situație s'a pus dictatorul roșu al României, la începutul lunii Aprilie, cu ocazia vizitei sale la Casa Albă din Washington, D.C.

La sosirea sa potrivit obiceiului muzica militară americană în loc să cânte " Imnul nou al Republicei Socialiste România ", intrat în vigoare în Decembrie anul trecut, a cântat " Imnul vechi al Republicei", care nu mai era în vigoare. Dictatorul roșu în loc să înghită gălușca, pentrucă gafa făcută de muzica militară nu fusese observată decât de el și poate soața sa, a protestat. Acest protest a transformat micul incident diplomatic, într'o știre senzațională, relatată de presă, radio și televiziunea americană.

Dar, colac peste pupăză, împins de insistențele lui Ceausescu și de supărarea sa arătându-și onoarea feștelită, la banchetul oficial din seara zilei de 12 Aprilie, Președintele Carter, cu zâmbetul de fină ironie, a explicat că " Președintele Ceaușescu s'a bucurat de deosebite onoruri, necunoscute încă în istoria Americei, pentrucă astăzi dimineață i s'a cântat imnul vechi și astă seară s'a cântat imnul corect". Muzica a cântat "Tricolorul" vechiul cântec patriotic românesc compus de Ciprian Porumbescu în anul 1880.

Cum era de așteptat comentariile luând în derâdere această întâmplare, au subliniat situația ridicolă în care s'au pus oaspeții.

" Imnul Național Român Huo" scrie "Herald Examiner", "Imn Greșit Salută pe Președintele Român" scrie "Los Angeles Times"; ziarele arată apoi că versurile noului imn au fost scrise ca să reflecteze desvoltarea societății românești".

Noul Imn de Stat, cum anunță comunicatul oficial are textul adaptat, iar gurile rele din țară, spun că "adaptarea" se datorește chiar tovului Ceauș. Căci numai el a fost in stare să săvârșească acest mișelesc sacrilegiu.

Dar, soarta i-a jucat o festă. Culmea ridicolului în care s'a pus Ceaușescu la Washington, a făcut ca toată lumea să ia cunoștință de adevărata față a dictaturei comuniste; care pentru motive de propagandă, siluește compoziția lui Porumbescu, al unui cântec patriotic tradițional, cu un text mutilat și schimonosit.

Mai mult ca sigur, că în țară, lumea va fi silită să cânte textul "adaptat"; dar inimile lor, vor svâcni sentimente de mândrie și înălțare de altă dată și gândul pentru scăparea poporului român din subjugarea comunistă de astăzi.

Miron BUTARIU

ALTE GAFE ALE LUI CEAUȘESCU

* O altă gafă pe care Ceaușu a mai făcut-o, a fost când la ironia tipică lui Carter, care a declarat : "că opiniile sale coincid cu ale lui Ceaușescu, cu privire la drepturile civile". Ceaușescu în răspunsul dat a replicat: " că....desigur, opiniile noastre coincid".. dar ele diferă "pe ici pe colo" (și anume în părțile esențiale). Președintele Carter s'a declarat convins ...de justețea opiniei pe care și-o făcuse despre Ceaușescu...înainte de a-l cunoaște.

* Cu ocazia vizitei sale la New Orleans, Ceaușescu a provocat un nou incident rușinos. Oficialitățile orașului l-au primit cu flori, fanfară militară, onoare și respect. In cinstea sa, primarul orașului a oferit o recepție la care au participat multe personalități. Inaintea dineului oficial, un pastor a rostit însă o rugăciune. Cu această ocazie Nicolae și Elena Ceaușescu s'au ridicat dela masă și au părăsit sala, revenind după terminarea rugăciunii. Deși majoritatea oaspeților au fost șocați, bunul simț i-a făcut pe americani să nu comenteze grosolănia șefului partidului comunist din România.

Presa din Louisiana a menționat însă în coloanele sale neplăcutul incident. Ceaușescu repeta astfel atitudinea din Venezuela. Oamenii încep să-și dea din ce în ce mai mult seama că nu mai este vorba de un simplu act de ateism, ci suntem în fața unei atitudini satanice -ultima expresie a comunismului-.

* Cu ocazia vizitei lui Ceaușescu în Statele Unite, ambasada reseristă din Washington a dat o recepție pentru Românii nemâncați din America și Canada, oportuniști, curioși infantili și agenți de toate soiurile și pentru toate agențiile.

Cei peste 200 de indivizi participanți la recepția de Joi 13 Aprilie, au fost serviți cu gustări, țuică, vin și sampanie.

Cuvântările de periere la adresa șefului roșu, le-au ținut, între alții, Barbu Niculescu (de profesie pește și afacerist), Eugen Caraghiaur din Montreal, John Coman, rușinosul președinte al Uniunii și Ligii Societăților Româno-Americane, și alții. Au rostit deasemeni discursuri patriotarde caragelești fețele bisericești dar fără credință în Dumnezeu, ale bisericii misionare de sub Victorin. S'au grăbit netoții să-l laude pe dictatorul poporului nostru, bătându-i temenele în odăjdiile lor religioase.

Ne întrebăm cum de nu a părăsit Ceaușescu ambasada reseristă când au luat cuvântul acești pseudopreoți. Răspunsul ni se pare clar. Ori aceștia nu cred în Dumnezeu, de vreme ce îl pot lăuda pe Ceaușescu, ori totul a fost un nou act de propagandă.

DIVERSE

• Cancelarul Germaniei Occidentale Helmuth Schmidt a făcut în Ianuarie, o vizită de o zi la București.

După plecarea sa, agenția de știri Reuter a anunțat că România a căzut de acord să permită emigrarea "suplimentară" în Germania Federală a încă 50 de mii de etnici Germani în cursul următorilor 5 ani. Nimeni nu știe însă ce înseamnă "emigrare suplimentară," nefiind vorba de un acord, ci doar de o declarație de intenții. Acum doi ani, România a permis emigrarea în Germania Occidentală a unui număr de aproximativ 3-4 mii de etnici Germani. Anul trecut, s'a permis emigrarea la aproximativ 10-11 mii de Sași și Svabi. Cancelarul Germaniei Occidentale a promis sporirea creditelor acordate României, dela 300 milioane mărci la un miliard mărci (aproximativ 500 milioane dolari Americani). Germania de Vest a promis totodată să finanțeze unele întreprinderi industriale Românești sau mixte Româno-Germane. Rămâne să vedem despre ce este vorba.

• Toate încercările de a obține cetățenia americană, pentru vedeta de tenis cehoslovacă, Martina Navratilova, care, aflându-se, acum câțiva ani, în Statele Unite, a refuzat de a se mai întoarce în țara ei de baștină, au fost respinse de către Camera Deputaților, pentru a introduce special pentru ea, o lege nouă, absolvind-o de termenul de cinci ani de reședință în Statele Unite. Ca atare, tenismena cehoslovacă Martina Navratilova, care s'a refugiat în Statele Unite, va trebui să aștepte, pentru primirea cetățeniei americane, până în anul 1980.

• Cu ocazia primului său Congres național, de după războiul civil ce a avut loc în Spania, între anii 1936-1939, terminându-se cu victoria forțelor naționaliste ale Generalului Francisco Franco, decedat în anul 1975, Partidul Comunist Spaniol, de sub conducerea celui mai înfocat propagator al "Euro-Comunismului", Santiago Carrillo, a votat, cu 968 de voturi ale delegaților la acest Congres și 248 voturi contra, plus 40 abțineri, de a elimina cuvântul "leninist" din statutele partidului.

După anunțarea votării, în cuvântarea ce a rostit, Secretarul General al Partidului Comunist spaniol, Santiago Carrillo, a spus că, conceptele lui Lenin, fondatorul comunismului sovietic, nu mai corespund situației istorice de astăzi.

Reprezentantul oficial al ziarului oficial al partidului comunist rusesc, PRAVDA, Victor Affanasiev, a declarat ziariștilor din lumea liberă, următoarele: "Nu ne putem bucura că partidul comunist spaniol abandonează leninismul", adăogând că: "Ne-a surprins criticismul ce ne-a fost adus, căci, în cadrul partidului nostru, tradițional, nu pot avea loc asemenea controverse interne".

Cu alte cuvinte, simplu ca "bună dimineața". Tu, să taci, căci eu am ultimul cuvânt de spus.

Iată, însă, că nu mai este așa.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

• Sub Gheorghiu-Dej, România a fost condusă cea mai mare perioadă de timp, de trei consilieri sovietici care nu ocupau nici o funcție oficială în țara noastră. Cei trei consilieri erau Goldschmidt, Donadt și Vogel, principalele lor atribuții fiind să controleze legăturile externe ale României, ministerul de interne, și respectiv finanțele țării. Cine supraveghează oare România la ora actuală din partea Moscovei?

• Pe data de 29 Martie a.c. la ora 8.00 dimineața, au început la București lucrările "Primei Conferințe pe Țară a președinților Consiliilor Populare". Conferința a fost inițiată de "tovul șef" pentru a îndemna pe "primarii comunelor", orașelor și municipiilor, să ducă la îndeplinire" sarcinele imposibile ale programului "adoptat cu ocazia congresului al XI-lea și al conferinței naționale a partidului comunist din r.s.r."

Conferința va ține 3 zile și vor lua parte peste 3200 de participanți. Scopul acestei conferințe este după cum spune șeful, de " a atrage masele largi de cetățeni...în educarea politică ideologică". (Parcă această spălare la creier, a indivizilor ar rezolva problemele economice prin care trece regimul "roșu" dela București ?).

Lucrările au fost deschise de tovul Manea Mănescu, prim ministrul guvernului, care natural a adresat un cald salut "celui mai iubit și stimat fiu al națiunii socialiste" (bine că nu a spus România). Ceaușul nu a apărut decât la ora 9.30, urmat de întrega suită de servi.

• In cursul ultimei săptămâni a lunii Martie, a avut loc în Italia congresul Partidului Socialist Italian, unde a luat parte și tovul Dumitru Popescu, sec. al CC al p.c.r. (Ce căuta acest comunist în mijlocul așa zișilor "socialiști", s'ar putea întreba toată lumea, care încă mai crede că există vreo diferență între comuniști și socialiști -în afară de ciolanul pe care fiecare vor să-l roadă în felul lui).

• Emisiunea " Glasul Patriei " a postului de radio București a transmis pe data de 25 Martie, la ora 22.30, în rubrica "File din istoria neamului" prin Tina Cremeneanu un comentariu referitor la "Dictatul de la Viena din 30 August 1940". Redăm cuvânt cu cuvânt unele din interesantele și curioasele "mărturii": "Prin acest Dictat, a fost smuls din teritoriul României și cedat Ungariei un teritoriu cu o suptafață de 43.492 Km.p., având o populație de 2.766.000 locuitori, în majoritate români"... In continuare, se citează câteva pasagii descrise de scriitorul maghiar Ensey Laslo din 1945, unul dintre cei care a trăit sub această ocupație: "Regimul care a pătruns în Nordul Transilvaniei în urma armatei, a adus cu el nu numai metode noi, dar și vechea exploatare feudală. Grofii maghiari reîntorși, au început să-și reia pământurile împărțite țăranilor...odată cu reforma agrară din 1923. A fost interzisă circulația bunurilor stabilite: pământ, case, etc...Interzise au fost și băncile românești. Reîntoarcerea, remaghierizarea, alungarea, acestea erau soluții găsite.....pentru rezolvarea problemei naționale" (Ne abținem de la orice comentariu, cu vorba românului "că de unde iese fum, trebuie să fie și foc").

• Conform unor surse de încredere dar confidențiale, Occidentul a aflat că pe data de 11 Aprilie a.c., cu ocazia plecării lui Ceaușu în Statele Unite, un grup de aproximativ 40 de români au organizat o manifestație în fața comitetului central al partidului comunist din București. Pe lozincile purtate de manifestanți se putea citi că României nu vor libertate, respectarea drepturilor omului, libera circulație, și dreptul la emigrare. Agenția Reuter relatează că manifestanții au fost împrăștiați și probabil arestați de peste o sută de agenți de securitate și membri ai miliției. Imediat după incident, securitatea a luat măsuri stricte pentru a izola corpul ziariștilor străini găzduiți la hotelul Intercontinental, de a nu asista la arestările ce au avut loc și a doua zi.

• In dimineața zilei de 28 Martie, Ceaușul a primit vizita tovului Giani Cervetti, membru al direcțiunii și secretariatului PC Italian. Printre altele, Ceaușul și-a exprimat bucuria că "P.C. Italian ocupă un loc important...în creșterea forțelor de stânga din lume" (dar nu atât de important ca să poată câștiga alegerile și să aducă "plaga roșie" în cisma Mediteraniei).

ANUNT REDACTIONAL

• Tinem să facem cunoscut, și pe această cale, colaboratorilor noștri că dorim ca să avem articolele sau reportajele lor la redacție, cu patru săptămâni mai înainte de ziua de întâi a lunii pentru care este scos ziarul. O asemenea cooperare ne este de un imens ajutor în enorm de multul lucru pe care-l avem cu ziarul și ajută la o mai promptă apariție.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

URZICA LIBERĂ

ANUL 1 Nr. 3 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

Ce s'a întâmplat pe Valea Jiului:

GREVA MINERILOR ROMÂNI A FOST PROVOCATĂ DE MINERII AMERICANI

* Bucureşti- "Influența nefastă" a minerilor americani, care mor de foame sub jugul capitalist, a fost adevărata cauză a grevei minierilor de pe Valea Jiului.

Se știe că guvernul din București ridicase salariile minierilor și în plus le oferise o foarte generoasă lege a pensiilor.

- Ni s'au dat prea mulți bani, au protestat minierii români, gândindu-se la mizeria minierilor americani. Dar guvernul român a refuzat să le reducă salariile, iar minierii, ca răzbunare, au refuzat să-și încaseze cecurile.

Cum și restul țăranilor și al funcționarilor din întreaga țară refuzase mărirea lefurilor, situația (din cauza surplusului financiar) devenise catastrofală !
Nu se mai putea echilibra bugetul: prea mulți bani !

Pentru balansarea registrelor au fost trimiși pe Valea Jiului tovii Verdeață și Burtică, dar minerii, ca să-i convingă că-s sătui până'n gât, i-au poftit jos, în mină, unde li s'a oferit un banchet "copios".

Ingrijorat de abundența minierilor, Burtică si-a chemat la telefon șeful: "Vino cu 707 " !

Seful a sosit repede, proaspăt și bine ras, dar a refuzat să participe la banchet pentru că-și uitase cravata pe calapod.

In schimb, Niculiță, a îndemnat pe toți muncitorii să-și încaseze cecurile și să consume tot surplusul de carne, brânză, ouă, care erau în pericol să se împută.

- Dacă nu vă umpleți burțile, năvălesc rușii când vor afla cât de multă mâncare aveți !

Dar minerii "recunoscuți pentru spiritul lor revoluționar de totdeauna" au refuzat.

- Dacă mâncăm prea mult ne îngrășăm și nu mai putem face muncă voluntară !

Cu toate că regimul comunist din România "a făcut pași seriosi spre o liberalizare și democratizare" totuși guvernul a fost silit să ia unele măsuri anti-democratice: Astfel, organele de siguranță, armată, miliția, etc., au primit ordin să supravegheze și să deschidă proces de sabotaj tuturor minierilor care refuză să mănânce la dejunul de dimineață; jumări prăjite, marmeladă, unt, șuncă, cinci felii groase de pâine și, în plus, fiecare trebuie să beie pe zi trei pahare mari de suc de portocale, ca să nu lipsească din dietă vitamina " C ".

Acesta-i adevărul cu greva de pe Valea Jiului; dar "grupurile neo-naziste", "presa exiliului" și toți romămii de peste hotare cu "o vădită și bolnăvicioasă credință de a exagera și mistifica totul ", nu vor să aibe nimic în comun cu..."dreptatea".

NICULITA S'A DUS........
PE VALEA JIULUI

(Dela corespondentul nostru special Dinu Mătrăgună)

Glume

* Invățătoarea ține lecție de geografie și întreabă pe copii, care este țara cea mai caldă din lume ?

Unul răspunde că, Italia pentru că e în sud, acolo cresc palmieri și portocali, așa a văzut el în filme.

Un altul se ridică și afirmă că Germania Federală este țara cea mai caldă din lume, deoarece tanti a lui când vine în vizită, întotdeauna îi aduce banane, curmale ,smochine și multe portocale !

Contrariat se ridică însă altul și spune că nu-i adevărat! Tara cea mai caldă din lume este Uniunea Sovietică.

- ???

– Da, da, afirmă convins copilașul, pentru că bunicul meu, ori de câte ori vine la noi în vizită, fie iarnă fie vară, tot în papuci de tenis e încălțat !

* Ce deosebire există între comunism și creștinism ?

-Creștinismul a predicat sărăcia, pe când comunismul a realizat-o.

* Ce deosebire există între capitalism și comunism ?

-Capitalismul face greșeli sociale, pe când comunismul face greșeli capitale.

* Intr'un lagăr de muncă forțată din România se întâlnesc trei lucrători. Toți lucraseră la aceiași fabrică și, cum s'au întâlnit, au încercat să-și spovedească necazul că de ce au fost arestați:

- Eu am sosit ceva mai târziu la lucru și m'au închis ca sabotor.

- Hm ! , zice al doilea, eu am venit mai devreme și m'au închis ca spion.

Iar al treilea se uită la ei:

- Eu am venit la timp, dar am avut pe mână un ceas de la frete-meu din America și m'au acuzat că fac speculă cu mărfuri străine !

* Un țăran descrie abundența care există la colectivele agricole:

- Avem cartofi să faci cu ei o grămadă să ajungi cu vârful în cer până la Dumnezeu !

- Păi cum vorbești așa când stii că pentru comuniști nu există Dumnezeu.

- Păi ce ?, cartofi există ?

* Tăticule, ce-i aia "luptă de clasă" ?

- Cum să-ți explic eu Ionele? Uite, nu era deajuns că ne certam cu vecinul, acum am început să ne batem și între noi.

Epigrame

Ion CICALĂ

TREI LUI JOHN COMAN

S'a aflat și-n Europa
că John Coman de la Ligă,
Cu detanta, hopa tropa,
a pus-o de mămăligă.

Nu-ș ce-aveți cu John Coman ?
Că eu vină nu-i găsescu....
El nu-i contra nimănui,
nici contra lui Ceaușescu.

Cu ochi-n cer, treizeci de ani,
Am așteptat să vină-americanii ;
Dar n'au venit, căci sunt americani!
In schimb ne-au fost trimis....comani.

UMOR

Sovieticii se hotărăsc să-și schimbe stema; nu mai corespunde etapei actuale de dezvoltare a societății. Convoacă o ședință:

- Tovarăși, scopul ședinței noastre de azi este...
...Cine face propuneri tovarăși ? Se ridică Malnikov:

- Eu propun, tovarăși, ca stemă pentru Uniunea Sovietică, o rachetă ! Fac această propunere, întru cât găsesc că racheta reprezintă cel mai bine nivelul dezvoltării societății noastre socialiste în etapa actuală, pașii uriași pe care i-a făcut și-i face societatea noastră în drum spre comunism, la, la...

- Bun ! Cine este pentru, tovarăși, să ridice mâna ! Unu, doi, trei, zece, o sută ! Este cineva împotrivă tovarăși ? Tovarășul Bogdanev ești împotrivă ?

- Da, tovarăși; eu socotesc că racheta nu este cel mai bun simbol, se pot găsi altele mai grăitoare.

- Da, tovarăși, să vedem și alte propuneri. Are cineva vreo altă propunere ?Se ridică tov.Iosipovici:

- Eu propun tovarăși, ca stemă a Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, un satelit ! Intru cât U.R.S.S. a fost prima țară din lume care a lansat un satelit artificial al pământului, tot ea a trimis om în cosmos, la, la, la...

- Foarte bine tovarăși, găsesc întemeiată propunerea tovarășului Iosipovici; deci cine este pentru, ca stema Uniunii Sovietice să fie un satelit ? Unu, doi, trei, zece, o sută ! Deci tovarăși, a, da ! Este cineva împotriva acestei propuneri ? Tovarășul Bogdanev tot dumneata ?

- Da, tovarăși, întru cât, azi satelitul nu mai aparține doar Uniunii Sovietice, în plus primul om pe lună, etc. etc.

- Să facem deci tovarăși o altă propunere..

- Liniște ! Propuneți tovarăși, gândiți-vă ! Liniște ! Păi ce facem tovarăși, ne-am adunat ca să nu rezolvăm nimic ?....Liniște ! Greoi se ridică tovarășul Bogdanev:

- Poftim tovarășu' Bogdanev, desigur ai dumneata o propunere mai potrivită, mai reală.

- Eu propun, tovarăși, ca stemă a Uniunii Sovietice, un vapor !...... Rumoare !

- Da, tovarăși, un vapor și să-mi răspundeți Dumneavoastră, de ce ! ?

- Un vapor; merge ?
- Merge !
- Se clatină ?
- Se clatină !
- Faceți-se rău ?
- Face !
- Poți să te dai jos ?
- Nu !

Mara MADALEANU

— RĂȚOIUL EXILAT —

ANUL VII, OUL Nr. 10

DRACULA PROTESTEAZĂ!!!

"Nu mă comparați cu Ceaușescu!
Eu sunt doar un biet vampir care suge sângele oamenilor. aveți milă de mine!"

Dracula

Dona-RĂȚOIUL

SPORT

* La 23 Aprilie s'au disputat jocurile etapei a 26-a a Campionatului Diviziei " A " de fotbal, caracterizată prin jocuri viu disputate în toate zonele clasamentului. Noul lider al clasamentului este echipa Steaua, care a învins pe Sportul Studențesc. Sportul conducea la pauză cu 1-0, iar Steaua a egalat "ajutată" de portarul Răducanu (Sportul), care a comis din nou o gafă celebră. Troi (Steaua) trimite un șut-centrare, care se ducea la 3-4 m. de poarta Sportului Studențesc. Toată lumea aștepta ca mingea să iasă afară. Răducanu se îndreaptă cu pași mari, în afara porții, apre locul unde trebuia să iasă mingea; în loc să se piardă în aut de poartă, balonul îl lovește pe Răducanu în spate("portarul" naționalei nu se mai uita la el !), ricoșează înapoi, în fața careului de 6 m, de unde Dumitru (Steaua) îl trimite în plasă. În continuare Steaua domină și câștigă partida. Surpriza etapei a constituit-o însă victoria echipei F.C. Constanța, care a învins, la București pe Dinamo. Poli Timișoara, fostul lider al clasamentului pentru o etapă, a pierdut la Arad, în fața echipei U.T.A. Golul victoriei echipei UTA a fost marcat de Coraș, care după ce a driblat întreaga apărare a echipei Politehnica, a șutat cu stângul, în colțul lung, mingea a șters bara și s'a oprit în plasă. La periferia clasamentului, lupta pentru evitarea retrogradării este tot mai strânsă, cel puțin 5 echipe luptă pentru evitarea acestei zone și probabil că situația nu se va clarifica până la ultima etapă.

•

REZULTATE TEHNICE

Politehnica Iași	– Jiul	1–0 (0–0)
C. S. Tirgoviște	– F. C. M. Reșița	1–0 (0–0)
U. T. Arad	– „Poli" Timișoara	2–1 (2–1)
F. C. Petrolul	– F. C. Corvinul	0–0
F. C. Argeș	– Univ. Craiova	2–1 (1–0)
F. C. Olimpia	– A. S. A. Tg. Mureș	1–0 (1–0)
Dinamo	– F. C. Constanța	1–2 (1–2)
S. C. Bacău	– F. C. Bihor	3–0 (1–0)
Steaua	– Sportul studențesc	2–1 (0–1)

•

CLASAMENTUL

1. STEAUA	26	12	6	8	57–36	30
2. Sportul studențesc	26	14	2	10	36–32	30
3. Politehnica Tim.	26	12	5	9	33–28	29
4. F. C. Argeș	26	12	5	9	39–39	29
5. A. S. A. Tg. Mureș	26	12	4	10	44–28	28
6. U. T. Arad	26	11	6	9	42–41	28
7. F. C. Olimpia	26	12	3	11	34–36	27
8. C. S. Tirgoviște	26	11	5	10	23–27	27
9. S. C. Bacău	26	10	7	9	37–44	27
10. Jiul	26	12	2	12	44–38	26
11. Dinamo	26	11	4	11	37–33	26
12. Univ. Craiova	26	10	5	11	27–26	25
13. F. C. Constanța	26	11	3	12	33–38	25
14. F. C. Bihor	26	11	2	13	29–41	24
15. F. C. Petrolul	26	9	5	12	33–35	23
16. F. C. Corvinul	26	7	9	10	26–36	23
17. Politehnica Iași	26	8	6	12	30–30	22
18. F. C. M. Reșița	26	8	3	15	26–42	19

••

— Cupa României la fotbal —

* La 19 Aprilie s'au disputat jocurile din cadrul optimilor Cupei României la fotbal. Rezultatele nu au fost lipsite de surprize. Performerele " optimilor " sunt echipele F.C.M. Galați și F.C.Brăila, componente ale Diviziei " B ", care au reușit să se califice în dauna echipelor de categ. A.

Posesoarea Cupei (ediția 1977), U. Craiova s'a calificat cu greu în fața Industriei sârmei C. Turzii, echipă de categ C., care a prestat un joc foarte bun,pierzând la limită și părăsind astfel competiția cu fruntea sus. Steaua, specialistă a jocurilor de cupă, a fost eliminată de Poli. Iași, după un meci decis de loviturile dela 11 m. Tot loviturile de pedeapsă au decis și meciul dintre Corvinul și Olimpia S.M.

Deși condusă cu 1-0 la pauză, U.T.A. a reușit să învingă comfortabil pe Petrolul, datorită jocului foarte bun prestat în repriza 2-a. Cel mai bun atacant al arădanilor a fost Marcel Coraș, care a marcat 2 goluri.

REZULTATE TEHNICE

București :	U.T.A.	– Petrolul Pl.	3–1 (0–1)
Sibiu :	Univ. Craiova	– Ind. sirmei C.T.	2–1 (0–0)
Buzău	S.C. Bacău	– F.C. Argeș	0–1 (0–0)
Brăila :	Dinamo	– F.C. Constanța	1–0 (1–0)
Pitești :	F.C. Bihor	– F.C.M. Galați	0–3 (0–1)
Ploiești :	Poli. Tim.	– F.C. Brăila	1–3 (1–2)
Galați :	Steaua	– Poli. Iași	7–8 (1–1 ; 2–2 ; 2–2)
Cluj-Napoca :	Corvinul	– Olimpia S.M.	5–7 (1–0 ; 2–2 ; 2–2)

Duel pentru balon între Coraș (tricou alb) și G.Dumitrescu. In plan îndepărtat, Leac (Fază din meciul U.T.A-Petrolul, 3-1).

* Nici etapa a 25-a a campionatului Diviziei " B " de fotbal n'a reușit să producă clarificări esențiale în fruntea clasamentelor. In seria 1-a, două echipe, Gloria Buzău și F.C.M. Galați, s'au detașat de restul plutonului și lupta pentru primul loc se va da între ele. Ambele au obținut victorii în deplasare și dețin o formă sportivă foarte bună. In fruntea clasamentului seriei a 2-a trei echipe sunt la egalitate de puncte și alte două le urmează la numai un punct diferență. Lupta este foarte echilibrată și oricare din aceste echipe poate cuceri primul loc. În seria 3-a lupta pentru primul loc se dă în continuare între F.C. Baia Mare și reprezentantele Clujului, Universitatea și C. F.R.

Sansele se pare că sunt de partea echipei Baia Mare, care a obținut o victorie în deplasare, iar " U " Cluj a pierdut un punct prețios, pe teren propriu, în fața C.F.R-ului Timișoara.

SERIA I

CLASAMENTUL

1. GLORIA Buzău	25	16	5	4	47-14	37
2. F.C.M. Galați	25	17	2	6	62-20	36
3. F.C. Brăila	25	13	3	9	40-22	29
4. Steagul r. Bv.	25	14	1	10	43-27	29
5. C.S.M. S-va	25	13	3	9	25-29	29
6. I.C.I.M. Bv.	25	11	6	8	26-25	28
7. Nitramonia Făg.	25	11	4	10	34-29	26
8. Delta Tulcea	25	11	3	11	31-29	25
9. Vict. Tecuci	25	11	2	12	32-32	24
10. Oltul Sf. Gh.	25	10	4	11	22-26	24
11. Portul C-ța	25	9	5	11	33-40	23
12. C.F.R. Pașcani	25	11	0	14	35-48	22
13. Tractorul Bv.	25	8	6	11	19-32	22
14. C.S.U. Galați	25	8	5	12	30-33	21
15. Ceahlăul P. N.	25	9	3	13	24-30	21
16. Viit. Vaslui	25	8	4	13	23-48	20
17. Relonul Săv.	25	8	2	15	24-48	18
18. C.S. Botoșani	25	7	2	16	23-41	16

REZULTATE TEHNICE

Oltul Sf.Ghe.	- Portul Constanța	1-0 (0-0)
Steagul Roșu Brașov	- Viitorul Vaslui	2-1 (0-0)
Ceahlăul P.Neamț	- Delta Tulcea	1-0 (0-0)
F.C.M. Galați	- Victoria Tecuci	2-0 (1-0)
C.S.M. Suceava	- C.S.U. Galați	2-0 (1-0)
C.F.R. Pașcani	- Relonul Săvinești	3-0 (0-0)
Nitramonia Făgăraș	- Tractorul Brașov	2-0 (2-0)
Gloria Buzău	- C.S.Botoșani	3-0 (1-0)
F.C.Brăila	- I.C.I.M. Brașov	2-0 (0-0)

SERIA A II-a

CLASAMENTUL

1. CHIMIA Rm. V.	25	15	1	9	58-25	31
2. Prog. Vulcan	25	12	7	6	40-23	31
3. Met. Plopeni	25	12	7	6	33-26	31
4. Dinamo Sl.	25	13	4	8	51-24	30
5. Rapid Buc.	25	10	8	7	38-23	28
6. F.C.M. G-giu	25	11	4	10	26-43	26
7. Celuloza Căl.	25	10	5	10	30-26	25
8. Autobuzul Buc.	25	9	7	9	32-28	25
9. Șoimii Sibiu	25	10	5	10	32-31	25
10. Chimia Tr. M.	25	11	3	11	22-26	25
11. Gaz metan	25	10	5	10	26-32	25
12. Metalul Buc.	24	10	4	10	26-35	24
13. Carpați Sinaia	25	8	7	10	17-27	23
14. Muscelul C-lung	25	9	4	12	28-36	22
15. Unirea Alex.	24	8	6	10	21-31	22
16. Pandurii Tg. Jiu	25	7	7	11	25-34	21
17. Electroputere	25	8	5	12	24-36	21
18. Prahova Pl.	25	4	5	16	17-40	13

REZULTATE TEHNICE

Electroputere Craiova	- Carpați Sinaia	3-0 (0-0)
Pandurii Tg.Jiu	- Gaz Metan Mediaș	3-0 (2-0)
Chimia R.Vâlcea	- Autobuzul București	3-1 (2-1)
Chimia Tr.Măgurele	- Celuloza Călărasi	1-1 (0-0)
Dinamo Slatina	- Muscel Câmpulung	4-0 (2-0)
Metalul Plopeni	- F.C.M. Giurgiu	1-0 (1-0)
Prahova Ploiești	- Rapid București	3-0 (2-0)
Metalul București	- Unirea Alexandria	nedisputat

SERIA A III-a

CLASAMENTUL

1. F.C. BAIA M.	25	15	7	3	56-19	37
2. „U" Cluj-N.	25	15	5	5	46-17	35
3. C.F.R. Cluj-N.	25	13	7	5	48-19	33
4. Gloria B-ța	25	14	4	7	51-20	32
5. Mureșul Deva	25	12	5	8	38-28	29
6. Vict. Călan	25	12	4	9	41-28	28
7. C.F.R. Tim.	25	11	5	9	30-22	27
8. Minerul M. N.	25	11	4	10	23-27	26
9. U.M. Tim.	25	10	5	10	38-34	25
10. Metalurg. Cugir	25	9	6	10	27-34	24
11. Chimica Tirn.	25	10	3	12	34-37	23
12. Aurul Brad	25	9	4	12	30-35	22
13. C.I.L. Sighet	25	8	6	11	30-39	22
14. Dacia Orăștie	25	9	3	13	25-34	21
15. Min. Lupeni	25	10	1	14	22-43	21
16. Armătura Zalău	25	8	4	13	32-36	20
17. Vict. Carei	25	7	3	15	16-46	17
18. Avintul Reghin	25	2	4	19	12-79	8

REZULTATE TEHNICE

Mureșul Deva	- Armătura Zalău	2-0 (1-0)
Chimica Târnăveni	- C.F.R.Napoca	4-1 (2-0)
C.I.L. Sighet	- F.C. Baia Mare	2-3 (2-1)
U.M.Timișoara	- Avântul Reghin	7-0 (2-0)
Minerul Moldova Nouă	- Victoria Carei	3-0 (1-0)
Aurul Brad	- Gloria Bistrița	3-1 (1-1)
Metalurgistul Cugir	- Dacia Orăștie	1-0 (1-0)
Minerul Lupeni	- Victoria Călan	5-1 (2-1)

••

* Cea de a 21-a ediție a CAMPIONATELOR INTERNAȚIONALE DE GIMNASTICA, ale României disputate la 22-23 Aprilie a.c. în Sala sporturilor din Bacău, a fost câștigată de Kurt THOMAS (U.S.A.) la băieți și de Marilena NEACSU (România) la fete.

* Participând la Campionatele europene de lupte greco-romane, disputate la Oslo (Norvegia), luptătorii români au obținut cea mai valoroasă performanță din istoria participării lor la C.E., câștigând 4 medalii de aur și titlul de campioni europeni, 2 medalii de argint și 2 medalii de bronz. Dăm mai jos lista câștigătorilor:

MEDALII DE AUR: Const. ALEXANDRU (cat. 48 kg); Stefan RUSU (cat. 68 kg); Ion DRAICA (cat. 82 kg); Roman CODREANU (cat. - 100 kg).

MEDALII DE ARGINT: Mihai BOȚILĂ (cat. 57 kg); Ion PAUN (cat. 62 kg).

MEDALII DE BRONZ: Nicu GINGĂ (cat. 52 kg); Petre DICU (cat. 90 kg).

CONSTANTIN ALEXANDRU

ȘTEFAN RUSU

ION DRAICA

ROMAN CODREANU

••

* Ediția 1978 a tradiționalului concurs feminin de floretă, care reunește în fiecare primăvară reprezentativele de floretă ale Franței, Italiei, României și Ungariei, a fost câștigată de echipa României. In echipa României s'a remarcat Viorica TURCAN, care a învins pe campioana olimpică I. Schwarczenberger.

••

* La 16 Aprilie s'au încheiat la Slavonski Brod (Jugoslavia) întrecerile CAMPIONATELOR BALCANICE DE BOX rezervate juniorilor. Pugiliștii români au obținut un succes deosebit, câștigând 3 medalii de aur, 5 de argint și 3 de bronz. Câștigătorii medaliilor de aur și titlurile de campion balcanic sunt următorii: Costel BURLACU (cat.muscă); Vasile GIRGAVU (mijlocie mică) și Ion JOIȚA (semigrea).

Costel BURLACU.

Vasile GIRGAVU

Ion JOIȚA

••

* Intr'un meci contând pentru Campionatul european de rugby, echipa României a învins Spania cu scorul " astronomic " de 74-3 (38-0).

Stadion Giulești, **teren bun. Arbitru : Anatoli Lapciuk** (Franța) — foarte bine. Au marcat : **Marin** (4), **Motrescu** (3), **Varga** (2), **Alexandru, M. Ionescu, Stoica, Vasile, Murariu** — încercări, **Alexandru** (2 l.p.c. + 4 transformări), **Tudose** (2 transf.), respectiv **Moriche** (l.p.).

ROMÂNIA : Tudose — Marin, Vasile (A. Hariton), Varga, **Motrescu** — Alexandru, **Paraschiv — Stoica, Dumitru, Murariu — M. Ionescu, Dărăban** — Scarlat, **Ortelecan**, Dinu. **SPANIA :** Canosa — Cristin **(Feijo)**, Gonzales, Torres, Olivela — Moriche, **Noriega** — Zapiain, Soler, **Bueno** — Garcia, Cienfuegos — Romero, Usabiaga, Pardo.

CLASAMENTUL LA ZI IN C.E.

1. Franța	5	5	0	0	149— 27	15
2. România	5	3	1	1	188— 49	12
3. Italia	5	1	1	3	38— 67	8
4. Polonia	3	1	0	2	42— 70	5
5. Spania	3	1	0	2	16— 97	5
6. Cehoslovacia	3	0	0	3	10—133	3

Natalia Mărășescu și Ileana Silai

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

UNIUNEA SOVIETICĂ

• Pe data de 22 Aprilie, secretarul de stat al Statelor Unite, Cyrus R.Vance, aflat în Moscova, a fost primit în audiență de Leonid Brejnev. Vizita de trei zile, are ca scop de a aranja următoarea întâlnire dintre Carter și Brejnev, privind negocierele viitoarelor reduceri a armelor strategice (SALT II).

VANCE BREZHNEV

După corespondenții de presă străini, cele trei zile de tratative nu au produs nici un rezultat "surprinzător". Ele pot fi considerate ca "bine venite" deoarece, cu această ocazie secretarul de stat Vance, a prezentat punctele de vedere ale Statelor Unite.

Președintele Carter, într'un interviu dat presei, a cerut ca să se arate "înțelegere", căci nimic nu a fost rezolvat încă.

Punctele de vedere majore americane, se rezumă la următoarele:

(1) Limitarea avioanelor sovietice, cunoscute sub numele de "Backfire", pe care Statele Unite, le consideră capabile să atace America.

(2) Limitarea modernizării prezentelor rachete intercontinentale cu capabilitate atomică.

Punctul de vedere american a fost criticat, dealtfel, în cuvântarea de acum două luni de zile a lui Brejnev, referindu-se la prezența trupelor sovietice în Africa, cât și la reducerea trupelor comuniste din Europa.

Intâlnirea cu secretarul de stat, Vance, a început dealtfel printr'un incident, datorită Dnei Irina McClellan, cetățeancă sovietică căsătorită în Moscova în anul 1975 cu un profesor de la Universitatea din Virginia, care a avut curajul să protesteze în fața ambasadei americane, pentru faptul că nu i se dă viza de ieșire. Dna Irina McClellan a fost arestată în momentul când vroia să se lege cu un lanț de gardul ambasadei. Ambasadorul Statelor Unite a înaintat un protest în acest sens.

D-NA MC CLELLAN IN MOMENTUL ARESTARII

UNGARIA

JANOS KADAR(dreapta),Janos Peter,vice-preș.parlamentului Ungar și WILLY BRANDT

Willy Brandt, președintele P.S.German, în vizita făcută la începutul lunii Aprilie în Ungaria, a declarat în fața Academiei de Stiințe Ungare:

"Că nu există o altă alternativă a detentei în momentul de față și problema trebuie rezolvată de generația noastră"....Numai așa se poate ajunge la diminuarea "conflictului social" de astăzi" (?) -(Chiar cu riscul ocupării Europei de prietenii comuniști, ai lui Willy Brandt n.r.)

SE PREGĂTEȘTE RECUNOAȘTEREA CHINEI ROȘII?

Se speculează din ce în ce mai insistent de către presa "liberă" americană, deci nu presa "stângistă", svonul că, guvernul Statelor Unite, pentru "normalizarea" raporturilor diplomatice cu China comunistă, pregătește din umbră deschiderea unei Ambasade în Peking. Aceste "svonuri" sunt bazate pe o declarație făcută de către comandantul vasului de război american "USS AGERHORN", Charles P. Ragan, unor ziariști australieni, în timpul vizitei de curtoazie pe care vasul de sub comanda dânsului, însoțit de vasul "USS GRAY", au făcut-o în câteva porturi din Australia în luna Ianuarie.

Scrie astfel ziarul "CANBERRA TIMES" din 14 Ianuarie că, "de îndată ce vasul "AGERHORN" va ancora în portul Subic Bay, Ragan va părăsi vasul și se va reîntoarce în Statele Unite pentru a urma un curs de 52 săptămâni de limba chineză. După aceasta, după cum însuși a mărturisit-o, va fi numit Atașat Militar Naval, pe lângă Ambasada Statelor Unite, lăsând a se înțelege limpede că Ambasada respectivă își va avea sediul în Peking. Deci, în China Roșie.

Este îndeobște cunoscut că Președintele Carter, a asigurat atât poporul american cât și opinia publică mondială, că nu va abandona tratatul mutual de apărare existent între guvernul Statelor Unite și guvernul naționalist din Taiwan, pentru a satisface guvernul comunist al Chinei, în ceea ce privește deschiderea unei Ambasade americane în Peking.

Este surprinzător deci, seriu unele ziare "libere" americane; cum a putut comandantul vasului "USS AGERHORN", Ragan, să afirme în fața ziariștilor australieni, că așteaptă a-și lua postul în primire la începutul anului 1979, dacă, așa precum o afirmă iarăși și iarăși Președintele Carter, guvernul democrat de sub conducerea dânsului, n'ar pregăti din umbră, abandonarea Chinei naționaliste din Taiwan, pentru o așa zisă "normalizare" a legăturilor diplomatice dintre Washington și Peking?

Misterios și mafiotic semn de întrebare, la care numai viitorul va putea da un răspuns.

Până atunci, noi însă ne bazăm pe zicala românească ce spune nespus de explicit că: "Unde nu-i foc, nu iese fum".

Dar "fumul" a ieșit deja și a fost arătat cu degetul de presa australiană. Ca atare, trebue să fie și "foc" prin vre-un ungher ascuns al Casei Albe.

Va fi aceasta, atunci, o nouă palmă dată pe obrazul mult răbdătorului popor american.

UNIUNEA SOVIETICĂ ATACĂ UN AVION CIVIL SUD COREAN

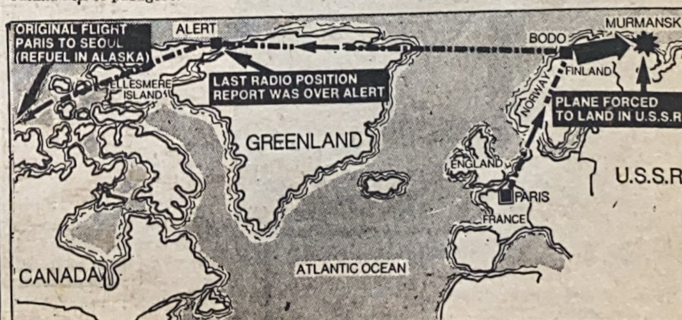
Timp de 12 ore, autoritățile sovietice nu au anunțat absolut nimic, despre incidentul ce a avut loc pe data de 20 Aprilie, când un avion civil Sud Corean -tip Boeing 707-, cu 97 de pasageri și cu un echipaj de 13 persoane, a fost forțat să aterizeze pe un lac înghețat de lângă Murmansk. Abătându-se de pe linia cursului de navigație, el ar fi intrat din greșală, în spațiul aerian sovietic.

Fără a i se comunica nimic, el a fost interceptat de avioane de atac sovietice -tip Sukki-15-, care au deschis focul asupra avionului civil, omorând 2 persoane și rănind alți 16 pasageri.

Din sursele americane, reiese, că rușii au acționat în acest mod brutal, datorită faptului că în Peninsula Kola, în spațiul aerian în care a intrat avionul Corean, se află concentrate cinci baze aeriene și diferite baze navale secrete.

In urma intervenției Statelor Unite, Coreei și Japoniei, un avion al Statelor Unite, al companiei Pan-American, a fost lăsat să aducă înapoi pasagerii, împreună cu cei doi morți și persoanele rănite.

Căpitanul Kim, al avionului Corean și co-pilotul, Cha-Soon-do, au fost arestați, pentru a fi interogați- a transmis agenția sovietică Tass.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

COMEMORAREA UNIRII BASARABIEI

LOS ANGELES

Intocmai ca în anii trecuţi şi anul acesta, românii din Sudul Californiei au sărbătorit Unirea Basarabiei cu Patria Ei Mamă România, printr'un banchet şi program artistic. Serbarea s'a ţinut Duminecă 26 Martie, după masă, în sala parohiei ortodoxe române "Sfânta Treime" din Los Angeles. Părintele Richard Grabowski a rostit rugăciunea de deschidere; după care s'a servit o bogată masă. Serbarea comemorativă a fost patronată de societatea "Viitorul Român" din localitate. Domnul Ion Cepoi, preşedintele societăţii, după ce subliniază că "fraţii noştri din Basarabia azi din nou robită de imperialismul ruso-sovietic, aşteaptă dela noi să nu-i uităm şi să ţinem trează conştiinţa şi dorinţa lor pentru libertate", prezintă pe Domnul Profesor Anton Crihan din St. Louis, Missouri, care va vorbi despre unirea Basarabiei, ca unul ce a fost participant şi martor ocular la acest important eveniment din istoria Românilor, care s'a săvâşit acum şase decenii. Domnul profesor Anton Crihan, a fost deputat în "Sfatul Tării", care a votat unirea; organizator şi conducător al celor 16 "Cohorte Moldoveneşti", care au ţinut ordinea în Basarabia; ministru al agriculturii şi Preşedintele Comisiei care a redactat legea agrară din Basarabia; profesor la Universitatea din Iaşi; deputat în Parlamentul României, fruntaş al Partidului Naţional-Tărănesc Iuliu Maniu şi fost membru în "Comitetul Naţional Român". Extrem de interesantă cuvântarea domnului Crihan s'a bazat pe fapte şi întâmplări la care a luat parte, fiind o mărturie sinceră şi vie a evenimentelor petrecute acum şasezeci de ani. Intre altele Domnul Crihan a spus. . ."Revoluţia din anul 1905 din Rusia a fost o repetiţie generală a revoluţiei din anul 1917. Acea revoluţie a adus slăbirea măsurilor de teroare, fapt ce a dat posibilitate ca fruntaşii basarabeni să poată să se cunoască mai bine, să ţină strânse legături; gazetele care au început să se tipărească în limba română, să facă cunoscute năzuinţele şi frământările, lucru care atunci când a venit plinirea vremii, să ducă la constituirea "Sfatului Tării", cu deputaţi aleşi de organizaţiile profesionale; sfat care mai întâi a votat autonomia Basarabiei şi apoi la 27 Martie 1918 unirea ei cu România". Domnia sa a subliniat faptul că deliberările "Sfatului Tării" şi "votarea s'au desfăşurat în deplină libertate" fără nici un fel de ingerinţe din afară. "Cohortele Moldoveneşti" - gărzile naţionale compuse din ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi au asigurat ordinea. Se poate afirma că "a fost o unanimă dorinţă de unire, în "Sfatul Tării" nu s'a exprimat nici un vot împotrivă, deşi "minorităţile trimiseseră acolo pe cei mai coţoşi oameni". Cuvântarea Domnului Crihan a fost răsplătită cu prelungite aplauze. Ansamblul instrumental Miamon Miller a executat cu multă măestrie mai multe bucăţi de muzică folklorică românească, culeasă de Miamon Miller în timpul petrecut în România, cu o bursă de studii Fullbright.

CORESPONDENT

MUNCHEN

Cele trei organizaţii ale Românilor din Munchen (Asociaţia Românilor Liberi din Germania, Grupul Stindardul şi Asociaţia Românilor din Exil din Republica Federală Germania) au comemorat în ziua de 17 Martie - printr'o impresionantă manifestare pregătită în comun - împlinirea a 60 ani dela alipirea Basarabiei la patria mamă. In prezenţa a numeroşi compatrioţi şi oaspeţi germani, reuniţi în sala de conferinţe a aşezământului "Haus des Deutschen Ostens", comemorarea a început cu o slujbă religioasă celebrată de preotul dr. Viorel Mehedinţu. Despre importanţa evenimentului din Martie 1918, dificultăţile întâmpinate pentru realizarea lui, precum şi despre luptele de secole purtate de Români, împotriva permanentei ameninţări din partea vecinului răsăritean au vorbit în limba română dr. Ion Emilian, iar în limba germană preotul V. Mehedinţu. In continuare, Johann Urwich, autorul cărţii "Fără Paşaport prin U. R.S.S." a ilustrat prin numeroase exemple modul inuman, în care Ruşii s'au comportat permanent faţă de Români. Punctul culminant al expunerii sale l-a constituit dezvăluirea unor amănunte privitoare la moartea enigmatică a mult apreciatului luptător şi comandant militar, generalul de armată Gheorghe Avramescu. Intre numeroşii participanţi prezenţi au urmat apoi discuţii animate în legătură cu evenimentul comemorat, în timp ce un grup de admiratori ai cântăreţului Jean Moscopol au ascultat entuziasmaţi cântece patriotice intonate şi imprimate pe bandă de magnetofon, de mult apreciatul interpret al muzicii româneşti.

C. SPOREA

NEW YORK

Duminică 2 Aprilie 1978, a avut loc la Carnegie Endowment International Center din New York, conferinţa D-lui Alexandru Bratu cu ocazia împlinirii a 60 de ani de la Unirea Basarabiei cu România.

D-l St. Gh. Teodoru, Preşedintele Secţiei Culturale a Fundaţiei Romano-Americane " Iuliu Maniu " -sub auspiciile căreia s'a desfăşurat conferinţa- a prezentat pe conferenţiar şi a vorbit despre rolul Fundaţiei "Iuliu Maniu". A participat un numeros public din New York.

O ÎMPORTANTĂ FESTIVITATE LA VATRA ROMÂNEASCĂ

In Duminica din 28 Mai, 1978, va avea loc la Vatra Românească, sfinţirea noii clădiri a Centrului Român-American de Cercetări şi Documente.

Programul zilei constă din slujirea Sfintei Liturghii, Sfinţirea noii clădiri şi o Masă Festivă.

Tinând seama de importantul eveniment şi de faptul că atunci vor fi două zile de sărbătoare (ziua următoare este Ziua Eroilor) se prevede o mare participare.

Toată lumea din America şi Canada este invitată ca să ia parte la această festivitate.

GREVA FOAMEI

Potrivit unei informaţii primită din Paris, românul recent refugiat în occident, Radu Cristian Atanasiu, a declarat o grevă a foamei în Piaţa Trocadero din capitala Franţei, încercând să atragă atenţia opiniei publice din Vest, asupra încălcării drepturilor omului în România. Domnul Atanasiu solicită sprijinul pentru aducerea din ţară a soţiei şi reîntregirea astfel a familie sale.

A CINCEA GREVA A FOAMEI IN NEW YORK

Incepând pe data de 10 Aprilie 1978, un alt grup de români, în număr de 58 de persoane (36 de bărbaţi şi 22 femei), au declarat o altă grevă a foamei, pentru reîntregirea familiilor. Greviştii au protestat în faţa Naţiunilor Unite, iar pe data de 12 Aprilie, o parte din ei au mers la Washington, protestând în faţa Casei Albe. In seara zile de 16 Aprilie au fost din nou prezenţi în faţa Hotelului Waldorf Astoria, din New York, unde era găzduit Ceauşescu. Aici, însoţiţi şi de alţi români, s'a manifestat împotriva nerespectării "drepturilor omului" şi regimului de teroare din România, cerând să li se dea drumul familiilor ţinute ostatice în ţară.

CORESPONDENT

INVITAŢIE

Semnatarii vă roagă să binevoiţi a lua parte la lucrările seminarului care va avea loc la Paris în zilele de 13, 14 şi 15 Mai 1978 pentru a desbate:

OPTIUNILE ROMANIEI POST-COMUNISTE
IN EUROPA DE MAINE

Vă propunem următoarea desfăşurare a lucrărilor:

1. Cuvânt de deschidere
2. Prezentarea orientării generale şi finalitatea iniţiativei seminarului
3. Prezentarea programului (probleme şi vorbitori)
4. Propuneri libere privitoare la orientare, finalitate şi program
5. Referate, discuţii şi concluzii.
   Referatele vor analiza pe de o parte
   - Eşecul marxismului în a soluţiona problemele contemporane ale omului şi ale societăţii şi pe de altă parte
   - Perspectivele omului în societatea postmarxistă.
   In cadrul fiecărui capitol vor fi studiate aspectele următoare:
   - Omul în viaţa politică şi socială,
   - Omul în viaţa economică şi profesională,
   - Omul în viaţa intelectuală şi religioasă,
   - Românul, România şi Europa.

Acest seminar trebue considerat ca începutul unei serii de confruntări de idei care trebue să conducă la definirea opţiunilor din titlul său.

Reuniunea este publică. La discuţii pot lua parte românii sau persoanele originare din România, care nu colaborează cu guvernul totalitar din Bucureşti şi nu-l reprezintă.

Pentru conformitate: Mihai KORNE

PAUL GOMA A CERUT AZIL POLITIC !

* Cunoscutul scriitor Paul Goma, care din Noiembrie 1977 se găseşte cu familia la Paris, a cerut recent azil politic în Franţa.

Acest lucru nu poate decât să ne bucure, deoarece, aşteptăm din partea d-lui Paul Goma de a se încadra în lupta exilului împotriva regimului ateo-comunist, din r.s.r., cu acelaşi curaj, arătat înainte de a părăsi ţara.

Pe umerii lui stă această datorie morală, pe care trebuie să o ducă la îndeplinire. O cer cei lăsaţi acasă. O cer cei alungaţi din ţară. O cer cei fugiţi. O CERE EXILUL INTREG !

REPREZENTANŢII ZIARULUI CUVÂNTUL ROMÂNESC PRIMIŢI ÎN AUDIENŢĂ DE MEMBRII GUVERNULUI CANADIAN

De la stânga la dreapta: G.BALASU; D-l JOHN MUNRO, Ministrul Muncii; D-na PEARL JONES, Presedinta "Consiliului Multicultural"-Hamilton; D-l NORMAN CAFIK, Ministrul Multiculturalismului, cu Doamna; D.ORDEANU.

Pe data de 15 Martie a.c. directorul şi managerul ziarului "Cuvântul Românesc", d-l George Bălaşu şi Dr. D. Ordeanu, au avut o întâlnire personală cu Ministrul Multiculturalismului, onorabilul Norman Cafik şi Ministrul Muncii, onorabilul John Munro. Profitând de ocazia vizitei făcute de reprezentanţii guvernului din Ottawa, la Centrul Multicultural din Hamilton, a fost aranjată, în prealabil, o audienţă.

La această întâlnire, a luat parte şi Preşedinta "Consiliului Multicultural" din Hamilton, D-na Pearl Jones.

Printre problemele discutate, au fost importanţa suportului pe care guvernul actual îl acordă manifestărilor etnice, din mozaicul societăţii canadiene. Ministrul Multiculturalismului, a fost bucurat de felul cum ziarul Cuvântul Românesc, îndeplineşte unul din punctele de vedere ale programului adoptat de guvern, acel al menţinerii limbii şi promovarea valorilor culturii româneşti adevărate.

Cu Ministrul Muncii, s'a discutat, ajutorul pe care fiecare organizaţie etnică, trebuie să-l dea noilor imigranţi, pentru a putea fi încadraţi mai uşor în câmpul muncii. Tot odată, s'a ridicat problema noii legi a imigraţiei, care acordă posibilitatea organizaţiilor religioase şi culturale, de a garanta aducerea în Canada a noilor imigranţi, aflaţi cu "statut de refugiat politic", în diferite lagăre din Europa.

Intâlnirea a contribuit mult la lămurirea unor probleme, atât de ordin financiar, cât şi de asistenţă socială, pe care guvernul canadian îl acordă grupurilor culturale etnice. Alte probleme de ordin general, au fost dezbătute şi în cadrul întâlnirii cu reprezentanţii tuturor grupurilor etnice.

In onoarea oaspeţilor, Consiliul Multicultural din Hamilton, a organizat un program artistic, urmat de o serată dansantă.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Aflăm că pe data de 22 Aprilie a.c., a decedat la New York, inginerul Nicolae Caranfil, fost Ministru al Aviaţie şi Marinei, în anul 1936, în România.

PE SCURT DIN ȚARĂ

• Pe canalul de tristă amintire "al morții" Dunărea-Marea Neagră, la Cernavoda și Medgidia a început construirea unor mari porturi. Ambele sunt prevăzute să acomodeze navele fluviale ale țărilor Pactului Varșoviei. Pentru acest lucru în Cernavoda se va construi și un șantier de reparații.

• In sesiunea curentă a comisiei CAER pentru problemele comerțului exterior care are loc la Moscova, vor participa reprezentanții tuturor statelor socialiste membre ale CAER-ului, precum și delegați observatori din Jugoslavia, Vietnam și R.D.Corea.

• In numerele trecute ale ziarului nostru am menționat decizia luată în privința schimbării și rolul noilor organe juridice din r.s.r. Pe data de 27 Martie a.c. s'a comunicat "hotărârea CC al p.c.r. cu privire la activitatea de rezolvare a propunerilor, sesizărilor, reclamațiilor oamenilor muncii", adresate conducerilor din unitățile economico-sociale și ale organelor și organizațiilor de partid. (Omul nu mai poate merge la judecată, fără să treacă mai întâi prin fața organelor de partid, care au dreptul de a rezolva diferite cazuri, după felul cum îl văd ei mai bine).In cele trei capitole se definesc măsurile cu privire la organizarea și conducerea acestor activități. In încheierea hotărârii este exprimată convingerea că "organele și organizațiile de partid....vor acționa cu fermitate" (Cu alte cuvinte, partidul deține acum oficial și puterea juridică și cea executivă. Bietul român ajuns de multă vreme la discreția partidului, știe cel puțin astăzi că "numai partidul este acela care taie și spânzură").

• Tovul Cornel Burtică, vice prim ministru al guvernului și ministrul comerțului exterior și cooperări economice internaționale, a primit în vizită pe Gerald Kaufman, ministru secretar de stat al Departamentului industriei al Marei Britanii, care face o vizită în România.(Natural că cerșitul nu a lipsit și de le acești "capitaliști").

• Pe data de 24 Martie a.c. a avut loc la Bucuresti reuniunea "Marei Adunări Naționale" în cea de a 7-a sesiune din actuala legislatură. Trebuie notat, că această "adunătură" a avut loc imediat după lucrările plenarei CC al partidului, care au decis deja măsurile ce trebuiesc numai "behăite de oile" din așa zisa "adunare".
In cursul acestor știri, ne vom ocupa numai de deciziile care se referă la diferitele sectoare ale vieții economice. Cu ocazia plenarei CC al p.c.r., care a avut loc pe data de 22 și 23 Martie, Ceaușul a recunoscut unele lucruri, pe care noi le demonstrasem de atâtea ori, ca fiind stupide. Dar, să-l lăsăm pe tovul să o spună singur: "Trebuie să spunem însă deschis că odată cu creierea acestui cadru democrat, nu am reușit să ținem pasul cu măsurile de ordin economico-financiar..se poate spune că, în fapt, a apărut o contradicție între cadrul organizatoric democratic realizat și actualul mecanism economic, prea centralizat, rigid, învechit și foarte complicat...ducând la o serie de deficiențe care au dus la tergiversarea măsurilor ce se impuneau". (Si cu toată propaganda făcută zilnic prin ziarele comuniste, că campania însămânțărilor a întrecut toate planurile), tot Ceaușu vine să desmintă: "Aș dori să atrag în mod deosebit atențiunea asupra faptului că avem rămâneri în investiții, că suntem în urmă cu lucrările agricole". (Cine minte ? Cei din ziare, sau Ceaușul ? Asta-i întrebarea !).

• Postul de radio București își informează ascultători, că pe data de 28 Martie a.c. s'a deschis un nou șantier de muncă "forțată" al tineretului. Este vorba de santierul turnătoriei de oțel din Bistrița. Nu știm ce lucrări sunt obligați să facă cei peste 1000 de elevi,aduși din liceul industrial Nr.1 . Muncile obligatorii sunt de altfel organizate aproape în toată țara. Dăm exemplu celor peste 8000 de tineri și bătrâni, care au fost obligați să presteze circa 74.000 de ore de muncă gratuită. (vai de biet român săracul !).

• Pe data de 28 Martie au fost dată publicității hotărârile Comitetului Politic Executiv al CC al pcr-ului, cu privire la dezvoltarea legăturilor de prietenie, a colaborării și schimburilor cu alte țări în domeniul culturii, educației, științei și informațiilor. Iată cum prezintă radio București acest "document" : "Obiectivele programului de făurire a societății socialiste multilateral-dezvoltate și înaintarea României spre comunism, adoptat de congresul al XI-lea, p.c.r. acordă o deosebită atenție extinderii relațiilor și informațiilor" (Care relații și care informații, nu sunt necesare să le mai numim, căci propaganda comunistă își va mări și mai mult efortul ei în lumea vestică). Pentru acest lucru, a fost "constituit și își va începe în curând activitatea, "Centrul Național", organism obștesc.. care va acționa pentru coordonarea programelor" (de propagandă comunistă, n.r.) ne spune tot emisiunea de radio București.
Atenție deci, la noul val de agenți, ce vor fi trimiși în lumea liberă !.

• Bine că s'a menționat la sfârșit, căci altfel credeam că unii au prostit cu totul. Este vorba de conferirea Ordinului Andreas Belo Clasa I, cu eșarfă de onoare, academicienei Lenuța Ceaușescu, de către Președintele Republicii Venezuela. Ordinul, după cum relatează ziarele comuniste, i-a fost acordat Lenuței, pentru "activitatea remarcabilă desfășurată în domeniul educației și cercetărilor științifice". Dacă nu citeam mai departe comunicatul, credeam că este vorba de o glumă de "bun gust", dar la sfârșitul comemorării acestui mare "eveniment" se menționează că: "acest ordin este dat ca o apreciere oamenilor de știință români" (Dar cine ar fi avut curajul să-l primească ?)

DIN PRESA COMUNISTĂ

România liberă

Nr. 10371

ALO!

171147

— Din luna septembrie a anului trecut și pînă în prezent, am expediat patru scrisori pe adresa regionalei C.F.R. — Timișoara, unde am lucrat intr-o vreme. In toate scrisorile ceream același lucru : să mi se trimită O ADEVERINȚĂ prin care să se specifice cînd și cît timp am lucrat în cadrul regionalei. Adeverința-mi este necesară la întocmirea dosarului de pensie. N-am primit răspuns din Timișoara, după cum n-am primit răspuns nici de la Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor căruia i-am adresat o sesizare referitoare la tăcerea celor din Timișoara. E păcat să mă învoiesc de la lucru pentru a face un drum lung pînă la Timișoara. (Constantin I. Micu, Aleea Covasna nr. 1, bloc F-12, ap. 1, București).

★

— Sint președintele unui comitet de părinți de la Școala generală nr. 179 și vă cer concursul în rezolvarea unei probleme cu care conducerea școlii se confruntă de două săptămini, fără s-o poată rezolva. Iată despre ce este vorba : apa nu urcă la etajele 1 și 2 ale clădirii. A fost anunțat I.C.A.B.-ul și mereu s-a promis o intervenție promptă. PROMISIUNEA ține, cum vă spuneam, de două săptămini și, cu toate revenirile la I.C.A.B., nu s-a schimbat nimic. (Constantin Fironescu, bd. Bucureștii-Noi nr. 62, București).

★

— In jurul blocului nostru este un spațiu verde pe care noi, locatarii, l-am infrumusețat cu flori, cu arbuști. L-am împrejmuit cu arbori și să vă spun drept că mulți vecini admirau acest gard viu. De citeva zile au început în preajmă lucrările unui șantier, de care se ocupă Grupul 4 șantiere. Mașinile care aduc materialele, au pe unde trece, dar PREFERĂ SĂ TREACĂ PESTE ARBORII NOȘTRI. Le-am atras atenția șoferilor că neglijența lor e costisitoare, dar degeaba. (Dumitru Dumitrescu, str. 7 Drumuri nr. 16, bloc 360, ap. 2, București).

★

— Pe str. Cuza-Vodă nr. 150 există o unitate spațioasă, confortabilă care vinde țigări și alte articole cum ar fi: pastă de dinți, curele de ceas, săpun. Ar putea locuitorii din zonă să-și procure de aici și presa, așa cum, de altfel, se petrece și în alte cartiere. Ar putea, dacă la unitate s-ar aduce ziare și reviste, dar NU SE ADUC. Ne ducem cale lungă pînă la chioșcurile care vînd ziare, cînd, dacă ar exista puțină bunăvoință le-am putea găsi la această unitate. (Gheorghe Mociu, str. Poenari nr. 2, București).

COTIDIENE

I-a stat ceasul

16 februarie a.c. ora 5: La peronul nr. 1 din autogara Ploiești-Sud, 20 de cetățeni cu biletele în mînă așteptau gararea autobuzului 31-PH-8628, pentru cursa 7119 pe ruta Ploiești-Tîrgoviște — Găești — Pitești — Rm. Vîlcea — Călimănești. Ora 5 și 10 minute : Numărul celor adunați se ridică la 30. Unii încep să dea semne de nerăbdare, perfect justificate. Ora 5 și 15 minute : „E ora de plecare și nici nu s-a tras autobuzul la peron. Ce se-ntîmplă oare?" Ora 5 și 30 minute : Numărul călătorilor a ajuns la 40. Impiegatul de serviciu din autogara Ploiești se impacientează și el : „Alo, garajul ? Ce se-ntîmplă cu autobuzul 8628 ?" Primește asigurări liniștitoare. Ora 5 și 40 de minute. Asigurările nu țin de cald pasagerilor care, de fiecare dată cînd vine un vehicul, speră că e al lor. Ora 6,00: „Ce se intîmplă cu Coarnă ? — întreabă impiegatul la garajul Autobazei nr. 6 călători din Pitești. „Cine-i Coarnă ?" i se răspunde. „Păi, șoferul autobuzului. Vine, nu vine ?" „Nu mai vine. I-au dat telefon acasă și i-ar fi zis dispecerului că n-a putut să se trezească din somn pentru că... nu i-a sunat ceasul !" Ora 6,15 : În sfîrșit, după o oră de așteptare, un alt autobuz pleacă în cursa de Călimănești. O oră pierdută, pentru că lui Ion Coarnă, i-a stat ceasul!... (DUMITRU TECUȚĂ)

Hoții de energie electrică

Sesizați de cantitatea mare de energie electrică, — de aproape 65 000 kWh — sustrasă numai de la începutul acestui an, s-a întreprins un control inopinat la domiciliul unor abonați din Brăila. Și iată ce s-a descoperit : Nicolae Cristoci (str. Oltului nr. 56) făcuse o „inovație" pentru ocolirea contorului furind astfel din rețea peste 11 220 kWh. Alt abonat, Tudor Vișan (str. Miron Costin nr. 2), după ce deteriorase contorul, folosea în locuința sa radiatoare și reșouri, sustrăgîndu-se astfel de la plata a aproape 16 000 kWh. „Inovații" pe banii statului au făcut și Arghir Malacu (str. Hipodrom nr. 4) și Alexandru Buhale (str. Zidari nr. 42), care au consumat și ei 8 500 kWh și, respectiv, 9 284 kWh fără să plătească vreun leu. Lista hoților de energie electrică depistați este mai mare — dar nu numele lor merită reținute, ci faptul că trebuie să suporte cu toții acum rigorile legii. (VIOREL CHIURTU).

ZIGZAG

● La circa 7 de miliție s-a primit un telefon : un infractor pătrunsese într-un apartament. Două echipe au fost dirijate prin radio în str. A. Goldfaden nr. 11. Au fost arestați Dumitru Constantin și Constantin Marin. Primul este însă și autorul unui omor. Pătrunzînd în apartament a dat de un bătrîn bolnav. În urma loviturilor, bătrînul a decedat. Tîlharii vor primi o pedeapsă aspră.

● O scrisoare trimisă de octogenara Vanda Vrinceanu din str. Berzei nr. 14. Stricîndu-i-se soba, s-a adresat I.C.R.A.L. „Giulești". Sobarul trimis, tînărul Nicolae Putinei, a lucrat trei zile, „din zori și pînă-n noapte pentru a mă scăpa cît mai repede de frig", cum scrie pensionara. N-a plecat pînă nu s-a convins că soba încălzește bine și pînă n-a lăsat casa așa cum o găsise înainte de a începe lucrul".

● Se intîmplă uneori — ne sesizează Gr. Costescu din Capitală — ca cei ce deșartă cutiile poștale să nu mai închidă corespunzător capacul de la bază, încît scrisorile depuse în astfel de cutii ajung direct pe trotuar. În această situație — timp de trei zile — s-a aflat cutia poștală montată pe str. Maria Rosetti 19 (colț cu str. Schitul Darvari) sau cea de la poarta Oficiului poștal nr. 9.

● Alexandru Constantinescu a fost gestionar la magazia de materiale a stației C.F.R. București-Obor. În numai doi ani a sustras din gestiunea magaziei obiecte în valoare de 300 000 lei.

OPINII

În ultimii ani, orașul nostru s-a dezvoltat foarte mult. Au apărut pe lîngă numeroase întreprinderi și instituții și multe magazine din cele mai moderne cu game noi de produse. Pînă aici toate sînt bune și ne bucură. Dezvoltarea orașului a adus și o dezvoltare rapidă a parcului de autoturisme particulare. Astfel, în prezent, în municipiu există peste o mie autoturisme, iar în împrejurimi (zonele Vișeu și Borșa) încă peste o mie autoturisme. Cu toate acestea, în oraș nu există un magazin cu piese auto și pentru o cît de mică piesă sîntem nevoiți să parcurgem 140 km la Baia Mare sau 220 km la Satu Mare. Oare cei ce răspund de această ramură a comerțului nu se gîndesc la carburanții iroșiți pentru a procura o piesă de 20—30 lei?

IOAN GODJA
str. Bogdan Vodă nr. 180
Sighetul Marmației

Întreprinderea de prestări servicii din Capitală curăță lunar — pe bază de contract — 1,6 milioane metri pătrați de vitrine, cu efect vizibil : vitrinele magazinelor sînt curate. La C.F.R. curățenia vagoanelor de călători se face în regie proprie dar, din păcate, nu arareori geamurile sînt murdare pînă la opacizare. Mă gîndesc că pentru remedierea acestei situații, ar trebui ca, ori de cîte ori nu poate rezolva cu mijloacele sale curățirea vagoanelor, C.F.R. să recurgă la serviciile unei asemenea întreprinderi de prestări. N-ar fi de mirare dacă, în urma unui studiu comparat, s-ar constata că în acest mod s-ar realiza și economii.

Ing ȘTEFAN ILIESCU
str. P. Țărușanu nr. 5
București

Scînteia

Nr. 11049

FAPTUL DIVERS

Tamponare cu justificări?

Pe una din străzile Bîrladului s-au tamponat două autovehicule. Din fericire, un accident care nu s-a soldat cu răniți sau pierderi de vieți omenești. La prima vedere, o tamponare oarecare... Dacă nu ne-ar fi atras atenția „ceva" la autorii evenimentului. Cine sînt ei ? Unul este Ion Pădure (de pe autobuzul 31-VS-1950), și celălalt e Fulger Blanaru (de pe autobuzul 31-VS-1766). Așadar, amîndoi șoferi pe autobuze de călători. Amîndoi de la aceeași autobază din Bîrlad. Amîndoi colegi de muncă. Dar, față în față cu isprava săvîrșită, fiecare a căutat să aducă fel de fel de justificări. Cauza tamponării — stabilită de anchetă — a fost una singură : viteza excesivă. Și concluzia tot una : mai multă atenție nu strică.

„Colega" în flagrant

Mariei Sipoș din comuna Băișoara (Cluj) îi plăcea foarte mult anturajul studențesc. Ea însăși se lăuda că e studentă. Și căminele studențești îi erau familiare. Le vizita foarte des, sub pretext că își caută „colegele" de grupă, de an, de facultate... De fapt, ea căuta dulapurile acestora, prin care dădea iama și înșfăca tot ce găsea mai de valoare. Apoi, cu geamantanele doldora, pleca la Oradea pentru a le „valorifica". Azi așa, mîine așa, pînă cînd a fost prinsă în flagrant, drept care i se întocmește acum dosarul de cercetare penală.

Braconaj la miezul nopții

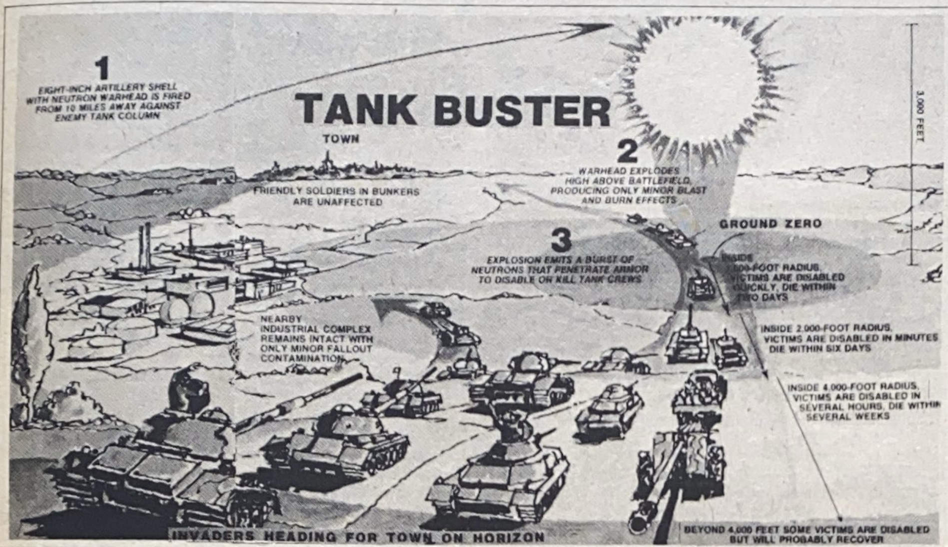
La miez de noapte, în apropierea Cheilor Dîmbovicioarei, subofițerul de miliție Mihai Meranu a zărit un autoturism cu nr. 1-Ag-4874, parcat într-un loc ferit, dar tocmai prin aceasta dădea de bănuit. Nu departe de autoturism, pe malul Dîmboviței, l-a întîlnit și pe proprietarul acestuia, Sorin Olteanu. Dar nu singur, ci împreună cu consăteanul său Vasile Găleșeanu, amîndoi din comuna Rucăr-Argeș. Li se făcuse poftă de păstrăvi în... februarie. Pe scurt: braconaj. Cei doi nu sînt însă la prima lor ispravă de acest fel. Sînt „cunoștințe" vechi ale rubricii noastre, despre care am mai scris acum trei ani o notă cu titlul „Pescari... pescuiți". Atunci au fost condamnați la cîte trei luni închisoare, cu suspendarea pedepsei, dar se vede treaba că năravul din fire n-a avut lecuire.

Un răspuns de pomină

La o tonetă din cartierul „Dacia" din Deva, Aurelia Munteanu vindea înghețată. Vară, căldură mare, vînzare multă. Prețul : 1 leu cornetul.
— De ce 1 leu și nu 75 de bani ? — a întrebat un lucrător de miliție. Cîte cornete ați vîndut în dimineața asta ?
— Vă spun exact : pînă acum, 600.
- Și de la fiecare cornet, cîte 25 de bani încasați în plus. În total — 150 de lei, în numai cîteva ore. Și căldura de prînz abia începea...
Întrebată din ce cauză a „rotunjit" prețul, pentru a-și însuși ea suprapretul, Aurelia a dat un răspuns de pomină : „Mi-era teamă să le mai dau clienților restul în monede de cîte 25 de bani, pentru că monedele sînt un mare pericol acum, vara, cu atîtea descărcări electrice...".
Precizare : spre chioșcul cu atîtea monede nu se abătuse pînă atunci nici un... trăznet. Fie și sub forma unui control.

Actualitatea internațională

STATELE UNITE PUN UN PREȚ PE "BOMBA NEUTRON"

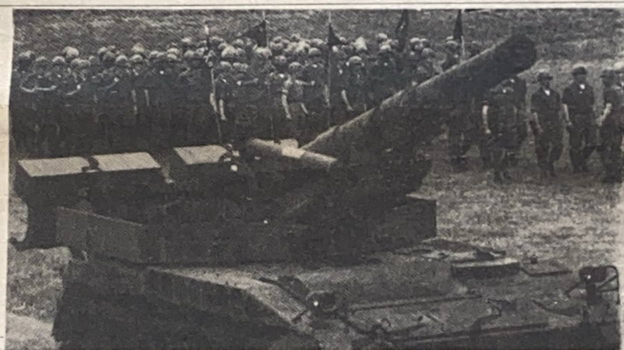
Vineri 7 Aprilie, posturile de radio și televiziune americane și-au întrerupt programele obișnuite, pentru a aduce la cunoștință o "știre bombă", și anume, decizia Președintelui Statelor Unite, Jimmy Carter, de a amâna pentru o bucată de vreme, cel puțin fabricarea în serie a bombei neutronice. "Această hotărâre", a subliniat Preș. Carter, va fi strâns legată în viitor de felul în care Uniunea Sovietică va înțelege să-și limiteze programul de înarmare cu arme convenționale sau nucleare.

In același timp, el a ordonat ca o parte din tunurile de 21 de cm. și aruncătoarele de rachete "Lance", să fie modificate pentru a putea întrebuința bomba Neutron.

Decizia Președintelui Carter a fost luată contrar sfaturilor aliaților europeni, care vedeau în această armă, un răspuns împotriva masivelor concentrări de tancuri sovietice în Europa centrală.

Așa după cum am mai scris, apărarea Europei, era bazată înainte pe tactica "umbrelei nucleare", care urma să oprească atacul comuniștilor. Adică, în timp ce armele nucleare existente aveau ca obiectiv zonele din spatele fronturilor, pentru a distruge instalațiile și concentrațiile militare ale inamicului, bomba Neutron poate fi întrebuințată chiar pe câmpul de luptă, căci efectele ei pot fi limitate și controlate de cei ce lansează.

O regiune lovită de bombele atomice cunoscute până astăzi, nu putea fi ocupată decât după o perioadă mai lungă de timp, din cauza radiațiilor atomice. Astăzi, prin bomba Neutron, o zonă lovită de această bombă poate fi ocupată, în ziua următoare, căci efectele

TUN AL ARTILERIEI GRELE, PENTRU BOMBA "NEUTRON"

ei, deși mortale față de ființele vii, au o viață scurtă. Bomba Neutron produce numai o zecime din explozia, căldura si radiația unei bombe obișnuite. Efectele ei pot fi restrânse la o rază de acțiune de circa 250 metri, ceeace face posibilă salvarea propriilor trupe de radiațiile nucleare ale bombei.

Peter Janke, șeful institutului de cercetări american, a menționat că Rusia, a fost împotriva bombei Neutron, "deoarece știau că le este o piedică în calea ambițiilor lor".

Totodată institutul menționează că în urma "Tratatului Limitării Armelor Strategice" (SALT) din 1972, Statele Unite au acceptat să reducă numărul rachetelor intercontinentale (ICBM) la 1.054 și 710 rachete în 44 de submarine, Uniunea Sovietică rămânând la 1.618 ICBM și 950 rachete în 62 de submarine.

A fost părerea atunci, că această diferență este balansată de superioritatea bombelor atomice pe care Statele Unite le avea.

Dar, după numai patru luni după semnarea tratatului (SALT-I), Uniunea Sovietică a produs o nouă serie de rachete și balanța strategică a fost schimbată în favoarea comuniștilor.

Noile negocieri care au loc în momentul de față la Moscova, cuprind noile arme, incluzând și bomba Neutron.

Incă odată Preș. Carter, reușește să pună Uniunea Sovietică în poziție defensivă. Căci, pe umerii lui Brejnev stă acum șansa de a opri cursa înarmărilor, retrăgând în primul rând din Europa, noile rachete strategice SS-20 și reducând forțele blindate.

Răspunsul rusesc a fost primit însă chiar a doua zi prin agenția de presă sovietică "TASS", care i-a adus o aspră critică acuzând că punând restricțiunile ce le cere, Carter "încearcă să slăbească capacitatea de apărare a Uniunii Sovietice".

Cu alte cuvinte, spun muscalii: America trebue să se dezarmeze, dar nu poate pretinde Rusiei să facă același lucru, întrucât aceasta înseamnă amestec în treburile interne, și, vezi Doamne, slăbirea capacității ei de apărare.

RACHETA "LANCE" ARANJATA PENTRU BOMBA NEUTRON.

GERMANIA DE VEST

* OBERAMMERGAU - Incă din anul 1860 în orășelul acesta, în "Săptămâna Mare", s'a reprezentat în aer liber "Patimile lui Isus", dramatizarea realizată de un preot local, după textul Noului Testament.

După 118 ani, datorită unor acuze venite din lumea largă, că textul ar fi "anti-semitic", s'a procedat la revizuirea lui. Aceasta a dus însă la sciziune în rândul locuitorilor. Sciziune cu urmări politice. Astfel, în alegerile din primăvara aceasta, fostul primar Ernst Zwink, liderul opoziției textului revizuit adoptat de către Consiliul orășenesc la începutul anului, a câștigat alegerea cu 73.9% din totalul voturilor înregistrate, învingându-l astfel pe oponentul său Ulli Streibl, partizan al textului revizuit.

Congresul Evreiesc American a amenințat că va recurge la un boicot mondial al reprezentării "Patimilor", dacă textul tradițional va fi reținut în viitor.

UNIUNEA SOVIETICĂ

ARKADY SHEVCHENKO

* MOSCOVA- Agenția sovietică Tass a transmis știrea că ambasadorul lor la Națiunile Unite, Arkady Shevchenko, ar fi o victimă a "agenției CIA-ului. Motivul ?

Arkady N.Shevchenko unul dintre cei mai tineri diplomați ai noii generații sovietice, care deținea titlul de ambasador la O.N.U. a refuzat să se mai reîntoarcă în "Matușca Rusie". Născut în Ucraina, el a ocupat primul post la O.N.U. în anul 1963, ca asistent al misiunii sovietice, unde a servit 7 ani de zile. Intors în Rusia Sovietică, ca protejat al lui Gromyko, el reușește să fie numit ambasador la vârsta de 40 de ani și trimis din nou în 1973 la Națiunile Unite, pentru a ocupa poziția de sub-secretar al acestei organizații. Prin poziția cheie ce o deținea, cunoscând aproape toate secretele manevrelor sovietice, el este familiar cu strategia și tactica comuniștilor, privind problema dezarmării, Shevchenko fiind acela care pregătea întâlnirea dintre Carter și Brejnev, din luna viitoare, cu ocazia sesiunii O.N.U.

Surpriza cauzată în cercul intim al organizației N.U., nu poate fi comparată cu reacția "isterică" a Cremlinului. Acuzat că este reținut de Statele Unite, ambasadorul sovietic dela Washington, Anatoli Dobrynin, a cerut o întâlnire cu "omul lor atât de prețios", care acum este ascuns undeva în New York. Prin avocatul Ernest Gross, un fost asistent secretar de stat, în timpul guvernării lui Truman, care-l reprezintă pe Shevchenko, el s'a întâlnit în biroul avocatului din Manhattan cu oamenii Moscovei.

In urma unei lungi ore de argumente, Arkady N. Shevchenko, a spus: "că el s'a decis singur de a nu se mai întoarce în Uniunea Sovietică". Agenția Tass, a mai transmis după această întâlnire, că Shevchenko este o victimă a unei "premeditate provocări". Până în momentul de față Arkady Shevchenko, nu a cerut încă azil politic, el urmând să-și vândă secretele pentru un preț de numai $ 100.000.

ISRAEL

* IERUSALIM - Parlamentul Israelului a votat o lege ce a intrat în vigoare începând din luna Aprilie, prin care orice persoană care ar oferi "recompense materiale" unui israelit pentru a'și schimba religia, poate fi pedepsit cu 5 ani închisoare și $3200 amendă. La fel, orice convertit la o altă religie pentru alte "beneficii" de cât cele spirituale, poate fi pedepsit cu 3 ani închisoare.

Misionarii creștini din Israel au ținut să sublinieze că în urma acestei legi, oricare dintre ei poate fi pedepsit dacă cel convertit ar face uz de școlile sau spitalele conduse de dânșii, afirmând totodată că această lege anti-misionară, este: "o calomnie, o batjocură și incitare la ură", afirmând că misionarii creștini ar face uz de promisiuni materiale pentru a câștiga suflete.

Parlamentarul Meir Abramowicz, sponsorul acestei legi, a spus: "Noi suntem rămășițele a milioane de Evrei din trecut. Tot ceea ce vrem este să ne protejăm urmașii" (prin această lege). Dar, cei 80.000 de creștini din Israel, precum chiar și compatrioții dânsului, care sunt îngrijorați de drepturile omului, suportul american și armonia dintre religii, cred că legea aceasta este "represivă, greșit scrisă, rău plănuită și pusă în aplicare într'un timp nepotrivit".

CRONICA VREMII

NOTE DESPRE CARTER

Ion BOIERU

Intr'un articol din New York Times, James Reston a surprins unele din caracteristicile personalității președintelui Carter.

După Reston, președintele american a evoluat în timpul unui an de experiențe politice, până la punctul de a lua decizii importante, el însuși, chiar dacă aceste decizii sunt în contradicție cu sfaturile consilierilor săi.

Adică, Carter a ajuns să impună vederile sale personale, prin directive din ce în ce mai substanțiale și categorice.

Aceste vederi ar fi rezultatul experiențelor, de un an, și al credințelor sale religioase, baptiste, după părerile ziaristului american.

Ni se pare o explicație rezonabilă și decentă, dar nu destul de cuprinzătoare.

Pe lângă experiența lui de președinte, în mijlocul unui an de convulsiuni și frământări politice, și pe lângă credințele sale religioase, ni se pare că președintele american aduce încă ceva, încă un element specific al identității sale.

Acest element specific este mentalitatea lui de agricultor, de țăran, în sensul cel mai bun al cuvântului.

Președintele Carter este legat, pe lângă alte atașamente, materiale sau spirituale, de pământul american, adică de tot ceeace este mai permanent în țara sa.

El vine din viața de sat, agricolă, din "preistoria" Americii, cum ar zice Lucian Blaga. Acolo, s'au păstrat intacte tradițiile autentice ale lumii americane.

Acolo, se păstrează încă viziunea largă, cosmologică, a existenței americane, cu toate influențele civilizatorii, care au rămas superficiale, fără să atingă sau să altereze sufletul țăranului din Sud.

Țăranul vede lumea, așa cum este, cu toate contradicțiile și armoniile sale, într'o cuprindere vastă, de dimensiuni metafizice, afirmând primatul spiritualului.

Această credință în primatul spiritualului, pe care o aduce Carter, împreună cu credințele sale religioase, complectează personalitatea țărănească a sa.

Sufletul lui, dela țară, n'a fost deloc desfigurat de urbanismul american. A păstrat o puritate inițială, de omenie și cumsecădenie.

El crede în oameni, în bine, în idealuri înalte și morale. Fără multă experiență politică, s'a contrazis de multe ori, cum face atât țăranul cât și natura în mijlocul căreia trăiește. Dar contradicțiile sunt de suprafață. Ele nu mutilează armoniile sufletului său, senin și încrezător, după cum calamitățile naturii nu desfigurează armoniile cosmosului.

Dincolo de toate contradicțiile sale, există în personalitatea lui Carter o integritate armonică, care generează și promovează valori morale, în toată înlănțuirea jocurilor politice.

Politica internațională, de azi, este o adevărată junglă, iar cea internă, americană, dominată de banalitate ,materialism și confuzie.

In confruntarea sa, cu jungla și cu banalitatea, Carter aduce ordinea și disciplina unor valori spirituale în care crede.

Președintele Carter a readus, în politica externă, principiul drepturilor omului și lupta anti-colonialistă, un suflu nou de pacifism sănătos și realist, în conformitate cu cea mai autentică mentalitate, colectivă sau juridică, americană.

Cu trepte pentru un viitor mai bun, și ca fundamente pentru o pace reală.

Nu este sigur că va reuși, în fața surprizelor pe care le oferă jungla internațională. Dar, țăranul din el are virtualități spirituale, care pot surprinde, la rândul lor, în fața imponderabilelor istorice.

Avansurile politice, făcute de Carter, lumii Sovietice, nu sunt decât articulații politice, ale unui om care știe ce vrea, ce poate, și unde merge.

Aceste deschideri politice nu sunt, cum se crede, gesturi de slăbiciune politică, ci acte de forță. El vorbește și acționează de pe pozițiile de forță -spirituală și materială-ale Americii.

Astăzi, Rusia Sovietică, se teme de președintele Carter, mai mult decât s'a temut vreodată de un președinte american. Pentrucă văd în Carter mentalitatea țăranului, temeinic așezat la coarnele plugului, cu credință în Dumnezeu, și gata de trântă cu ursul.

Adică, omul care nu este cuprins de neliniștea instabilității, caracteristică orașului și profesiunilor din cuprinsul lui.

Rușii comuniști știu, din propria lor experiență, că nici astăzi n'au putut distruge mentalitatea satului, a țăranului rus, cu toate eforturile și violențele pe care le-au întrebuințat.

In interior, Carter aduce decența și mulcomia, adică răbdarea de fier a omului care nu se dă bătut, cu una două. Are ciocniri și dificultăți cu un Congres căruia-i lipsesc instrumentele, de gândire politică, pentru a măsura realitățile lumii de azi. Nu o măsurătoare cantitativă, ci calitativă.

Majoritatea membrilor din Congresul american sunt oameni de duzină, aleși pe baza unor considerații de natură locală, nu pe principiul selecțiunii de interes național. Este un moment penibil al istoriei americane.

Carter însă face toate eforturile să-i aducă la un numitor de superioritate, prin tot felul de presiuni, caracteristice vieții țărănești. Se pare, că este mai greu, decât în politica internațională, căci diversitatea de opinii, din Congres, dezagregă unitatea de vederi din orice proiect prezidențial.

In orice caz, spiritul stăruitor al lui Carter și seriozitatea țărăniei din el îl vor ajuta să rupă zăgazurile înguste ale Congresului.

Uneori, s'a vorbit și de timiditatea lui Carter. Nu credem că este vorba de o timiditate, ci de bun simț, de respectul altuia și lipsa de îngânfare paranoică. Dacă nu omori o furnică, cum face țăranul, spre deosebire de "urbanii moderni", nu înseamnă că ești timid, ci recunoști drepturile ființelor naturii.

Din același bun simț izvorăște și un oarecare scepticism, al lui Carter, în evaluarea stărilor de lucruri și în acțiunile sale.

Acest scepticism este numai aparent. Carter are o credință nestrămutată în Dumnezeu și în valorile lumii americane.

In sufletul lui țărănesc nu există decât virtuți creștine, care îi vor asigura o biruință necunoscută încă de vreun alt președinte.

Căci, el nu se teme decât de Dumnezeu. In felul acesta, nimeni nu-l va putea înfrânge.

NOTE SI COMENTARII

MINȚI, "TOVARAȘE" CEAUȘESCU!

Vineri 24 Februarie s'au deschis la București "LUCRARILE CELEI DE-A XI-A CONFERINTE A UNIUNII ASOCIATIILOR STUDENTILOR COMUNISTI DIN ROMANIA".

Cu această ocazie, cum era și de așteptat, "tovarășul" Ceaușescu a ținut un discurs kilometric, întrerupt fiind, după câte vedem din textul publicat în "SCINTEIA" din 25 Februarie, de 25 de ori, de: "Aplauze puternice, prelungite", "Aplauze puternice, îndelungate" și scandări ca: "Ceaușescu -P.C.R.", "Ceaușescu și studenții", "Ceaușescu - tinerii", "Ceaușescu și poporul", etc., etc.

Iată cam ce anume a spus, printre alte bazaconii de această natură, "Ceaușescu-P.C.R.":

"In anii care au trecut de la Congresul al XI-lea al partidului au fost adoptate noi și importante măsuri pentru înfăptuirea neabătută a Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate - în care învățămîntul și știința, formarea cadrelor pentru toate domeniile ocupă un loc de seamă. Succese remarcabile au fost obținute în înfăptuirea planului de dezvoltare economico-socială a țării. In primii doi ani, producția industrială a crescut cu peste 25 la sută, realizându-se o producție suplimentară de circa 38 miliarde lei. Au fost dobândite realizări însemnate în creșterea productivității muncii, a venitului național, în reducerea cheltuielilor materiale și sporirea eficienței întregii activități economice. În agricultură, în primii doi ani ai cincinalului am obținut o recoltă medie anuală de circa 19 milioane tone cereale, ceea ce a asigurat o bună aprovizionare a populației cu produse agroalimentare. In cadrul programului de investiții, până acum, în acest cincinal, au fost construite circa 1000 obiective industriale și agrozootehnice importante, care au sporit în mod considerabil potențialul economic al țării. S-au obținut, de asemenea, succese mari în dezvoltarea științei și culturii - factori de bază ai progresului multilateral al întregii societăți socialiste"...

Citind cele de mai sus, stai "pe loc-repaus" și-ți zici: mă, ăștia trăiesc mai bine ca săracul din sânul lui Avram...

Numai că, cele ce se trâmbițează dela microfoanele diferitelor congrese și realitatea de fapt din R.S.R., este o sfruntată deosebire. Deosebire pe care, cititorii noștri o pot descifra singuri, citind rubrica noastră, "DIN PRESA COMUNISTA", din acest număr, în care reproducem, fără comentarii și în fotocopii, mărturii jalnice ale bieților cetățeni ai țării, mărturii ce dovedesc, cu vârf și îndesat că, "tovarășul" Ceaușescu minte cu nerușinare.

Alte documente pe această temă, veți găsi în numărul viitor al ziarului nostru. La fel, reproduse exact, din chiar presa oficială a partidului comunist român. Ceea ce dovedește că, Ceausescu, fie că-i străin de ceea ce se petrece în Republica dânsului, sau, pur și simplu e un prost pe care-l trag pe sfoară cei din jurul său, pentru a-l face de râsul lumii.

Când se va scrie, fără părtinire, istoria veacului nostru, nu ne îndoim câtuși de puțin că, Nicolae Ceaușescu, va fi trecut ca un al doilea DON CHIHOTE.

TREI ANI DE SIBERIE PENTRU UN AUTOMOBIL

Pentru a-i putea ține la lucru, guvernul sovietic a permis soțiilor muncitorilor care construesc linia de cale ferată Baikal-Amur, să-și însoțească bărbații. Totodată, și pentru același motiv, a promis fiecărui muncitor care va rămâne la lucru timp de cel puțin trei ani că, la întoarcerea acasă, vor primi o "propuscă" ce le va permite să-și cumpere un automobil, fără a . . . face coadă, adică, fără a aștepta luni sau chiar ani de zile, să le vie rândul.

In timp ce, un muncitor din țările "decadente" capitaliste, poate intra în posesia unui atomobil în cel mult o oră, muncitorii din "Raiul proletariatului", iată că trebue să-și sacrifice trei ani din viață în Siberia, pentru a se putea bucura de un asemenea privilegiu.

Ce tristă, ce nespus de tristă realitate, pe care orbii, firește, n'o pot vedea.